col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJ
ȘI
SEX

- *Prințul moștenitor – la coadă la Mata Hari...*
- *Germania cerea pace... Marthei Bibescu !*
- *Secretarele miniștrilor din RFG... fugeau în RDG*
- *Homosexualii din Vest – bucuria KGB*
- *„Feți-frumoși" pentru secretarele NATO*
- *Monica și trabucul – „cadouri" Mossad*

Editura CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJ

ŞI

SEX

Editura OBIECTIV CRAIOVA

f

Colonel (r) FLORIAN GÂRZ

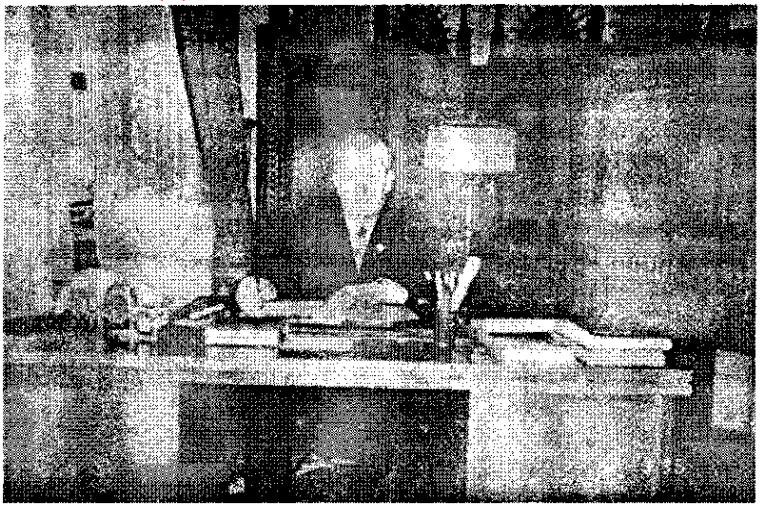

S-a născut la 1 aprilie 1935, ***în satul*** Borozel, ***comuna*** Borod, ***din judeţul*** Bihor***. În urma Dictatului de la Viena din*** 1940, ***familia s-a*** refugiat în Banat.

A absolvit şapte clase în municipiul Reşiţa, ***remarcându-se ca un elev de excepţie. De la vârsta de*** 16 ani, ***s-a dedicat carierei militare, urmând*** cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir”, ***pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o „promoţie de aur” care l-a inclus şi pe marele poet, scriitor şi dramaturg*** Marin Sorescu.

A absolvit Şcoala Militară de ofiţeri „Nicolae Bălcescu” în 1957, ***Academia de înalte Studii Militare în*** 1972 ***şi Cursul Post-Academic de Strategie în*** 1986, ***toate cu titlul de*** şef de promoţie.

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, şi-a derulat-o în cadrul Direcţiei de Informaţii Militare.

Între 1961 şi 1975, a ***îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la*** *Londra, Beijing şi Ankara.*

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, „Războiului de 6 zile” din 1967 şi „Războiul Vom Kipur din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum şi fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din

Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi un expert atât în culegerea de informaţii, cât şi în cea de analiză şi prognoză, anticipând cu precizie evoluţii acolo unde servicii străine de informa-ţii de mare prestigiu au eşuat.

În perioada *1978 – 1981* ***a condus activitatea de culegere de informaţii în spaţiul statelor membre în N.A.T.O., iar în perioada*** *1982 – 1984* ***a fost*** *şeful Secţiei analiză-sinteză din D.I.M.* ***A fost*** *destituit din această funcţie* ***de către ministrul Apărării Naţionale, general Constantin Olteanu,*** *pentru „atitudine necorespunzătoare faţă de comandantul suprem”* ***în*** *iunie 1984.*

În perioada 1991 – 1997, **a** ***deţinut funcţia de*** consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranţă Naţională şi Ordine Publică ***şi de*** şef ai Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării din „ca-drul Preşedinţiei României.

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care *„Surprinderea în războiul modern”* ***şi*** *„Bătălia aeroterestră 2000”,* ***publicate în anii ’80 şi***

confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990 – 1991.

Cărţile sale *„Jugoslavia în flăcări”* ***(1993),*** *„N.A.T.O. — Globalizare sau dispariţie”* ***(1995),*** *„Expansiunea spre est* ***a*** *N.A.T.O”.* ***(1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învăţământ superior, atât militare, cât şi civile.***

A mai publicat, la Editura OBIECTIV*: „CIA contra KGB* **(1999),** *„Ghhdul spionului român”* **(2001),** *„Spionajul total în acţiune”* **(2001),** *„Democraţia hienelor / Spionaj, sânge şi teroare”* ***şi*** *„Spionaj şi diversiune”* **(2002).**

Cei care-l cunosc, din ţară şi străinătate, îl apreciază ca pe un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.

CUVÂNTUL EDITORULUI *

„Spionaj şi sex”, o nouă lucrare de excepţie a unui specialist de excepţie. Probabil o tematică abordată în premieră în România iar ***„rândunicile”*** (contra) spionajului românesc au ce învăţa! Ce sunt ***„rândunicile”,*** aflaţi imediat, nu fiţi nerăbdători…

Trebuie să recunoaşteţi că titlul cărţii este absolut şocant, mai ales pentru un autor de ţinuta domnului Florian Gârz! Cu atât mai mult cu cât ideea abordării unei asemenea tematici îi aparţine autorului.

„Papa ai informaţiilor româneşti” **nu-şi dezminte renumele!** Din 1999, de când a început colaborarea cu Editura OBIECTIV, continuă să ne „plimbe de mână” prin mirifica lume a spionajului total. Mirifică mai mult pentru cititori dar extrem de palpitantă pentru „actorii” acestui domeniu în care „viaţa bate filmul”…

Cărţile domnului col. (r) Florian Garz au devenit deja de referinţă în România în cadrul unei tematici abordată prea rar şi prea schematic.

Alături de regretatul şi celebrul **Paul Ştefănescu,** autorul aceste noi lucrări de excepţie se numără printre puţinii specialişti din România care abordează la un asemenea nivel lumea atât de specială a spionajului, un „teritoriu" atât de secret şi de captivant.

Ceea ce îl detaşează pe dl. Florian Gârz din grupul restrâns al autorilor decărţi de spionaj **sunt profesionalismul său în domeniu şi extraordinara profunzime a informaţiilor.** Ceea ce alţii relatează la nivelul vizibil şi deja cunoscut, la dl. Gârz capătă o profunzime inaccesibilă şi unor autori de maximă celebritate! **Avem, astfel, ocazia să pătrundem chiar în inima unor mistere de nepătruns...**

Cu alte ocazii, am afirmat că **cititorii Editurii *OBIECTIV sunt* mai informaţi decât... Guvernul României**! Aceasta numai din maxima eroare de a renunţa la un profesionist de marcă doar pe criteriul vârstei...

Neglijat de Preşedinţie, Guvern, serviciile de informaţii pe motiv că ar fi „anti-NATO", **lucidul specialist** s-a **pus,** de cinci ani, prin intermediul Editurii *OBIECTIV,* **în slujba românilor** pasionaţi de spionaj şi deloc dezinteresaţi de viitorul sumbru ce i se pregăteşte României.

Specialişti sau simpli cititori, aceştia pot afla, din lucrările domnului Gârz, suficiente exemple de viaţă (de spion) mai mult decât pilduitoare.

Guvernanţii şi politicienii se laudă, în toate ocaziile şi din toate poziţiile, cu democraţia pe care o clădesc ei în România. Poate pentru ei! Pentru că, **dacă le spui adevărul în faţă, rişti să ai toate necazurile din lume!** Respectivii uită că **democraţie înseamnă, în primul rând, libertatea cuvântului...**

Despre „beţele în roate" care ni se pun permanent am tot scris. Ce nu am abordat pe larg până acum dar o voi face într-un alt „Cuvânt" este **neruşinarea cu care se întinde o ciudată reţea de publicaţii *„Obiectiv"***

în toată ţara: Tulcea, Brăila, Galaţi, Vaslui (inclusiv librării „Obiectiv”!), **Suceava, Hunedoara, Dr. T. Severin, Tg**-Jiu**. Rm. Vâlcea, Sibiu, Braşov** şi chiar **Bucureşti!** Vreau să fiu foarte clar: ***„OBIECTIV „*****este o marcă înregistrată** (motiv pentru care unora li s-a respins rapid cererea de înregistrare, de către OS IM) iar **respectivii apar total ilegal şi vor plăti scump această sfidare a Legii!**

Mai mult, strâns cu uşa, un individ care se bazează pe „spatele” PSD a avut nesimţirea să ne ofere… **500 USD** pentru acordarea licenţei, de parcă ***„OBIECTIV „***ar fi o… frizerie!! Probabil, respectivul individ n-a auzit, încă, de sentinţa care obligă firma „Eurodrinks” la daune de **500 milioane USD** numai pentru că a pastişat numele unui produs al firmei *„Parmatat”* (sponsorul echipei lui Adi Mutu, Parma) …

Ei bine, **exact în judeţele în care au „înflorit” asemenea publicaţii ilegale avem cele mai mari probleme.** Respectivii fac presiuni asupra difuzorilor locali pentru a ne refuza sau ascunde cărţile iar cei care sunt prea „îndărătnici” sunt „daţi la ziar” pentru diferite motive puerile.

Am fost ziarist încă din ianuarie 1990, jurnalistica este un domeniu preferat al meu, o a doua profesie, dar **o asemenea nesimţire** (ce se întinde ca o plagă) **nu poate continua la infinit**! Această nesimţire e cu atât mai mare cu cât **unul** din cei cu o astfel de „iniţiativă” (ofiţer *acoperii* de informaţii) **a colaborat trei ani la *„OBIECTIV MAGAZIN”*** şi ştia că ***„OBIECTIV”*** este marcă înregistrată, alţi „superpatroni” au preluat denumirea după ce **le-am făcut cadou** (cu dedicaţie) **câteva cărţi, am tot avertizat (pag. 2) timp de 3 ani asupra ilegalităţii** iar jumătate dintre ei au fost **refuzaţi şi puşi în gardă de OSIM.**

Ei bine, în cadrul acestei ofensive ilegale ***(„operaţiunea Obiectiv”),*** unii indivizi **au ajuns chiar să ne intimideze colaboratorii din difuzare!** De

exemplu, la Brăila, unde Rodipet şi „Panait Istrati” (Centrul de librării) au renunţat rapid la colaborare şi refuză cu obstinaţie, de ani buni, să ne preia cărţile, doi indivizi se arătau interesaţi dacă lucrările noastre au ISBN (?!) şi foarte contrariaţi: *„Cum de aveţi voi cărţile astea, dacă «Panait Istrati» nu le ia?”* (!!) Mai e nevoie să reamintesc că, la Brăila, funcţionează un cotidian „Obiectiv”? Care VA INTRA, ÎN CURÂND „ÎN OBIECTIV”.

Avertisment: **toţi cei care produc şi difuzează asemenea publicaţii-pirat trebuie să aibă mare grijă! Pot fi acuzaţi oricând de complicitate iar chioşcurile, mijloacele de transport sau tipografiile lor pot fi confiscate...**

*

După cum puteţi observa de pe pagina 2, **numărul ţeparilor creşte continuu!** Aceştia sun încurajaţi la „ţepe” sau falimentaţi (real) de o legislaţie şi o practică mai mult decât găunoasă a Justiţiei. Când sancţiunile pentru asemenea ilegalităţi (furt de proprietate comercială sau „ţepe”) sunt simbolice iar procesele durează cât... tratativele de la Versailles, este clar că **statul român încurajează concurenţa neloială!** Că **ar trebui să încurajeze producţia şi difuzarea de carte şi n-o face,** am tot arătat până acum...

„Şi ce dacă?!” – (se) vor întreba neîncrezători (sau aroganţi) unii. Cine ne bagă în seamă, nu?

Aroganţă inutilă! **Ca şi revista *OBIECTIV MAGAZIN, cariile* Editurii *OBIECTIV* sunt deja extrem de influente** şi nu întâmplător „unii” se chinuie să ne pună beţe în roate!

Despre cum ne sunt preluate şi prelucrate ideile privind sprijinirea producţiei şi difuzării de carte am arătat pe larg în preambulul la ***„SECRETELE TERREI”* – vol. V.** Cât despre **pasiunea cu care ne iecturează Preşedintele Ion Iliescu** şi plăcerea cu care îi „şcolarizează” pe alţi omonimi în legătură cu teoria

noastră – ***„Românii, Popor Primordial”*** **–** am tot semnalat…

O nouă Informaţie de presă vine să confirme faptul că Preşedintele României şi-a găsit timp să lectureze ***„SECRETELE TERREI”*** – vol. V, abia apărută…

Să ne reamintim, mai întâi, că, la sfârşit de martie **2002,** un oficial „anonim” al NATO a precizat clar că **SUA** nu vor ***„Vechea Europă”*** în organizaţie, făcând referire la România şi Bulgaria (ţară unde trăiseră tracii de la sudul Dunării).

În ianuarie **2003,** evreul Donald Rumsfeld, secretarul Apărării SUA, făcea un anunţ extrem de parşiv: *„Germania şi Franţa reprezintă vechea Europă”.*

În „SECRETELE TERREI” – vol. V comentam: *„Fireşte, cei în cauză au reacţionat, jigniţi, dar această afirmaţie va rămâne în mintea unora: «Germania şi Franţa sunt Vechea Europă, nu alţii!»”…*

Cu întârziere, de 6 luni, dar la scurt timp de la apariţia vol. V amintit, preşedintele Iliescu a reacţionat extrem de dur, fără „mănuşi”, cu ocazia lansării cărţii sale, *„Integrare şi globalizare – Viziunea românească”:*

În dialogul meu cu ***occidentalii,*** *le şi spun că uneori* ***au o poziţie*** *din asta* ***paternallstă, arogantă, scorţoasă, imperială*** *faţă de periferia Europei care am fost şi spun că, atunci când ei au avut şansa istorică să intre în era Renaşterii şi apoi să se lanseze în marea aventură a societăţii industriale, noi încă ne aflam sub dominaţii străine”.*

Şeful statului a mai menţionat că *„România a avut neşansa istorică să se afle la confluenţa intereselor Marilor Puteri”.*

Mă bucurea… gândesc (şi scriu) ca un şef de stat… Am menţionat mereu că Occidentul n-ar fi existat dacă nu era populat din zona Carpaţilor şi dacă, apoi, românii nu le-ar fi apărat liniştea şi dezvoltarea, cu arma în mână. Cel mult, s-ar fi închinat spre Meca…

Dar să continuăm, pentru că abia acum vine partea

cea mai interesantă:

*„**Adevărata Veche Europă e** aici **unde suntem** noi. Noi nu suntem Noua Europa. Noi suntem Vechea Europă. **Denumirea de Europa s-a născut aici.** (...) Europa veche de astăzi, adică Europa Occidentală s-a născut mult mai târziu. Când se dezvolta civilizaţia mediteraneană, cu toate componentele ei, egipteană, greacă, romană ş.a.m.d., **în Europa Occidentală era barbarie, trăiau în păduri, în condiţii de înapoiere istorică”.***

Şi acum, cireaşă pe tort, la afirmaţia „americanului” Donald Rumsfeld:

*„Americanii ce postură au ca să judece vechiul şi noul, când ei există ca stat de vreo două sute şi ceva de ani?!” **

Probabil „nea Nelu” n-a aflat, încă, de „directiva” premierului: *„Prea multă istorie duce la naţionalism!”*

Că România este Vechea Europă am tot scris, prezentând inclusiv celebru! citat al Mariei Gimbutas.

Însă, că ***„denumirea de Europa s-a născut aici”*** nu a mai demonstrat nimeni (cel puţin din România) în afara subsemnatului!

Şi acum, reţineţi următorul citat din *„Encyclopedia Brittanica”* (Florence Farmbough), pe care l-am tot oferit:

— N. edit.: ZIUA, 03.06.03, p.1: *„Iliescu s-a supărat iar pe Occident”* (M.T.).

*„În timp ce strămoşii noştri bretoni alergau **sălbatici prin păduri şi pe jumătate goi (...) ţara României era civilizată,** avea instituţii, confort şi chiar luxul unei comunităţi culte şi bine organizate”.*

Sper că v-am convins că **preşedintele ion Iliescu este un cititor al Editurii *OBIECTIV!***

O postură extrem de onorantă pentru noi dar care, din păcate, nu ne scuteşte de diverse probleme şi beţe-n roate permanente şi nici nu ne ajută prea mult în chinurile noastre pentru o cât mai largă diseminare a

istoriei reale a României, inclusiv în Occident…

Afirmaţiile preşedintelui Ion Iliescu sunt, însă, o „palmă peste ceafă” unor „istorici” gen Lucian Boia, Iancu Fischer sau Adrian Cioroianu. Despre care am mai scris.

Despre ultimul şi (efectiv) anti-naţionala sa J-ecţie de istorie” din 03.08.02 (Realitatea TV) v-am oferit două pagini în „Cuvântul” de la ***„RAMANIA – Paradisul regăsit”.***

Acest individ este, efectiv, **un duşman al românismului, fiind format şi gonflat peste Ocean,** care consideră că *„dacologia este pasiunea nouă”,* o *„derivă pasională” a* unor *„impostorr* cărora *„li s-a dat prea multă importanţă”.*

Recent, am aflat nu numai cine stă în spatele promovării sale asidue pe toate canalele mediatice posibile dar şi scopul care se urmăreşte pe termen lung.

Stilul promovării sale este tipic american. Se ia un necunoscut, cât mai arătos şi mai flămând (de avansări profesionale, celebritate etc.), gën Bill Clinton, şi se pregăteşte din timp. Mai întâi, **ieşiri pe post pentru un motiv aşa-zis profesional,** la fel cum s-a procedat cu evreul George Pruteanu, fiul de rector, amator de zacusca şi ghidoane. Apoi, după ce se consideră că a câştigat o oarecare notorietate, respectivul este **„lansat” în politică.** Pruteanu – la PNŢCD, că urmau la putere, **Cioroianu – la PNL, că urmează la putere…**

Când intri în politică e greu să mai primeşti emisiuni TV de moderat (Adrian Păunescu e un caz) şi atunci faci **turnee pe la posturile locale** sau creezi **o situaţie-motiv pentru a mai apărea prin presă.** Din (ne) fericire, cunosc foarte bine aproape întreaga presă centrală şi metodele de (dezinformare şi (dez) umflare după dorinţă, ce se practică de un deceniu. Presa este lovită din toate părţile (inflaţie, curs valutar, preţuri etc.) şi trăieşte cum poate…

Răsfoind ***„Academia Caţavencu”*** **nr. 22/03.06.03,** la **pag. 17** am găsit un articol care m-a făcut să-mi fie jenă că am lucrat în presă. Mi-am adus rapid aminte că ***„Caţavencâi”*** **au fost sponsorizaţi de evreul maghiaro-american (?!) Sörös George.** Şi am înţeles totul. Fapt care explică, într-un fel, atacul incalificabil al „amicului” Cornel Ivanciuc la apariţia volumului I din *„SECRETELE TERREI”…*

Articolul este intitulat *„Andreea Marin are o legătură plăcută cu istoricul Adrian Cioroianu!”* şi reprezintă **un model incalificabil de reclamă mascată** (ca să nu reiau epitetele lor la adresa lui Adrian Păunescu vs. Ceauşescu!).

În timp ce vă gândiţi că „caţavencii” nu laudă pe nimeni (aşa spunea mereu şi Ivanciuc!), vă ofer **câteva „monstre” ale unei reclame de prost-gust:**

„(…) înalt, istoric, lector universitar (câţi profesori au emisiuni TV?! – n. ED.), *cu mare priză la intelectuale, telegenic, actualmente tânăr,* ***liberal de mare viitor,*** *consilierul lui Stolojan* (probabil în istorie alternativă, adică liberală! – n. ED.) *şi (…) sex-simbolul noii generaţii de intelectuali!”*

„(…) Sunt calităţi pentru care, ca om, ca telespectator, îl invidiez din umbră pe ***eminentul istoric A.C. de*** *când am aflat că****-şi dă doctoratul la o celebră universitate canadiană (…)***” (plecat cu bursă – n. ED.).

Cioroianu, acest puşti devenit peste noapte „eminent specialist”, pentru „caţavenci” nu poate fi decât *„domnul”*, că doar nu este Ion Iliescu ori Nicolae Văcăroiu…

„(…) sobrietatea ***academică*** *ce-i caracterizează (…)”.*

„Pe site-ul Voturi.ro (…) în lotul celor votaţi Adrian Cioroianu ocupă, ***deocamdată,*** *un promiţător* ***loc 10, înaintea lui Tralan Băsescu şi Adrian Năstase! (…) Ar fi o alternativă bună pentru ţară, nu? Hai liberalii!”***

Nu-i aşa c-aţi prins ideea, deşi nu mai aveţi cuvinte? …

Băieţi corecţi, „caţavencu” sunt conştienţi de ce au „produs” şi semnează… **„Biroul de moravuri uşoare”…**

Şi uite aşa, **independenţii de la *„Caţavencu”,*** din care îşi fac un titlu de glorie, **ne manipulează pe faţă,** că aşa e într-o „societate deschisă” (tip Sörös) **şi încearcă să ne „procopsească” viitorul cu un tip căruia îi pute numele de daci!…**

*

În *„Cuvântul editorului”* la ***„Serviciile secrete şi parapsihologia”*** **– vol. II, vă prezentam scrisoarea israelianului care a provocat (probabil) readucerea *mamei FNI,* Ioana Maria Vlas, în ţară.**

Cartea a apărut pe **5 mai** (2003) dar era deja tipărită din **20 aprilie.**

Coincidenţă: în **6 mai,** în **„Academia Caţavencu” (pag. 13), Cornel Ivanciuc** publică un articolaş destul de şocant *(„SIE* s-a *jucat de-**a** FNI cu Maria Vlas”),* în care încearcă să demonstreze că *„SIE este unul dintre adevăraţii părinţi ai FNI, conceput din capul locului ca operaţiune specială”.*

Acum, ce ar trebui să înţelegem din acest articol, după ce am expediat acea scrisoare la SRI şi SIE: că SIE a adus-o pe I.M. Vlas în ţară dar a făcut-o de teama mea, peste proprie voinţă, şi de aceea ar fi încercat să **mă** „gazeze”? Să fim serioşi! **Dacă ar fi fost o *„operaţiune specială”,* n-ar fi căzut** de **fraieri toţi coloneii de** la **„Secu” ce erau şefi de filiale FNI iar Maria Vlas n-ar fi fugit taman în Israel…**

Chiar dacă **a** fost operaţiune specială internă, pentru „fonduri speciale”, **securiştii au fost păcăliţi de Mossad** (în Israel a fugit, cu 2 miliarde USD! şi guvernatorul *Băncii* Naţionale a Jugoslaviei) **iar SIE şi-a luat revanşa,** a salvat imaginea securiştilor bătrâni ori „a căzut la pace” cu Mossadul, pentru ca PSD-u! să iasă bine în poza cu corupţia…

Se pare că **scrisoarea pe care am expediat-o serviciilor de informaţii şi apoi am publicat-o (01.11.02) a dat idei şi a urgentat „predarea” Mariei Vlas.** Ea a convins-o că nu mai este în siguranţă mult timp iar **pe** factorii politici din România că ar fi cazul să dea o lovitură de imagine, înainte ca această scrisoare să devină publică…

Cei care gândesc că un tiraj de carte nu reprezintă mare lucru sunt mai puţin informaţi decât ***„băieţii cu ochi albaştri”.*** Aceştia **ştiau foarte bine că Preşedintele are o slăbiciune pentru revista *OBIECTIV MAGAZIN*** (în perioada 1995 – 1998) **şi cărţile Editurii *OBIECTIV*** (1998 – 2003) **iar subsemnatul,** ca fost ziarist, cu intrare la toate marile cotidiane, **puteam oricând face să „explodeze această afacere…**

Mai mult: se ştie foarte bine că **serviciile de informaţii sunt „păstorite” în primul rând de Ion Iliescu,** care are anumite slăbiciuni pentru oamenii simpli, şi nu strică să-i ofere o astfel de bucurie!

Ce a câştigat Ioana Maria Vlas? Posibilitatea de a nu mai fi „ţapul ispăşitor”, liniştea mult dorită şi o pedeapsă mult mai mică: **2 ani în loc de 10 ani,** conform art. 60 din Codul penal. În schimb **PSD-ul ar primi un „trofeu” mult-dorit: Sorin Ovidiu Vântu…**

În „Cuvântul editorului” la ***„SECRETELE TERREI”*** **– voi. V,** cu subtitlul *„Unii vor «satanizarea» României!”* **tratam şi cazul „tentativei de răpire” a copiilor familiei Beckham de către trei români** şi arătam dedesubturile afacerii: refacerea interesului profesional pentru fosta membră a „Spice Girls”.

Că am avut dreptate, se confirmă acum, când Tribunalul Middlesex Guildhall Crown a constatat că **martorul-cheie,** kosovarul de 27 ani Florin Gashi, a fost **plătit cu 10.000 de lire sterline de tabloidul *„The Sun”:***

Astfel cei trei români, un albanez şi… un evreu

(Joseph Rivas – 24 ani) au fost **absolviţi de orice vină.** Sentinţa a fost luată de **judecătorul evreu Simon Smith** şi a fost comunicată de **procurorul evreu Brian Atman** părţilor vătămate, **evreii David şi Victoria (Adams) Beckham…**

Această **„operaţiune" anti-românească,** în final, s-a încheiat cu un fiasco, urmând ca românii să primească despăgubiri morale pe măsură, l-a adus, însă, contracte „de milioane" Victoriei Beckham şi publicitatea aferentă…

Faptul că **românii sunt „satanizaţi" pe tot Mapamondul exact de „vărul" Iţic** nu mai este, însă, de mult o glumă. Un nou exemplu:

„Cheeky G iris", Gabriela şi Monica Irimia, două gemene clujence, sunt cei mai de succes români în lumea muzicii după Michael Creţu şi **ele trebuie stopate cumva!**

În **02.05.03,** o **informaţie** a explodat în presa românească şi, fiind **preluată aproape** ad**-litteram** de **pe fluxurile marilor agenţii de presă internaţionale (controlate de evrei),** a avut aproape acelaşi text şi titluri asemănătoare: *„Cheeky Girls destabilizează avioanele"* (Ev. zilei) sau *„Cheeky Girls, piratele aerului"* (Ziua).

Iar concluzia a fost trasă la şapirograf: *„Săptămâna viitoare, gemenele vor lansa un nou single şi, după cum se ştie, promovarea pe care şi-au făcut-o fetele de la Cheeky Girls nu* s-a *limitat la muzică".*

Un singur lucru nu ni se spune: **cine şi-ar face o asemenea anti-reciamă, mai ales după 11 septembrie 2001?!…**

Şi acum faptele: înainte de aterizarea la Londra, gemenele au fost invitate în cabina piloţilor (neregulamentar) şi imediat, la 7.000 m altitudine, nava a pierdut altitudine, clătinându-se.

Monica a declarat că totul *„a fost cauzat de o turbulenţă atmosferică, noi nici n-am atins comenzile*

avionului”. Ar fi fost culmea!

La scurt timp, **purtătorul de cuvânt al companiei KLM a confirmat că *„niciun moment, nu a fost ameninţată siguranţa pasagerilor”.***

Articolele prezintă şi **declaraţiile incriminatoare a doi pasageri,** „întâmplător”, **amândoi evrei!**

„Este sigur *că, la un moment dat, una dintre fete era aşezată pe genunchii căpitanului şi lucrul acesta se întâmpla chiar în timp ce aterizam. (...)*

cred că a existat un moment când una din aripile avionului părea să se lovească de pământ” (Dave Powell, basistul formaţiei Cheeky Girist);

„La câteva minute după ce fetele au intrat în cabină, avionul a luat-o razna. A fost înfricoşător. Am crezut că ne vom prăbuşi. ***Era ca şi cum ele ar fi pilotat avionul”.*** (David Dunn, pasager).

Ştirea ne oferă şi informaţia că, imediat după intrarea gemenelor în cabina piloţilor, ***„din motive de securitate a fost încuiată uşa”.*** Cei doi „aleşi” au văzut prin uşă că româncele stăteau pe genunchii piloţilor...

*

Că informaţiile şi predicţiile oferite de col. (r) Florian Gârz se confirmă cu precizie matematică, am mai demonstrat până acum. Ultima oară în „Cuvântul” cărţii „Spionajul şi Puterea”.

În lucrarea respectivă apărea o informaţie şocantă: ***„CIA conduce România!”*** Problema spinoasă a consilierilor (spioni) străini a fost abordată mereu de dl. Gârz. Fără succes, însă, guvernanţii dovedind o adevărată pasiune pentru „caii troieni” ai CIAS şi M.1.6!

Un exemplu ceva mai recent este consilierul american adus la MApN în octombrie **2002.**

Richard M. Bridges, 52 ani, care a fost numit consilier pentru relaţii publice cu MApN, a lucrat **28** ani în armata americană, din care 3 ani ca director pentru informaţii de apărare în cadrul biroukii asistentului

secretarului pentru afaceri publice al Pentagonului; în perioada **1990 – 1995,** a asigurat comunicaţiile interne şi externe ale Armatei SUA la birourile din Frankfurt şi Heidelberg; a gestionat o parte din informaţiile transmise presei după atentatul din **11** septembrie de la Pentagon* etc.

Ce dovezi le mai trebuie guvernanţilor angajatori pentru a constata că Mr.

Bridges este colonel DIA (spionajul militar american)?!...

*

De 10 ani, col. (r) Florian Gârz insistă pe două idei: SUA nu vor mai fi unica super-putere (într-o lume multipolară) iar NATO se va desfiinţa sau va deveni „desuet" (am citat din Petre Roman), Europa rupându-se de hegemonismul american (economic şi militar).

Pentru această concepţie, a fost trimis rapid la pensie de „Milică" iar „nea Nelu", după 2000, a uitat că există... Totodată, oportuniştii care mişună peste tot n-au ştiut cum să-l transforme în „autor interzis" şi să-l ţină definitiv în „spatele frontului"...

Că unii sunt *„defazaţi faţă de mersul Istoriei"* (am citat din dl. Gârz), ne convingem chiar din presa cotidiană.

Aflăm, astfel, că preşedintele Convenţiei Europene, Valéry Giscard d'Estaing, a propus înserarea, în preambulul Constituţiei, a unei Declaraţii de independenţă a Europei iar propunerea a fost foarte bine primită (ZIUA, 29.03.03).

Cei care merg „pe mâna" Jandarmului Mondial trebuie să afle că declinul SUA este prevăzut chiar de... americani. Istoricul Roger Burbach ne demonstrează, în lucrarea *„Supraextinderea imperială din Irak",* că actuala

— N. edil: ZIUA, 21.10.02, p. 16: *„Consilier american la Ministerul Apărării"* (D.E)

politică a Case Albe poartă în ea chiar germenii

autodistrugerii hegemoniei americane.

Charles Kupchan, profesor la Georgetown University şi fost membru N.S.C. (Consiliul Naţional de Securitate) este convins:

„Pax Americana se va sfârşi din cauza apariţiei unor centre alternative de putere şi din cauza internaţionalismului Statelor Unite, unilateralist şi în declin. ***(...) Uniunea Europeană se va afla în primul eşalon al unei lumi multipolare*** *pe cale să se nască, eclipsând ascendentul american în prima parte a secolului XXI".*

Tot Kupchan subliniază că *„tribulaţiiunilaterâlismului ar putea provoca o reacţie adversă în rândul poporului american, conducând la* ***un nou izolaţionism".***

Paul Kennedy, un autor celebru, citat şi de dl. Gârz, arată că, ***„în epoca lor de declin, imperiile se întind mai mult decât le ţine plapuma.*** *Pe măsură ce gloria începe să le apună, puterile dominante recurg aproape invariabil la războaie şi politici beligerante****şi îşi accelerează astfel declinul,*** *risipindu-şi avuţiile naţionale pe cheltuieli militare în detrimentul propriei economii şi al propriului popor".*

Părerea generală este că **SUA se află pe o pantă descendentă, ce anunţă o intensificare a terorismului global,** ca urmare a unilaterâlismului american.

Paul Kennedy a tras şi el un serios semnal de alarmă, în aprilie 2003, în „Washington Post":

„SUA şi-au asumat sarcini militare pe glob (...) Nu este de mirare că, în timp ce liberalii protestează împotriva creşterii cheltuielilor militare, ***armata americană*** *avertizează, în mod repetat, asupra riscurilor supraextinderii şi este* ***uluită de apelurile la noi aventuri".***

Dick Cheney (vicepreşedintele) şi cei doi evrei care conduc Pentagonul **(Donald Rumsfeld** şi **Paul**

Wolfowitz) nu vor să audă aceste avertismente al Armatei. Explicaţia o veţi găsi în paginile următoare…

Nu vor să înţeleagă nici faptul că **repetă istoria prăbuşirii Imperiului Britanic.**

În **1997,** pregătindu-se pentru „alternanţa la guvernare", **au înfiinţat „Proiectul pentru Noul Secol American" – PNAC.** Pentru cei trei „ulii", Bill Clinton, atacatorul Jugoslaviei, este doar un „porumbel"…

În ajunul alegerilor prezidenţiale din 2000, PNAC a prezentat un raport special *(„Reconstruirea **Apărării** Americii: strategie, forţe şi resurse pentru un nou secol"),* prin care cerea: ***„creşterea cheltuielilor militare,** proiectarea puterii SUA **pretutindeni pe glob** şi **folosirea forţelor poliţieneşti** oriunde este necesar".*

Acest raport a devenit **baza politicii externe a Administraţiei Bush.** De ce, ne spune autorul acestei lucrări: **Bush a fost propulsat preşedinte de evrei pentru evrei…**

În „Cuvântul editorului" la ***„Conspiraţia Satanei"* – vol. III,** am dovedit **că NATO este la discreţia organizaţiilor mondiale evreieşti.**

Cu oareşce bunăvoinţă de a sistematiza informaţiile, se poate dovedi la fel de uşor că **războiul din Irak a fost dorit de Israel, a fost purtat de americani şi condus de evreii din SUA!**

Cum timpul este preţios, ca şi spaţiul tipografic, nu voi intra în toate, amănuntele (cumplit de multe!) şi vă voi oferi doar un minimum de **exemple:**

— Generalul **Jay Garner,** guvernatorul militar al Irakului, este un apropiat şi un partener de afaceri al Israelului;

— **Harlan Ullman,** pilot al Marinei SUA, este cel care a născocit sloganul „Şoc şi groază", transformat în nume de cod al invaziei în Irak;

— **Dave Blackledge** – comandantul Brigăzii 354 pentru Probleme Civile, a venit ia Bagdad pentru a

evalua daunele şi a susţine eforturile de reconstrucţie;

— **David Nummy** – reprezentant al Min. Trezoreriei al SUA, coordonator financiar în Irak;

— **Jean-David Levitte** – ambasadorul Franţei la Washington, când Franţa se opunea războiului din Irak;

— **Peter Grassman** – şef Sector ţări candidate în Directoratul General de Economie şi Finanţe al Comisiei Europene; dacă, de exemplu, România s-ar fi opus războiului din Irak, Mr. Grassman ar fi avut grijă ca aceasta să primească fonduri… în mileniul IV!…

— **Paul Bremer,** funcţionar în cadrul Departamentului american de Statr propus de G.W. Bush ca administrator civil al Irakului;

— **Adam Ingram** – ministrul britanic al forţelor armate;

— **Ari Fleischer** – purtătorul de cuvânt al Casei Albe.

Iar lista poate continua mult şi bine, inclusiv cu purtătorii de cuvânt ai unor brigăzii/divizii americane, care declarau grăbiţi că au descoperit arme de distrugere în masă, pentru ca, în 24 ore, ştirea să se dovedească falsă…

Cert este că SUA (CIA, DIA ş.a.m.d.) **s-au făcut de tot râsul cu aceste arme care distrug în** masă **dar nu există** iar G.W. Bush şi **Tony** Blair se arată convinşi, în continuare, că există, chiar încântaţi de probele găsite (inexistente).

Care a fost scopul invaziei din Irak (urmează Siria, Libia şi Iran!) şi cine face politica mondială aflăm şi din alte două informaţii.

În plină campanie-antidictatori, **Fidel Castro** nu era numai neglijat dar şi… divinizat de unii americani, deşi actele sale de represiune sunt tot mai dure. Actorul evreu **Jack Nicholson** (cel cu marţienii invadatori) îl consideră *„un geniu”* iar regizorul evreu **Steven Spielberg,** întemeietorul Fundaţiei pentru supravieţuitorii Shoah (Holocaust), a descris întâlnirea

cu Castro drept *„cele mai importante 8 ore din viaţa mea”.*

Fidel Castro este evreu, motiv pentru care continuă să „reziste” în coasta SUA... în Europa, SUA au avut, pe lângă „pudelul Blair”, doar doi aliaţi occidentali. Italia şi Spania.

Presat de magistraţi, **Silvio Berlusconi** s-a gândit că n-ar fi rău să se pună bine cu cei care conduc lumea, **pledând** în 23.05.03 **pentru o Uniune Europeană din care să** facă **parte** Turcia, Rusia, Ucraina, ţările din Balcani, Belarus şi **Israel,** *„pentru a ridica Europa la nivelul SUA, singura mare putere la nivel mondial”.*

Este clar că **toate celelalte ţări sunt... de umplutură!** în traducere liberă, pentru UE ar însemna... să-şi bage mai mulţi morţi în casă! Turcia ar aduce o groază de probleme şi mahomedanismul, Ucraina şi Belarus sunt dictatori, iar

Rusia este „sacul fără fund”, ca şi ţările balcanice.

Ce este Israelul, ne spune Berlusconi cel plin de iniţiative:

„Israelul este o ţară cu un spirit, o politică şi o economie europene, chiar dacă geografic nu este în Europa”.

Ce bine **e** când Milan joacă cu Maccabi Tel Aviv şi nu cu Manchester United...

Cine „face jocurile” în politica externă a SUA, şi implicit mondială, constatăm zilnic din orice ziar. **G.W. Bush nu mai are,** pur şi simplu, **loc de Rumsfeld şi Wolfowitz, de la Pentagon, care ameninţă pe toată lumea şi se comportă ca şi cum ei decid politica de la Washington!**

Ascultându-i pe cei doi, ajungem la concluzia că **SUA vor** să **fie în război cu toată lumea... însă,** când nu vorbesc diplomaţii, putem afla şi adevărul. De exemplu, „glumeţul” Paul Wolfowitz (conform presei germane) a scăpat „porumbelul” că **„Irak** a **fost atacat nu din cauza armelor** de **distrugere în masă, ci**

pentru asigurarea prezenţei militare americane în Golf”...

Ce să mai vorbim de **Donald Rumsfeld, care acuză Coreea de Nord de proliferare nucleară** (SUA de ce nu le distrug?!) **dar,** ca membru în CA al firmei ABB, **a contribuit la înarmarea nucleară a acestei ţări** din „Axa Răului”!...

Că **evreii „fac jocurile” „Marelui Satan”** al SUA este un fapt arhicunoscut şi vehement acuzat de ţările arabe.

Le fac ei şi la nivel mondial? Dl. Gârz ne arată că **spionii de origine iudaică au schimbat mereu istoria,** spionând sau trădând.

Acum, jocurile se fac, la nivel global, prin organizaţii globale, cu pretenţii globale. De exemplu, aflăm din presă că *„Guvernul mondial al societăţii secrete Bilderberg s-a reunit la Trianon, sub prezidiul lui Chirac”.*

Grupul *Bilderberg* este dominat de magnaţii sau politicienii de **origine iudaică:** Zbigniew Brzezinski (strategul revoluţiei europene din 1989), Henry Kissinger, Nelson şi John D. Rockefeiler, Edmund de Rothschild etc.

În condiţiile în care Nelson Rockefeller se plângea că *„nu e lăsat să candideze la Preşedinţie”* devine firească întrebarea: *„Cine conduce, de fapt, Lumea?”*

Scopul întâlnirii Grupului Bilderberg, din mai 2003, îl aflăm din „ZIUA” (02.06.03, p.3): ***„(...) membrii Bilderberg, au decis să continue să lucreze pentru instalarea unui Guvern Mondial sub umbrela Naţiunilor Unite şi pentru câştigarea controlului asupra resurselor planetei şi a locuitorilor ei”.***

Declaraţia de intenţie este de-a dreptul **sfidătoare** iar noi atenţionăm asupra acestor scopuri de vreo 5 ani fără să fim luaţi în seamă!

Controlul iudaic asupra Lumii a ajuns atât de mare, încât ni se oferă, ca ştire de mare importanţă, informaţia

că *„Madonna a căzut cu bicicleta” în* timp ce ***„se îndrepta spre o şedinţă de Kabbalah,*** *o ramură mistică a religiei iudaice”* („ZIUA” 03.06.03, p. 16) …

*

Într-un „Cuvânt” anterior, semnalam faptul că SIDA **a** devenit o armă a **SUA împotriva adversarilor militari, economici sau ideologici. De exemplu, numai în fostul URSS există cel puţin 1.000.000 de infectaţi HIV.**

Între timp, **a apărut** o nouă „boală **a** secolului”: **„sindromul respirator acut *(SARS),*** care prezintă marele pericol a răspândirii necontrolate şi cu mare viteză.

Interesant este **că, cu puţin timp înainte, specialiştii americani au prevenit Mapamondul** asupra unei „boli globale”, ce poate fi diseminată de păsări pe toată suprafaţa Globului…

Şi mai interesant este faptul că ***SARS…*** n-a apărut deloc întâmplător, fiind un virus produs în laboratoare, deci o… armă bacteriologică!

Este o concluzie la care am ajuns imediat ce am aflat unde a apărut prima oară: China. **SUA** nu vor avea niciodată curaj să atace China, cu arme clasice sau nucleare, condiţii în care o pot face doar indirect şi ascuns, prin SIDA sau SARS. Acelaşi lucru se pare că l-au făcut **şi** în **1918,** cu Europa, înainte de a intra „victorioase” (deja) în primul război mondial, când, în numai câteva luni, datorită unui misterios virus al gripei, **au** murit… **20** milioane de persoane!!

Încă o dată, marii adversari (economici) ai **SUA** sunt loviţi crunt. Epidemia s-a declanşat în provincia chineză Guamgdong, care acoperă **40%** din piaţa mondială de circuite integrate. O piaţă pe care SUA ar dori s-o domine…

Foarte interesant este faptul că, deşi au o importantă populaţie asiatică, nu SUA au probleme cu SARS, ci Hong Kong, Singapore, Thailanda („tigrii

asiatici" ai economiei mondiale) şi Canada, vecina ce poate deveni rapid o putere mondială…

Chiar dacă, în **2010,** China **va** avea peste **20** milioane de infestaţi cu HIV (SIDA), SARS se dovedeşte mult mai catastrofal. Pentru că poate conduce la ***„moartea economică"*** a acestei ţări. *„Virusul acţionează şi ca un factor de descurajare masivă a investiţiilor din zonele afectate, a turismului şi a activităţii economice".*

***SARS* va** costa China şi Hong-Kong**-ul** aprox. **4** miliarde USD. în plus, producătoare a **70%** din jucăriile vândute pe glob, China va pierde enorm, iar Târgul de la Canton (14.04.03), altă dată aducând contracte de **17** md. USD, acum… a murit de inaniţie.

Mai mult, SARS a produs şi o gravă criză politică **la** Beijing, finalizată cu o serie de „reglări de conturi".

Serghei Kolesnikov (evreu), membru al Academiei de Ştiinţe Medicale a Rusiei, este convins că ***„virusul pneumoniei atipice a fost creat artificial*** *în* ***laborator, probabil ca armă bacteriologică".*** El reprezintă ***„sinteza altor doi viruşi –*** *cel al pojarului şi cel al creionului – viruşi* ***care nu se pot combina niciodată pe cale naturală, ci doar în laborator".***

Richard Fischer, de la *„Jamestown Foundation"* din Washington, ne semnalează că SARS ***„pare arma ideală pentru*** a ***răspândi panică şi instabilitatea politică.*** *O epidemie care pare naturală* ***nu va stârni suspiciunea statului inamic".***

Foarte interesant este că SARS s-a îndreptat, deja, parcă dirijat, spre un vechi stat inamic al SUA, Vietnam şi doi adversari nucleari musulmani şi neascultători: India şi Pakistan…

Şi atunci, nu are dreptate dl. Gârz când scrie că ***„cel mai mare pericol pentru Omenire este militarismul american"?!…***

Noroc cu Vitali Zverev, directorul Institutului de Cercetări în Domeniul Viruşilor al Rusiei, care ne oferă

„ultima soluţie”: consumul zilnic a ***„100 ml de votcă pentru a ucide acest virus”…”***

— N. edit.: Dosare ultrasecrete (ZIUA), 31.05.03, pag. ||-|*W: „Pneumonia atipică, o nouă armă bactehnologică/SARS – epidemia globală”* (Vladimir Alexe).

Chiar aşa: aţi văzut vreun „drojdier” mort de gripă?!

*

Când, într-o lucrare anterioară, am citit afirmaţia domnului Gârz că **nu vom „intra” în UE în 2007,** am crezut că a fost „luat de val” şi că a „forţat nota”.

Iată însă că ***„Economist Intelligence Unit”*** («intelligence”, la britanici, este sinonim cu „informaţii”…) îl **confirmă pe dl. Gârz,** arătându-şi scepticismul în privinţa aderării României la UE în 2007, analizând cel mai recent raport despre ţara noastră. Totodată, EIU consideră că ***„următorul val de integrare va fi amânat*** *ca urmare a problemelor determinate de aderarea a 10 noi membri la UE în 2004”. **

*

Volumul de faţă se numeşte ***„Spionaj şi sex”.*** Chiar dacă „spionaj” înseamnă bărbaţi, adăugarea cuvântului *„sex”* ne duce (pe noi, bărbaţii!) cu gândul la femei. Şi atunci, cred că ar fi cazul, dacă tot am posibilitatea, să completez lucrarea domnului Gârz cu un caz mai mult decât interesant.

Este vorba de **Vera Atkins,** născută în 1908, din mamă britanică şi **tată român, crescută în Bucureşti** până **în 1933.** Ea a fost **modelul personajului feminin din seria James Bond, Miss Moneypenny,** în realitate fiind asistenta principală a mr. Maurice Buckmaster (evreu), directorul secţiei pentru Franţa a SOE (Special Operations Executive).

Pentru toate amănuntele necesare, apelez la un articol din „ZIUA” – 13.05.03, p. 16, intitulat *„Femeile spion ale Marii Britanii”:*

*„Marea Britanie a folosit, în al doilea război mondial, o **armată de spioane** alcătuită din gospodine, aristocrate, artiste şi chiar o prinţesă indiană, dezvăluie ziarul «Independent», citat de Rompress.*

Indiferent de vârstă, educaţie sau origine socială, femeile erau antrenate să treacă linia frontului, să se alăture rezistenţei locale, să ajute la evadarea prizonierilor de război, să trimită informaţii prin radio la Londra şi chiar să moară pentru eliberarea Europei.

(...) Una dintre primele sarcini ale Verei a fost să antreneze spioni care să fie trimişi în Franţa, aflată sub ocupaţie.

*(...) Sarcina Verei Atkins a fost aceea de a-i pregăti pe aceşti civili paşnici să devină spioni într-un teritoriu ocupat de germani. **Vera a făcut lucruri incredibile** pentru a crea şleproteja acoperirile agenţilor ei, pe unul trimiţându-l chiar la dentist pentru a i se înlocui plombele cu unele puse în manieră franţuzească”.*

Aceasta este doar o mostră din ceea ce poate face o femeie când devine spioană.

Ce trotil obţine când îşi mai foloseşte şi farmecele, puteţi afla (vă promit: după nopţi nedormite!) din paginile care urmează...

07.06.03 Eugen **DELCEA**

— N. edit.: ZIUA, 03.05.03, p. 6: *tiEIU nu ne «vede» în UE în 2007”* (A.G.C.)

INTRODUCERE

Biblia şi... spionajul sexual

Sexul a jucat un rol imens în spionaj încă din vremurile biblice.

Norman Polmar, Thomas B. Allen, Walter L. Prorzheimer, veterani ai spionajului american şi autori ai lucrării enciclopedice *„Spy Book”,* apărută simultan la New York, Londra, Toronto şi Sidney, sub îngrijirea Editurii Greenhill Books, în anul 1997, apreciază că ***„păcatul originar”,*** adică pierderea Grădinii Edenului (Raiului) de către om, **s-ar fi datorat unei acţiuni de**

spionaj. Astfel, **şarpele** care a intrat în relaţii cu Eva nu era altceva decât **un agent al diavolului,** deghizat în reptilă, **care a reuşit ş-o „recruteze" pe prima femeie, care la rândul ei l-a făcut pe Adam să *„guste din mărul oprit",*** evident prin puterea seducţiei feminine.

Această suită de acţiuni a condus la subminarea relaţiilor dintre primii oameni şi Dumnezeu, creatorul lor, rezultând **în** final izgonirea acestora din Rai. Rezultă, deci, că **„agentul",** adică şarpele, **şi-a îndeplinit misiunea,** iar stăpânul său, diavolul, şi-a atins scopul urmărit…

Tot Biblia face dovada că o femeie frumoasă şi inteligentă, stăpână pe arta seducţiei şi tehnicile rafinate ale actului amoros, îi poate face pe bărbaţi să fie slabi şi-i determină să vorbească. Acest lucru devine fatal, dacă seducătoarea este o spioană prudentă, iar bărbatul un purtător de secrete.

În acest clişeu se încadrează perfect **biblica Dalila,** model al frumuseţii, seducţiei şi spionajului feminin, neegalată până în zilele noastre, sursă de inspiraţie pentru poeţi, pictori, sculptori şi muzicieni. Povestea Dalilei, simbolul etern al femeii fatale, s-a derulat **în** jurul anului **1.161 î.e.n.** Evreii, aflaţi timp îndelungat sub jugul filistenilor, au declanşat lupta de eliberare sub conducerea unui judecător şi general talentat, pe nume **Samson.** Sub comanda acestuia, evreii au repurtat numeroase victorii, dar nu pentru că Samson ar fi avut puteri supranaturale precum Hercule, eroul mitologiei greceşti, ci pentru că era un geniu militar. **Studiindu-l pe Samson, spionajul filistenilor a descoperit marea pasiune pentru femei a acestuia.** Urmarea a fost foarte simplă şi cu efecte maxime. **Dalila, o curtezană filistină,** de o rară frumuseţe, maestră în arta amorului şi superinteligentă, este împinsă în mod dirijat în braţele lui Samson. Între cei doi amanţi, în afara momentelor de trăiri sexuale paroxistice, s-a desfăşurat o teribilă luptă a

inteligenţelor. **A învins Dalila,** aşa cum se întâmplă de regulă între o femeie superbă şi orice bărbat, indiferent de câtă putere ar dispune acesta…

La nivelul interpretărilor din zilele noastre, ştim că Dalila a smuls de la generalul Samson secrete militare care, ajungând în posesia filistenilor, au condus ia **înfrângerea evreilor.** Povestea cu luarea puterii lui Samson prin tăierea părului acestuia este de natură pur simbolică.

Ministrul de Război – doborât de o prostituată…

O poveste foarte apropiată de cea a Dalilei de acum mai bine de trei mii de ani s-a consumat în Marea Britanie. Superba **Christine Keeler, prostituată de lux, agentă de influenţă a spionajului militar rusesc, a fost dirijată,** ia începutul anilor ’60, **către ministrul de Război al Marii Britanii, John Profumo,** mare amator de femei ca şi biblicul Samson. Curtezana Christine era dirijată de către ataşatul naval al U.R.S.S. la Londra, căpitanul de rangul II, Evgheni Ivanov, a cărui „amantă” era. Se spune că irezistibila Christine Keeler ar mai fi întreţinut relaţii sexuale dirijate de spionajul militar rusesc, printre alţii, **şi cu prinţul Philip,** consortul reginei Angliei Elizabeta a II-a, **cu lordul Aston** şi cu magnatul internaţional al petrolului **Paul Getty.**

Descoperirea relaţiilor amoroase dintre Christine şi ministrul Profumo a conclus la un **imens scandal politic,** determinând căderea guvernului conservator al lui Harold MacMillan, în octombrie 1963, **compromiterea Partidului Conservator** şi câştigarea alegerilor generale din 1964 de către Partidul Laburist, fapt dorit foarte mult de către Moscova, lată ce poate face o femeie de clasă atunci când este bine dirijată şi mai ales bine plătită…

Cei mai mari utilizatori ai sexului în scopuri de spionaj, cu o „experienţă” depeste 3.000 ani, sunt **chinezii şi japonezii.**

În această carte, vom trata însă raporturile dintre-spionaj şi sex, aşa cum s-au prezentat şi se prezintă acestea în lumea creştină, a naţiunilor de rasă albă, din epoca modernă şi contemporană.

CIA şcolarizează „rândunici”.

În marile state ale lumii, precum Rusia, Marea Britanie, Franţa şi Germania, au existat şi există **şcoli şi centre speciale de instruire** pentru femeile destinate acţiunilor de spionaj prin seducţie şi sex.

Centre speciale pentru femei au luat fiinţă, dezvoltându-se continuu, **şi în S.U.A.,** în anii de după cel de-al doilea război mondial. Acestea sunt controlate de CI. A.

În anul 1995, **C.I.A.** dispunea de un efectiv de circa **250 de femei** superior instruite, capabile să îndeplinească cele mai delicate misiuni, cum ar fi recrutarea de agenţi, folosindu-se de „armele feminine” specifice „exploatarea informativă a unor personalităţi străine de rang înalt sau compromiterea unora dintre aceştia în scop de şantaj. *3 k*

Deţinătorii de secrete sunt ţintele principale ale „femeilor fatale” din toate serviciile de spionaj şi contraspionaj ale principalelor state din lume.

În argoul spionajului internaţional, femeilor instruite şi utilizate în mod organizat de către serviciile de spionaj şi contraspionaj care se folosesc de sex ca armă secretă, li se spune ***„rândunici”.***

Plasarea de „rândunici” în mediile bărbaţilor deţinători de secrete este o adevărată artă. În **toate hotelurile de lux,** în **cluburile selecte, în marile cazinouri, pe liniile aeriene** – în rol de „stewardese” sunt plasate „rândunici” seducător de frumoase şi foarte bine instruite. Somptuoasele **parade de modă,** atât de nevinovate în aparenţă, atât de atractive, sunt folosite ca trambulină pentru scoaterea în lume a unor „rândunici” capcană care, într-o bună zi, ar putea prinde în plasă o personalitate deţinătoare de secrete, lată uh exemplu

extrem de semnificativ în acest sens. **Una dintre soţiile regelui Hassan al II-lea al Iordaniei, *„Prinţesa Muna”,*** nu a fost altceva decât **„vânzătoare” fa marele magazin Harods din Londra,** frecventat des de către monarhul arab. În realitate, aceasta era o „rândunică” bună de „măritat” cu un VIP, aşa cum s-a şi întâmplat.

Este inutil să mai subliniez că „vânzătoarea” era de o frumuseţe răpitoare, foarte sexy şi plină de nobleţe. Este cât se poate de evident că, după plasarea „rândunicii” engleze în palatul regal de la Amman, **Serviciul Secret de Informaţii (M.1.6) al Marii Britanii** şi-a creat o sursă de prim rang şi un instrument de influenţare a politicii Iordaniei potrivit intereselor Londrei.

Bismark, Hitler şi... bordelurile cu „urechi”.

Au existat şi continuă să existe şi „instituţii” speciale prin care sexul ca armă secretă a făcut şi face adevărate ravagii. Este vorba despre **bordelurile de lux,** acoperite sub cele mai diferite firme şi denumiri exotice.

În acest domeniu s-au făcut remarcaţi **nemţii.** Un asemenea bordel, de renume mondial, sub denumirea de ***„Casa Verde”,*** **a** fost înfiinţat de către Wilhelm Steiber, şeful serviciului de spionaj al Prusiei, din era „cancelarului de fier” Otto von Bismark. La „Casa Verde”, situată în Berlin, se practicau toate tipurile de perversiuni sexuale cunoscute în lume până la data respectivă. Pe la „Casa Verde” a lui Steiber, unul dintre cei mai mari spioni ai secolului al XIX-lea, care **a** contribuit la înfrângerea Franţei în războiul din 1870 – 1871, au trecut **multe personalităţi străine şi autohtone,** şantajate ulterior de către acesta. La „Casa Verde”, plăcerile sexuale erau amplificate de **utilizarea drogurilor** şi a celor mai selecte băuturi.

Tradiţia în materie de bordeluri a lui W. Stoiber a fost continuată şi de Germania nazistă a celui de-al treilea Reich, Este vorba de ***„Salonul Katty”,*** unic în istoria spionajului din secolul XX, înfiinţat la Berlin de

către Walter Schellemberg, unul din şefii de mare succes ai spionajului german din timpul celui de-al doilea război mondial. „Salonul Kitty”, în realitate un bordel de cea mai înaltă şi rafinată clasă, a fost construit, mobilat şi decorat în aşa fel, încât să creeze o atmosferă feerică, „discretă” şi plină de tentaţii. **Pereţii tuturor camerelor** erau însă **dubli şi garnisiţi cu aparatură de ascultare, înregistrare şi foto la nivelul cel mai înalt al tehnicii vremii respective.**

Femeile care „prestau servicii” la „Salonul Kitty” erau de cea mai înaltă clasă a profesiei. Salonul era condus de către „Doamna Kitty”, fostă prostituată de lux, maestră a „meseriei”, agentă a serviciului de spionaj german, care îşi dirija „rândunicile” cu mare artă. „Salonul Kitty” era destinat, cu precădere, unor **oaspeţi străini de rang înalt,** precum şi corpului **diplomaţilor străini din Berlin.** Câte o dată, de „serviciile” salonului Kitty se bucurau şi **înalţii demnitari nazişti,** printre care şi maleficul Reinhard Heydrich, dar atunci instalaţiile speciale erau scoase din funcţiune.

Serviciile secrete ale Marii Britanii se folosesc pe larg de „rândunici” care mânuiesc sexul ca armă. Acestea se pun la dispoziţia străinilor deţinători de secrete şi bani, mai ales în barurile şi discotecile de tot felul din celebrul cartier central londonez **Soho.**

În anii cât am lucrat la Londra (1961 – 1965), am trecut de multe ori prin cartierul Soho, dacă nu pentru altceva, măcar în scopul „clătirii ochilor”…

„Rândunicile” de la AVO şi STASI

Dintre statele europene mai mici, ţara care s-a remarcat mai mult prin exportul de femei trecute prin şcoala spionajului este **Ungaria.** Gurile rele afirmă că marele diplomat american, om al C.I.A., **Richard Holbrooke*** este căsătorit cu o „rândunică” maghiară.

În afară de Ungaria, care se foloseşte de arma secretă a sexului, „măritând” unguroaice cu oameni importanţi şi cu influenţă din diferite state ale lumii, mai

ales din S.U.A., cea care a speriat Occidentul în acest domeniu a fost **Republica Democrată Germană,** prin celebrul său serviciu de spionaj **STASI.** Când un bărbat *deţinător* de secrete este sedus de către o „rândunică" se spune, tot în argoul spionilor de profesie, că *„a căzut în capcana lui Venus".* Serviciul de spionaj est

— N. edit.: De origine iudaică (Isaac Abramovitz), fost mediator al conflictului din Palestina, ambasador în Germania. Şi celebrul ex-şef (decedat) al NAO, Manfred Woerner, a fost căsătorit cu o „rândunică" maghiară...

german s-a dovedit, pe durata existenţei sale, până la unificarea celor două Germanii, survenită la 3 octombrie 1990, un adevărat as în întinderea de „capcane Venus".

În argoul spionajului est-german condus de legendarul **Markus Wolf,** evreu de origine, devenit multimilionar după căderea comunismului, arma-minune feminină, adică sexul, se numea *„utilizare specifică feminină".* Pe teritoriul fostei R.D. Germane, în cele mai pitoreşti zone, au fost construite **„sate turistice"** cu locuinţe de lux, dotate cu aparatură de înregistrare audio şi video de ultim tip. În aceste sate, „rândunicile" erau la dispoziţia vizitatorilor de sex masculin din Occident, la preţuri foarte accesibile. În zilele **Târgului de la Leipzig,** nemţoaicele lui M. Wolf făceau adevărate ravagii printre vizitatorii străini purtători de secrete. Spionajul est-german îşi recruta stolurile de „rândunici" din rândul femeilor frumoase, inteligente şi sexy cu vârste între 20 şi 40 ani, angajate în „câmpul muncii", celibatare sau divorţate, fără copii, cu locuinţe proprii şi dispuse să întreţină relaţii intime. Acestea erau dotate cu automobile, aveau acces, pe banii statului, la cele mai moderne case de modă şi saloane de înfrumuseţare. Ce nu face femeia pentru „propăşirea" patriei sale...

James Bond de la... KGB

Marile servicii de spionaj ale lumii ştiu că **mai puternică decât sexul este dragostea.** Seducătorul

James Bond sau agentul 007 „dorit” de femeile din lumea întreagă există nu numai în romanele de spionaj ale lui Ian Fleming sau filmele de la Hollywood, ci şi în viaţa reală. Serviciile de spionaj americane, britanice, franceze, ruseşti şi germane dispun de asemenea ***„Feţi Frumoşi”*** **sau** ***„Romeo”*** capabili să „rupă inima” oricărei femei plasată într-un post prin care trec secrete de mare interes.

Secretarele din cabinetele miniştrilor statelor occidentale, precum şi cele din cadrul structurilor militare ale N.A.T.O. de la Bruxelles, au făcut, timp de zeci de ani obiectul atenţiei unor „Romeo” proveniţi de la STASI şi de la KGB sau GRU. Tactica de recrutare a unor secretare singuratice şi zeloase, care lucrau cu planuri şi documente secrete, era pe cât de simplă, pe atât de scrupuloasă. Bărbaţii arătoşi, manieraţi, culţi, curtenitori şi îngăduitori îşi făceau apariţia sub cele mai verosimile legende, în anturajul acestora, tratând-o pe *flecare* în parte potrivit situaţiei concrete a acesteia. Dacă era **divorţată,** atunci în jurul secretarei în suferinţă îşi făcea apariţia un consolator, plin de înţelegere şi afecţiune. Dacă era **nemăritată,** apărea „bărbatul potrivit” promiţător al unei partide reuşite. Chiar şi pentru secretarele mai în vârstă, mai puţin atractive *o* mai puţin sexy se găseau bărbaţi potriviţi, dacă secretele pe care acestea le mânuiau erau de mare valoare.

Secretarele miniştrilor din RFG... fugeau în RDG

În asemenea situaţii, între secretarele cu valoare informativă şi bărbaţii trimişi să le recruteze se construiau relaţii nu numai pe bază de sex, ci se năşteau **adevărate poveşti de dragoste, uneori cu urmări dramatice. Un caz clasic este cel al domnişoarei Elke Falk, secretară a unui ministru din Republica Federală a Germaniei,** care, în urma unui anunţ matrimonial, l-a cunoscut pe „bărbatul vieţii sale”, în persoana lui **Gerhard Thieme,** agent acoperit sub o

firmă de afaceri a serviciului de spionaj est-german **STASI.** Timp de un an de zile, spionul est-german a tratat-o pe Elke ca pe o prinţesă, punându-şi în acţiune toată arta seducţiei, întărită cu cadouri scumpe şi trăiri erotice de vis, determinând-o pe aceasta să se îndrăgostească la nebunie de el. După atingerea acestui scop, Gerhard Thieme a recrutat-o pur şi simplu pe Elke, după care a supus-o unei instruiri speciale ca agentă. Din dragoste veritabilă, Elke a făcut tot ce i s-a cerut. **Timp de zece ani, Elke Falk,** o profesionistă de înaltă clasă, **a „slujit" ca secretară la trei miniştri din guvernul R.F. Germania.** Ce s-a întâmplat cu secretele de stat care i-au trecut prin mână lui Elke nu mai este nevoie să spunem.

Aceşti „Romeo", spioni recrutori de secretare cu mare valoare informativă erau formaţi şi instruiţi psihologic de aşa natură încât să poată manifesta **multă răbdare şi tact.** Relaţiile de dragoste dintre agenţii din Est şi secretarele din Vest au durat uneori **10 – 15 ani. Dacă secretara era deosebit de valoroasă, atunci agentul, la indicaţia „Centrului", se putea chiar căsători cu aceasta. Leonore Sutterlin, secretară şi spioană la Ministerul de Externe vest-german,** a **trecut printr-o astfel de „căsătorie".** Arestată în anul 1968, Leonore, care îşi iubea soţul din tot sufletul, a încercat să-l dezvinovăţească pe acesta luând întreaga vină asupra ei. Pe parcursul cercetărilor, organele de contraspionaj şi de anchetă vest-germane i-au prezentat Leonorei dovezi din care rezulta că soţul ei nu s-a căsătorit cu ea din dragoste, ci la ordinul KGB-ului. A fost o lovitură de trăsnet căreia Leonore Sutterlin nu i-a putut rezista. **Ea s-a sinucis prin spânzurare** în celula de detenţie. Multe secretare occidentale bănuite de spionaj au reuşit să se sustragă arestării şi, ajutate de „iubiţii" lor, să fugă în Est. Punctul culminant al spionajului „din dragoste" a fost atins în anul **1979,** când, într-un interval de numai **două luni, au fugit în**

R.D. Germană patru secretare de la Bonn. Întrebarea *„mai este secretara dumneavoastră acolo?”* devenise la ordinea zilei în ministerele de la Bonn…

Vulnerabilitatea secretarelor în vârstă faţă de bărbaţii gigolo veniţi din Estul Europei era **singurătatea.**

Spionajul ca senzaţie tare, evident pentru oameni puternici, ca dovadă de dragoste, ca expresie a convingerilor politice sau loialitatea fälfe de patrie i-a atras atât pe bărbaţi, cât şi pe femei. Această atracţie nu va avea limite în timp. Istoria a demonstrat că **femeia,** cu toate visurile şi farmecele ei, rămâne **cea mai bună aliată a spionajului** până în zilele noastre şi pentru toate timpurile viitoare.

Salvatorul Marii Britanii era homosexual

Problema „sex şi spionaj” nu ar fi rezolvată până la capăt dacă am trece cu vederea o dimensiune anormală, o abatere de la legile naturii în relaţiile sexuale şi anume **homosexualitatea.**

Dicţionarul Oxford al limbii engleze defineşte homosexualitatea ca fiind *„înclinaţia sexuală către persoane de acelaşi sex cu cel propriu”.* Dicţionarul Explicativ al limbii române, ediţia 1998, defineşte homosexualitatea drept *„perversiune sexuală care constă în atracţia sexuală faţă de indivizi de acelaşi sex”.* Că homosexualitatea constituie o perversiune, o deviere de la legile naturii, o deficienţă genetică, nu încape nicio îndoială. Pe întreaga scară zoologică, masculii se bat între ei, uneori până ia moarte, pentru a intra în graţia femelelor, nu fac sex între ei, aşa cum se întâmplă în mediul social.

Până în ultima parte a secolului XX, în aria de civilizaţie euro-atlantică, practicarea homosexualităţii era de domeniul infracţional şi se pedepsea prin lege.

Un exemplu tipic şi tragic în acelaşi timp este cel al marelui inventator englez **Allan Turing, creatorul**

primului computer din lume, denumit *„Colosus”,* cu ajutorul căruia spionajul militar al Marii Britanii a reuşit să spargă cifrul armatei germane, realizat prin cea mai perfecţionată maşină electromecanică din lume: ***„Enigma”.***

Realizarea lui Allen Turing i-a permis Marii Britanii să câştige „bătălia Atlanticului” împotriva submarinelor germane şi să diminueze eficienţa bombardamentelor aviaţiei germane asupra oraşelor engleze. Pentru extraordinara sa realizare tehnică, ce a schimbat nu numai cursul războiului în Oceanul Atlantic, dar şi-a pus amprenta asupra întregii lumi prin pătrunderea în universul electronicii, Allen Turing a fost **distins cu cele mai înalte ordine şi medalii** ale Regatului Unit al Marii Britanii. Acest om de geniu purta însă în fiinţa lui un secret cumplit. **Era homosexual.**

La **17 decembrie 1951,** Allen Turing a fost **judecat** de către un tribunal, sub acuzaţia că *„a întreţinut relaţii sexuale”* cu Arnold Murray, persoană de acelaşi sex, comiţând *„un act de totală indecenţă”.* Pentru renumele şi valoarea lui naţională, Allen Turing nu a fost penalizat cu închisoarea, ci i s-a recomandat să se interneze într-un spital, unde să urmeze un tratament care să-l vindece de această „boală”. În perioada – gare a urmat, Allen Turing, marcat de stigmatul homosexualităţii, a fost **izolat de mediile ştiinţifice şi academice în care a trăit.** Starea lui psihică s-a degradat treptat şi ireversibil, astfel încât **în seara zilei de 7 iunie 1954 s-a sinucis,** administrându-şi o doză de **otravă.** Patria recunoscătoare!

Şeful spionajului austro-ungar – şantajat (homo) sexual

Fiind trataţi în acest fel în cele mai dezvoltate state ale lumii, **homosexualii nedescoperiţi, aflaţi în posturi deţinătoare de mari secrete,** prezentau riscuri imense, deoarece **puteau fi recrutaţi uşor de către serviciile de spionaj străine,** consecinţele fiind

uneori de-a dreptul catastrofale.

Cel mai răsunător caz de spionaj, reţinut de istorie, **construit pe bază de şantaj sexual,** a fost cel **al colonelului Alfred Redl (1864 – 1913) din armata imperială austriacă.** Deşi era de origine socială modestă, făcând dovada unor calităţi excepţionale de inteligenţă, la vârsta de 14 ani a fost admis în Şcoala Militară din Lemberg, având o carieră strălucită. Cunoştea mai multe limbi străine şi avea calităţi organizatorice de excepţie**. În** anul **1900,** având gradul de colonel, Alfred Redl a fost **numit şeful serviciului de spionaj şi contraspionaj al Imperiului Austro-ungar.** Strălucitul ofiţer austriac avea însă un punct extrem de nevralgic, pe care a reuşit să-l ascundă faţă de şefii lui ierarhici şi anume acela că era un **homosexual înfocat.** Fiind **de tip activ,** A. Redl căuta compania unor tineri, ocazii cu care se preta la adevărate orgii. **Acest lucru a fost descoperit de către ataşatul militar al Rusiei la Viena, care l-a şantajat şi recrutat.**

Spionajul rusesc l-a „aprovizionat” pe colonelul A. Redl cu un număr considerabil de amanţi tineri şi i-a pus la dispoziţie mari sume de bani. În schimbul acestora, **colonelul Redl le-a transmis ruşilor planul de mobilizare al armatei austro-ungare, precum şi planurile de operaţii din zonele de nord-est ale imperiului.** Datorită acestora, trupele austro-ungare de pe frontul din Galiţia au suferit înfrângeri catastrofale, mai ales în primul an de război.

În anul **1912,** colonelul A. Redl a fost promovat în funcţia de **şef de stat major al armatei austriece de la Praga,** de unde a continuat să furnizeze informaţii Rusiei. Ulciorul nu merge de multe ori la apă. Cheltuielile lui extravagante nu au scăpat atenţiei serviciului de contraspionaj. **El a fost demascat atunci când a ridicat o sumă foarte mare de bani primiţi prin poştă de la Sankt Petersburg.**

Supus interogatoriului, A. Redl şi-a recunoscut

trădarea. Pentru a se evita un scandal de proporţii naţionale lui Redl i s-a lăsat libertatea de „a muri ca un ofiţer”. I s-a pus la dispoziţie un pistolet Brawning, cu care **colonelul Alfred Redl şi-a tras un glonţ în tâmplă** în camera lui de hotel din Praga, în după-amiaza zilei de **24 mai 1913,** lăsând un bilet cd.

următorul cuprins: *„Pasiunea şi necredinţa m-au distrus. Rugaţi-vă pentru mine. Plătesc cu viaţa păcatele mele”.* Fapta colonelului A. Redl, prin consecinţele pe care le-a avut asupra sorţii Imperiului Austro-ungar, se înscrie **printre cele mai mari acte de trădare din istoria spionajului.**

Homosexualii occidentali – bucuria KGB!

După cum demonstrează scriitorul englez Chapman Pincher, un as al contraspionajului Marii Britanii, în exploziva lui carte *„Too Secret, Too Long”,* apărută la Editura St. Martin’s Press din New York, în anul 1984, **homosexualii din înalta societate engleză depistaţi şi recrutaţi de serviciile de spionaj ale fostei U.R.S.S.,** cel al armatei – GRU şi cel al securităţii – KGB **„au făcut adevărate ravagii, ajungând să pătrundă până şi în suita reginei Elizabeta a II-a.**

Homosexualii au fost izolaţi şi anatemizaţi şi în societatea americană, cu precădere în armată. Tolerarea acestora în forţele armate ale S.U.A. s-a produs în timpul primului mandat al preşedintelui Bill Clinton (1993 – 1996), rămas el însuşi în istorie, nu atât pentru mari înfăptuiri în folosul naţiunii americane, cât pentru răsunătoarele lui aventuri amoroase, îmbibate cu spionaj.

Doi mari specialişti americani în domeniul criptografiei, angajaţi ai Agenţiei Naţionale de Securitate a S.U.A., care se ocupă cu spionajul radioelectronic la scară globală au fost **recrutaţi de ruşi** pe bază de şantaj, în anul **1957,** fiind homosexuali.

Este vorba de **Martin William,** doctor în matematică şi **Mitchell Bernon,** doctor în analiză

matematică. Cei doi specialişti de înaltă clasă s-au cunoscut la Universitatea Stanford, unde s-au „îndrăgostit”, devenind un cuplu academic de homosexuali. Au fost **selecţionaţi în acelaşi timp pentru a lucra la Agenţia Naţională de Securitate,** cea mai secretă instituţie din sistemul securităţii naţionale. **Aceştia le-au transmis ruşilor informaţii secrete de o valoare inestimabilă.** Fără a fi fost descoperiţi ca spioni, „cuplul” de savanţi William Martin şi Mitchell Bernon a fugit **în U.R.S.S. – via Mexic,** deoarece în cadrul agenţiei respective s-a declanşat o campanie de depistare şi epurare a homosexualilor. Fuga lor la Moscova nu a fost nici provocată şi nici organizată de spionajul rusesc. Aceştia au fugit pur şi simplu **de teama persecuţiei şi marginalizării homosexualilor** în societatea americană din epoca respectivă.

E. Hoover, M. Guest şi „drepturile omului”.

s **Edgar Hoover (1895 – 1972), una dintre cele mai malefice figuri alte secolului XX,** care poate sta alături de Heinrich Himmler (1900

1945) – şeful Gestapoului şi Lavrenti Beria (1899 – 1953) – şeful KGB-ului, s-a menţinut timp de **48 ani** în funcţia de director general al FBI (Poliţia politică a S.U.A.) prin şantaj, de regulă de ordin sexual, adică relaţii extraconjugale sau homosexualitate la nivelul cel mai înalt al clasei politice americane. Istoricii americani Normand Polmar şi Thomas Allen îl portretizează pe Edgar Hoover ca fiind un ***„homosexual de latrine”.***

Prin ordinul prezidenţial semnat de Bill Clinton în august 1995, prin care **homosexualii încetează a mai fi discriminaţi şi se pot înrola în armata de profesionişti a S.U.A.,** prezenţa acestora în posturi sensibile din sistemul militar american nu mai prezintă riscuri de securitate. Acest ordin, cu siguranţă, nu a produs bucurie serviciilor de spionaj ale Rusiei…

Lucrurile au mers însă şi mai departe şi, **în numele *„drepturilor omului”,* homosexualitatea a devenit**

„normalitate”, **căpătând recunoaştere juridică şi ecleziastă.** Cuplurile de homosexuali, bărbaţi sau femei, **se pot căsători,** în unele state ca S.U.A., Olanda, Danemarca, inclusiv cu oficierea acesteia **în biserică.** Cu toate presiunile ce se exer –, cită asupra sa de către cercuri politice din România aservite unor interese străine, **Biserica Ortodoxă Română nu acceptă, spre cinstea ei, homosexualitatea ca *„normalitate”*. Jignind sentimentul românilor şi al sfintei lor Biserici, Departamentul de Stat al S.U.A. a acreditat la Bucureşti un homosexual, în persoana lui Michael Guest*, împreună cu „perechea” sa,** acesta fiind cel mai influent ambasador din România. Ar fi interesant de ştiut ce gândesc şi simt românii atunci când vin în contact nemijlocit cu „excelenţa sa” ambasadorul american, un diplomat deosebit de activ, prezent permanent în toate compartimentele vitale ale societăţii româneşti.

În gândirea autorului acestei cărţi, sintagma „sex şi spionaj” nu are numai o conotaţie erotică, a raporturilor sexuale ca armă secretă, ci se referă şi la ponderea celor două sexe în universul spionajului. Deşi bărbaţii deţin ponderea cea mai mare, mi-a fost uşor să demonstrez că **femeia,** *„cel mai preţios dar făcut de Dumnezeu bărbatului”,* **se descurcă de minune în acest univers populat exclusiv de inteligenţe superioare.**

Atât în timp de pace, cât şi în timp de război, în întreaga istorie a Umanităţii au existat femei-spion eroine, care au săvârşit adevărate minuni de curaj, inteligenţă, ingeniozitate, perseverenţă şi devotament. **Au existat femei-spion eroine şi femei-spion trădătoare,** ambele intrând în domeniul firescului atunci când cercetăm fantastica lume a spionajului.

— N. edit: Ambasadorul Michel Guest se prezintă ca prieten şi apropiat a preşedintelui SUA G.W. Bush şi se arată oripilat de tarele societăţii româneşti!…

Capitolul I

SPIONAJ, SEX ŞI TRĂDARE ÎN „LUMEA NOUĂ5

George Washington – un as al spionajului

Revoluţia împotriva stăpânirii coloniale britanice şi războiul de eliberare purtat de coloniştii americani împotriva Marii Britanii în perioada **1775 – 1783,** sub conducerea generalului George Washington, se înscriu printre cele mai importante momente ale Istoriei Universale, alături de Revoluţia franceză din **1789 – 1794** şi Revoluţia rusă din **1917 – 1921.**

Bătăliile hotărâtoare de la **Trenton** şi **Yorktown** din anul **1781** au fost câştigate de coloniştii americani datorită ajutorului acordat de Franţa, în armament şi trupe de elită conduse de generalii La Fayette şi Rochambeau.

În anul **1781,** G. Washington a organizat **votarea Constituţiei SUA,** care este valabilă şi în zilele noastre, spre deosebire de Constituţia României, votată prin referendum în anul **1991,** pe care clasa politică se zbate **s-o modifice după numai un deceniu** de la intrarea în vigoare. Aceasta este, printre multe altele, deosebirea dintre o naţiune viguroasă, care a ştiut ce vrea şi una care pluteşte în derivă de secole…

Pe lângă faptul că a fost un revoluţionar, un vizionar şi un om politic de excepţie, generalul G. Washington a fost şi un mare as al spionajului. Cu siguranţă, cel mai mare din secolul al XVIII-lea.

Niciun scriitor care tratează probleme ale spionajului la scară globală nu poate ignora rolul şi personalitatea lui G. Washington. ***„Cartea*** *spionilor”,* scrisă de Norman Polmar şi Thomas Allen, îl consideră pe **generalul G. Washington** drept ***„cel mai strălucit maestru al artei spionajului din Revoluţia americană”.***

Activitatea lui în acest domeniu a fost extrem de laborioasă. **Şi-a recrutat personal toţi agenţii,** bărbaţi şi femei, i-a instruit nemijlocit, i-a trimis în misiuni, i-a primit la înapoierea din misiuni, le-a studiat rapoartele şi

i-a plătit pe fiecare după merit.

Studiile militare ale generalului G. Washington, mai ales **ia** nivel academic superior, au fost **limitate.** Experienţa lui militară a fost dobândită prin participarea nemijlocită la războaiele dintre trupele engleze şi franceze, cu implicarea triburilor indiene, din secolul al XVIII-lea, în calitate **de ofiţer de cercetare.** De pe această poziţie, G. Washington **a executat misiuni periculoase de spionaj** în adâncimea teritoriului controlat de francezi, a instruit şi infiltrat elemente de cercetare şi diversiune, **a recrutat spioni** şi i-a trimis în misiuni specifice. Cu alte cuvinte, G. Washington s-a format ca militar şi expert în cercetarea la trupe şi în spionaj la şcoala engleză, cea mai avansată şi experimentată din lume în epoca respectivă.

În ziua de 3 **iulie 1754** a condus lupta de apărare a trupelor engleze din Fortul Necesity împotriva trupelor engleze, unde a avansat până la gradul de **locotenent-colonel.** În cariera sa, G. Washington a realizat suficiente câştiguri pentru a-şi cumpăra **o mare moşie,** în apropiere de oraşul Alexandria din colonia Virginia.

Când cele **13** colonii americane au declanşat revoluţia şi războiul de eliberare, (ui G. Washington i s-a oferit comanda tuturor forţelor răsculate, funcţie pe care a acceptat-o la **3 iulie 1775**. În această calitate, G. Washington a repurtat victorii, dar şi înfrângeri usturătoare. **Fără ajutorul Franţei este puţin probabil că Revoluţia americană ar fi ieşit victorioasă în anul 1783.**

Activitatea sa de maestru al spionajului a rezultat din studierea de către istoricii americani a însemnărilor din jurnalul său personal. Astfel, **fa 15 iulie 1775, G. Washington nota***: „Am plătit 330 dolari (*sumă foarte mare pentru acele vremuri*) domnului, X”* (neidentificat), *pentru a se deplasa şi stabili la Boston. De aici, prin sistemul de corespondenţă convenit, va informa asupra valorii trupelor inamice din garnizoană, precum şi orice*

deplasări ale acestora”.

Pe toată durata războiului până în anul 1783, G. Washington **a recrutat şi infiltrat** în adâncimea teritoriului controlat de trupele engleze **numeroase reţele de spioni,** în rândul cărora au existat **şi femei.** Cea mai puternică şi de succes reţea de spionaj organizată de G. Washington a fost cea condusă de maiorul **Benjamin Talmadge*** *şi* soţia acestuia, cunoscută sub denumirea de cod *„Culper Ring”.*

Reţeaua a supravieţuit şi a fost productivă până la retragerea definitivă a trupelor engleze din New York. G. Washington s-a dovedit, în anii războiului, **un expert şi în activitatea de contraspionaj şi dezinformare.** Executa manevre de forţă exclusiv noaptea, lăsând ostentativ focuri de tabără să ardă şi santinele în posturi, mult timp după ce trupele părăseau locul respectiv.

Generalul G. Washington şi-a câştigat încrederea şi devotamentul spionilor săi pentru că **i-a plătit întotdeauna la timp şi cu sume foarte generoase.**

Pe durata celor două mandate prezidenţiale (1789 – 1796), în S.U.A. nu a existat instituţia „primei doamne” a Statelor Unite ale Americii, de care americanii fac atâta caz, pentru simplul motiv că generalul G. Washington, primul preşedinte din istoria S.U.A., **nu a fost niciodată căsătorit.** După cum au scris biografii lui, aceasta nu pentru că nu i-ar fi plăcut femeile, ci pentru că i-au plăcut prea multe şi nu a vrut să le nedreptăţească pe niciuna.

G. Washington a fost caracterizat ca o personalitate fermecătoare şi generoasă cu cei din jurul său. **Era mare amator de băuturi fine, femei frumoase şi cai de rasă. Când i s-a propus un al treilea mandat**

N. edit.: De origine iudaică.

prezidenţial, G. Washington a refuzat categoric. De la el s-a statornicit regula, cu excepţia situaţiilor de război (F. D. Roosevelt), **ca un preşedinte să nu poată sta la Casa Albă mai mult de**

două mandate.

Din anul 1775 şi până în zilele noastre, **coloniile americane** eliberate sub conducerea generalului George Washington **au devenit, în numai 228 ani, cea mai mare putere economico-financiară, tehnologică şi militară a lumii.** După evenimentele din Europa din perioada 1989 – 1991, care au condus la colapsul lumii socialiste, S.U.A. au continuat în ritm susţinut, mai ales în plan calitativ, cursa înarmărilor, realizând un decalaj abisal faţă de restul lumii **în** domeniul militar. Pe acest fond, **preşedintele G.W. Bush se comportă asemănător cu hanul mongol Genghis Khan** (1160 – 1227), **declanşând războaie după bunul său plac,** încercând, tot prin cuceriri militare, să construiască un imperiu american ia începutul secolului XXI. Ce va ieşi din aceasta vom vedea.

George Washington şi... Ossama bin Laden

Revoluţia americană din secolul XVIII a avut şi pete negre, foarte puţin cunoscute în afara graniţelor S.U.A. Acestea sunt cunoscute cu atât mai puţin în mediile sociale din România, care, în mare măsură, se dau în vânt după tot ce este marcat cu „made in S.U.A”.

În anii de glorie ai războiului de eliberare de **sub** dominaţia colonială britanică, terorismul, **asasinatele, spionajul şi diversiunea au făcut parte din arsenalul celor doi beligeranţi.** Generalul George Washington şi statul său major s-au confruntat cu spionajul Marii Britanii, cel mai experimentat, mai puternic şi mai lipsit de scrupule din întreaga lume, caracteristici ce le are şi în prezent. Încă de la începutul revoltei coloniştilor americani, **englezii au declanşat campanii subterane secrete pentru capturarea sau asasinarea liderilor revoltei şi mai ales a lui George Washington.** Pentru prinderea, sau asasinarea acestuia, care era dorit „viu sau mort”, guvernul de la Londra a oferit suma de **20.000 lire sterline,** care era enormă

pentru perioada aceea. Situaţia de acum peste 200 ani a lui G. Washington se aseamănă foarte mult cu cea a legendarului miliardar saudit **Ossama bin Laden,** recrutat şi instruit de Agenţia Centrală de Informaţii americană, pentru care, „viu sau mort”, guvernul de la Washington a oferit suma de **25 milioane dolari.** Probabil, gândind la acest sac de dolari, s-au oferit voluntar juveţii din Batalionul 26 infanterie din Craiova **să** plece în Afghanistan. De altfel, **un** brav sergent din acest batalion a declarat, în timpul unui interviu televizat, că pleacă în Afghanistan *„să-l captureze pe Osama bin Laden”…*

Cel mai bun prieten, cel mai mare trădător…

Atunci când se oferă bani, aşa cum i s-au oferit şi lui Iuda care l-a vândut pe Iisus Christos, **trădătorii nu lipsesc.** Aşa s-a întâmplat şi în cazul „părintelui fondator ai SUA”, generalul G. Washington. În jurul persoanei sale s-a ţesut o conspiraţie diabolică în contextul căreia s-a produs **cel mai mare act de trădare din întreaga istorie a S.U.A.** Este vorba de **înalta trădare a generalului-maior Benedict Arnold,** cel mai strălucit comandant american din timpul războiului antibritanic şi cel mai **apropiat şi intim prieten al generalului G. Washington.**

Înainte **de** revoluţie, **Benedict Arnold (1741 – 1801)** a fost farmacist şi om de afaceri prosper. La vârsta de 14 ani a fugit de acasă şi **s-a înrolat voluntar în trupele expediţionare engleze,** luând parte activă la războiul anglo-franco-indian din 1755 – 1763, unde a deprins meseria armelor. După izbucnirea revoluţiei, B. Arnold **s-a alăturat trupelor alcătuite de George Washington,** începând cu data de 9 aprilie 1775, când i s-a acordat gradul de **colonel.** Trupele americane revoluţionare comandate de colonelul B. Arnold s-au acoperit de glorie în luptele pentru cucerirea puternicului Fort Ticonderoga, apărat de trupele engleze. La sfârşitul anului 1775, B. Arnold a condus

asaltul împotriva garnizoanei Québec, unde a şi fost grav rănit. **Pe lângă excelentele sale calităţi** de **comandant,** aşa cum îi stă bine unui ofiţer, **era mare amator de** femei, **chefuri prelungite, jocuri de noroc şi o insaţiabilă dorinţă de îmbogăţire.** Numit **guvernator în Philadelphia,** în **februarie 1777,** ocazie cu care a şi fost înaintat la gradul de **general,** acesta a comis în repetate rânduri **excese,** motiv pentru care generalul G. Washington, cu toată prietenia şi admiraţia pe care o avea faţă de el, i-a făcut observaţii chiar publice.

„Capcană a lui Venus" pentru general

Defectele de caracter ale tânărului general american din trupele rebele erau cunoscute şi de către serviciul de spionaj englez şi, ca atare, i s-a întins o *„capcană a lui Venus".* **La Philadelphia, spionajul englez avea reţele bine legendate şi implantate, în special în rândul familiilor bogate.**

Într-o asemenea familie de agenţi britanici, cea a „marelui om de afaceri" Shippen, a fost atras generalul B. Arnold. Chefurile şi jocurile de cărţi s-au ţinut lanţ. După mai multe „vizite" la casa lui Shippen, generalul B. Arnold s-a îndrăgostit de fiica acestuia – Peggy Shippen, cu 30 ani mai tânără decât el. Tot în casa lui Shippen, B. Arnold l-a cunoscut şi pe domnul „Gustav", care în realitate era **maiorul John André** din spionajul militar englez. **Tatăl-socru Shippen, împreună cu „Gustav" l-au recrutat pe generalul B. Arnold, obligându-l să lucreze în interesul Marii Britanii.**

Trecerea lui B. Arnold de partea inamicului a fost facilitată şi de faptul că **în anul 1779** acesta **a fost acuzat de corupţie, dar achitat *„din lipsă de probe".***
Probabil că a fost vorba de ceva asemănător cu modul în care sunt judecaţi marii corupţi din România post-totalitară, împotriva cărora nu se prea găsesc „probe"…

Imperiul dorea ca… Washington să fie la Londra

În anul **1780,** din ordinul Londrei, generalul B. Arnold, împreună cu maiorul John André, au trecut la aplicarea unui **plan de capturare sau asasinare a generalului G. Washington.**

Pentru îndeplinirea cu succes a acestei misiuni care putea duce la răsturnarea întregii situaţii în războiul dintre coloniştii americani şi armata engleză, **lui B. Arnold i s-au promis suma de 20.000 lire sterline şi gradul de general în armata engleză.**

Operaţiunea de lichidare a comandantului suprem al trupelor revoluţionare americane era **condusă în mod direct de către generalul Sir Henry Clinton,** comandantul armatei expediţionare engleze, cu cartierul general ia New York. Această operaţiune a fost **concepută după ce, în luna mai 1779, generalul B. Arnold a fost numit comandant al trupelor şi lucrărilor de fortificaţii din zona puternicei garnizoane West Point.**

În cursul lunii **septembrie 1780,** generalul G. Washington urma să execute o inspecţie a trupelor din garnizoana West Point. Cu acest prilej, generalul B. Arnold şi omul său de legătură, maiorul John André, împreună cu alţi complici, urmau să-l captureze sau să-l ucidă pe G. Washington, concomitent cu predarea întregii garnizoane şi a lucrărilor de fortificaţii trupelor engleze aflate în contact**. Întregul plan a eşuat,** deoarece agenţi ai contraspionajului generalului G. Washington îl aveau de mai mult timp în atenţie pe **maiorul John André,** alias „Gustav”. Acesta a fost **arestat în noaptea de 24 septembrie 1780,** după ce avusese o ultimă întâlnire cu generalul B. Arnold, în timp ce încerca să treacă linia frontului la britanici. Aflând de arestarea acestuia, gene**ralul B. Arnold a trecut cu succes linia frontului la inamic.**

Spionii britanici – înmormântaţi cu onoruri militare

Supus unui interogatoriu sever, maiorul John André

a dat în vileag întregul plan ai serviciului de spionaj britanic. Pentru a obţine eliberarea maiorului John André, comandantul armatei britanice, generalul Sir Henry Clinton, s-a adresat personal generalului G. Washington, oferind în schimbul acestuia o mare sumă de lire sterline. Om cu maniere alese, generalul G. Washington i-a răspuns acestuia la scrisoare, spunându-i că este dispus să-l elibereze pe maiorul John André, în orice moment, **în** schimbul generalului trădător B. Arnold. Generalul Clinton a refuzat categoric această ofertă. Urmare acestui fapt, **maiorul John André** a fost judecat ca spion, condamnat la moarte şi **spânzurat la data de 2 octombrie 1780,** în localitatea Tappan din districtul New York. Rugămintea acestuia de a fi executat prin împuşcare, dat fiind că era ofiţer superior în armata majestăţii sale regele George ai III-lea, i-a fost refuzată. **Rămăşiţele pământeşti ale maiorului John André au fost aduse la Londra la data de 28 noiembrie 1821 şi înmormântate cu onoruri militare în Panteonul naţional West-minster Abbey. A fost singurul spion din istoria Marii Britanii căruia i s-a făcut această onoare.**

Agenţii secreţi ai contraspionajului generalului G. Washington, în număr de trei, care l-au capturat pe maiorul John André au fost distinşi de către Congresul american cu cele mai înalte medalii ale vremii şi cu mari sume de bani.

Trădătorul nr. Tal SUA – pensionar al Imperiului Britanic

Trecut în tabăra inamicului, B. Arnold a dus cu el numeroase secrete militare de valoare, care au stat la baza multor înfrângeri suferite de trupele americane. Pentru fapta sa în favoarea Marii Britanii, B. Arnold a fost recompensat cu suma de **6.315 lire sterline,** i s-a recunoscut gradul de **general în armata engleză** şi i s-a dat comanda unei unităţi de infanterie. Talentul său militar pus în slujba inamicului a provocat înfrângerea

trupelor americane în Golful Chesapeack, unde oraşul Richmond a fost distrus până la temelie, precum şi în bătălia de la New London. Acesta avea obiceiul să execute atacuri prin surprindere, pe timp de noapte sau cu vizibilitate redusă, obţinând efecte devastatoare. Trupele engleze de sub comanda sa nu obişnuiau să ia prizonieri.

În timpul Revoluţiei franceze (1789 – 1794), B. Arnold a încercat să se reactiveze tot cu grad de general în armata engleză, dar cererea i-a fost refuzată. Probabil că englezii nu au avut încredere în el. Istoria a demonstrat că cine trădează o dată, poate trăda şi a doua oară sau chiar de mai multe ori. A luptat, totuşi, ca voluntar împotriva trupelor franceze în **războiul din Indiile de vest (1794 – 1795).**

A trăit cea mai mare parte a vieţii sale după ce a trădat, în Anglia, ca **pensionar al coroanei britanice,** decedând la 14 iunie 1801. Iată cum spionajul şi sexul, exploatând slăbiciunile de caracter ale unei mari personalităţi, au determinat producerea celui mai mare act de trădare şi de ruşine din întreaga istorie a S.U.A.

SUA încurajează trădarea dar nu o suportă...

Un caz asemănător, probabil de o gravitate şi mai mare, s-a produs şi în România prin actul de trădare a generalului Mocotenent Mânai Pacepa, fost locţiitor al şefului Serviciului de informaţii Externe, în august 1978. Nu cred că la baza recrutării lui M. Pacepa de către CIA, în slujba căreia a activat mulţi ani, au stat şi eventuale aventuri sexuale compromiţătoare ale acestuia. Mai degrabă tind să cred că **generalul M. Pacepa a fost un trivial spion mercenar, care şi-a vândut ţara pentru bani,** specia cea mai răspândită de spioni de-a lungul întregii istorii. **După evenimentele din România, din decembrie 1989, trădătorul M. Pacepa a scos capul, pozând în *„erou al luptei împotriva comunismului”,* încurajat fiind de guvernul Convenţiei Democratice (1996 –**

2000) şi de către fostul preşedinte Emil Constantinescu. Această atitudine faţă de un trădător de cea mai joasă speţă este o insultă la adresa demnităţii noastre naţionale.

În anul 1985, în S.U.A. a fost arestat, judecat sub acuzaţia de spionaj în favoarea Israelului şi condamnat la închisoare pe viaţă, comandorul de marină american Jonathan J. Pollard. De atunci şi până astăzi, primii miniştri ai Israelului, Yitzak Rabin, Yitzak Shamir şi Ariel Sharon au făcut **apeluri pe lângă preşedinţii S.U.A**. În vederea punerii în libertate sau măcar reducerii detenţiei lui Pollard, dar **toate acestea au fost respinse.** Aceasta, în condiţiile în care Israelul este cel mai apropiat aliat al S.U.A., pentru securitatea căruia riscă un conflict cu întreaga lume musulmană. **Aşa procedează o naţiune care se respectă, nu cum stau lucrurile în România, ţara în care demnitatea naţională este călcată în picioare, chiar de către propriii săi conducători,** întrucât cazul Pollard a fost legat şi de arma secretă a sexului îl vom prezenta pe larg într-un subcapitol următor.

S.U.A. – o democraţie... cu sclavie

La reuniunea Consiliului de Securitate al O.N.U. din **15 februarie 2003,** consacrată crizei irakiene, secretarul de Stat al S.U.A., generalul în rezervă **Colin Powell,** şi-a început expunerea prin a arăta că vorbeşte în numele unei *„naţiuni tinere”,* dar care în acelaşi timp reprezintă *„cea mai veche democraţie din lume”.* Nu cred că această autoapreciere la adresa marii şi puternicei sale ţări a fost însuşită şi de reprezentanţii celorlalte state membre în Consiliul de Securitate, deoarece nu corespunde adevărului.

Democraţia nu s-a născut în Statele Unite, aşa cum probabil chiar crede domnul Colin Powell, dovedind modeste cunoştinţe de istorie. **Democraţia s-a născut în Balcani, în oraşul-stat Atena, cu 2.500 ani în urmă.** Fiind **descendent al unei familii de sclavi**

negri din Jamaica, domnul Colin Powell ar trebui să fie mai reţinut când pretinde că S.U.A. sunt leagănul democraţiei în lume, ştiindu-se foarte bine că **în această ţară s-a practicat sclavia până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea...**

Pentru abolirea sclaviei, în perioada **1861 – 1885,** în S.U.A. a avut ioc un **cumplit război civil,** în urma căruia au fost **ucişi** peste **600.000** de oameni, iar **răniţii şi mutilaţii** au fost **de ordinul milioanelor.**

Democraţia americană a fost şi este şi în prezent o democraţie segregaţionistă. Formele de segregare sunt desigur mai camuflate, mai discrete, mai puţin vizibile decât în trecut, dar totuşi prezente faţă de negri, hispanici şi asiatici.

Războiul de secesiune şi pentru menţinerea sclaviei a fost **declanşat de statele sudiste în aprilie 1861,** în condiţiile unui raport general de forţe foarte inegal.

Statele din nord, adică yankeyi, aveau o populaţie de **18 milioane de locuitori, faţă de 9 milioane în statele din sud,** din care un sfert erau sclavii negri.

Industria, inclusiv fabricile de armament, era dislocată **în nord,** în proporţie de **90%.** Imensa majoritate a resurselor naturale ale ţării era controlată de nordişti. În aceste condiţii, armata federală nordistă ar fi trebuit să câştige războiul în timp scurt, aşa cum s-a şi crezut la început.

Istoria a demonstrat, însă, că **se ştie cum începe un război, dar nu se ştie cum se termină.** Sudiştii sau armata confederală, formată în majoritate din ţărani obişnuiţi cu greul şi privaţiunile, condusă de generali mai capabili, s-au bătut ani de zile, provocând grele şi dureroase înfrângeri armatei nordiste. Una din cauzele succeselor armatei sudiste a fost aceea că a dispus de elemente de cercetare la trupe şi de spionaj în adâncimea teritoriului inamic mult mai bune decât **armata nordistă, condusă de Abraham Lincoln, om**

fără niciun fel de pregătire militară.

Frumoasa sudistă – spionaj şi sex patriotic în anii războiului civil, forţele sudiste au beneficiat, printre altele şi de serviciile unei femei-spion, unică în istoria Statelor Unite. Este vorba de tânăra şi fermecătoarea **Isabelle Boyd (1844 – 1900),** cunoscută sub pseudonimul ***„Belle”.***

Isabelle Boyd s-a născut la Martinsburg, în Virginia de Vest. A absolvit *„Mount Female Collège”* (colegiu pentru femei) din Washington, în anul 1860. În anul 1861, când statul Virginia s-a separat de Uniune, tatăl Isabellei Boyd a trecut de partea trupelor sudiste, slujind sub comanda generalului Thomas Jackson, supranumit *„stone wall”* (zidul de stâncă). Când a izbucnit războiul, Isabelle Boyd avea doar 17 ani. Implicarea tinerei fete în război şi spionaj este legată de un incident dramatic.

În **iulie 1861,** trupele nordiste au cucerit oraşul Martinsburg. În momentul în care soldaţii nordişti au încercat să arboreze drapelul unionist, cu dungi şi stele, deasupra casei familiei Boyd, una dintre cele mai prospere din localitate, mama isabellei a protestat, încercând să împiedice acest lucru. Un soldat nordist, iritat de atitudinea doamnei Boyd, i-a tras acesteia câteva palme, însoţite de înjurături cazone, de faţă cu fiica acesteia. Isabelle a scos un pistol şi **l-a împuşcat mortal** pe **soldat,** fără cea mai mică ezitare. A fost arestată şi judecată pentru crimă. Modul în care s-a justificat în faţa completului de judecată, frumuseţea ei răpitoare, tinereţea şi mai ales spiritul cavaleresc existent în acele vremuri în mediul militar, au făcut ca Isabelle Boyd să fie **achitată** sub scuza de „autoapărare”.

După acest proces, Isabelle a fost **contactată de un ofiţer din serviciul de spionaj al Confederaţiei sudiste şi recrutată,** primind pseudonimul de agent *„Belle”* („Frumoasa”). Activitatea de culegere de informaţii militare şi**-a** desfăşurat-o **în propria ei casă,**

unde erau carti-ruiţi, rând pe rând, ofiţeri superiori din armata unionistă a nordului. Organizând petreceri şi cochetând cu aceştia, „Belle” **culegea informaţii valoroase** pe care le transmitea omului ei de legătură sudist. Într-una din zile a intrat în posesia unor informaţii de o extremă gravitate privind iminenţa unei ofensive a forţelor nordiste împotriva trupelor comandate de generalul Thomas Jackson, în rândul cărora lupta şi tatăl ei. Urgenţa era atât de mare, încât orice întârziere ar fi putut însemna un adevărat dezastru pentru trupele sudiste.

În situaţia dată, „Belle” s-a hotărât să treacă ea însăşi linia frontului, lucru ce i-a şi reuşit, cu toate că a trebuit să străbată porţiuni de teren lovite de focul artileriei. **Datorită informaţiilor aduse de *„Belle”*, gene**ralul **Jackson a reuşit să transforme o înfrângere aproape sigură** într-o **victorie strălucită.**

În contactele cu ofiţeri superiori de stat-major din armata nordului, purtători ai unor secrete de mare valoare, mai ales de ia hotelul Royal din Martinsburg, „Belle” nu ezita să-şi pună în valoare frumuseţea şi puterea de seducţie.

În compania intimă a unei femei superbe şi inteligente, toţi bărbaţii, de la Adam încoace, devin slabi şi vorbăreţi.

Drumul spre altar ocoleşte spânzurătoarea...

Prezenţa continuă a Isabellei în cercurile ofiţerilor nordişti şi eşecurile repetate ale trupelor nordiste în sectorul de front ai generalului sudist Thomas Jackson au atras atenţia serviciului de contraspionaj al armatei unioniste.

În anul **1863, Lafayette Baker,** şeful **serviciului de** spionaj **şi contraspionaj al preşedintelui** Abraham **Lincoln, s-a ocupat per**sonal **de Isabelle Boyd,** suspectată de activitate de spionaj în favoarea sudiştilor. După o supraveghere îndelungată şi permanentă, un agent de legătură sudist al Isabellei este arestat şi

înlocuit cu un agent al lui Baker. Acesta o întâlneşte pe spioană de la care primeşte un raport detaliat conţinând informaţii de natură să o trimită pe „Belle” în faţa plutonului de execuţie. Aceasta este **arestată şi transportată la Washington,** unde a fost deţinută într-o închisoare de maximă securitate, între timp, un număr de ofiţeri cu grade înalte din armata unionistă au fost luaţi prizonieri. La propunerea comandantului trupelor nord-iste, generalul Grant, au loc negocieri între cele două părţi beligerante, în urma cărora s-a convenit să se procedeze la un **schimb de prizonieri** care a inclus-o şi pe Isabelle Boyd. Aceasta a fost transportată la Richmond, unde a fost **primită în triumf,** cu fanfară, ovaţii şi flori.

În **primăvara anului 1864,** dorind să plece în Anglia, Isabelle Boyd s-a îmbarcat pe o navă a Confederaţiei sudului care a fost capturată de nave de război nordiste. **Arestată din nou, Isabelle este condamnată la moarte.** Soarta i-a surâs superbei spioane şi de data aceasta. **Un ofiţer nordist se îndrăgosteşte de ea, o cere în căsătorie, salvând-o de la execuţie,** conform unei vechi cutume americane.

După război, Isabelle, cea mai frumoasă şi mai activă spioană din istoria S.U.A. şi-a petrecut restul vieţii între Londra şi New York. **Salvatorul său, Samuel Hardinge,** care a luat-o de soţie din faţa spânzurătorii, **a murit la puţin timp după căsătorie.** Izbelle Boyd a scris o carte despre propria-i viaţă ca spioană în slujba statelor sudiste secesioniste şi sclavagiste intitulată *„Belle Boyd în Camp and Prison”* („Belle Boyd în lagăr şi închisoare”). Sudul a folosit multe femei pe post de agenţi de spionaj, dar niciuna nu s-a ridicat la strălucirea şi eficienţa agentei „Belle”, care, la sfârşitul războiului civil american avea doar **22 ani.** „Belle” a fost o spioană înnăscută.

Asasinarea preşedintelui Lincoln

Sudiştii şi-au răzbunat înfrângerea în război şi

pierderea sclavilor, punând la cale asasinarea preşedintelui Abraham Lincoln, considerat principalul vinovat. Uciderea unuia dintre cei mai mari preşedinţi din istoria S.U.A., care a salvat ţara de la dezmembrare şi a desfiinţat oribila instituţie a sclaviei, a fost **încredinţată unui agent al serviciului de spionaj sudist, în persoana actorului John Wilkes Booth (1838 – 1865).**

Acesta se trăgea dintr-o familie tradiţională de actori. Fratele său, actorul Edwin Booth, a fost unul din cei mai talentaţi interpreţi ai rolului „nefericitului prinţ" Hamlet din piesa cu acelaşi nume a lui W. Shakespeare.

În timpul războiului civil american, Wilkes J. Booth a executat numeroase misiuni în adâncimea dispozitivului forţelor nordiste, acţionând şi în calitate de **curier pentru agenţii sudişti din teren.**

Uciderea preşedintelui Abraham Lincoln a avut loc în cursul unui spectacol la Teatrul Ford, din Washington. Asasinul s-a strecurat în loja preşedintelui şi i-a tras **trei cartuşe de pistol în ceafă,** de la foarte mică distanţă. Misiunea i-a fost uşurată de faptul că actorul-spion cunoştea ia perfecţie clădirea teatrului respectiv, unde a jucat în multe piese. În aceeaşi seară, la acelaşi-spectacol, **trebuia să mai fie asasinaţi vicepreşedintele S.U.A., Andrew Johnson şi ministrul de Externe, Stanton, dar tentativa a eşuat.**

Deşi rănit de oamenii din paza preşedintelui, **W.**J. **Booth a reuşit să fugă** de la locul crimei. Căutat cu insistenţă de către forţele nordiste de securitate, Booth a fost surprins într-o şură de nutreţuri în apropiere de Port Royal, la **25 aprilie.** La refuzul acestuia de a se preda, soldaţii au incendiat şura. La un moment dat, cuprins de flăcări din cap până în călcâie, W.J. Booth a ieşit din şură, prăbuşindu-se şi strigând: *„Useiess! Useless!"* (în zadar, în zadar!).

Istoria a demonstrat că uciderea pe la **spate**

este tipică spiritului american, fie că o făceau ca atunci cu pistolul, fie că o fac cu rachetele de croazieră şi bombele dirijate prin laser şi sateliţi în zilele noastre...

Spionajul nu se face cu poliţişti...

Pe durata războiului civil american, **serviciul de spionaj al forţelor unioniste nordice a fost de joasă calitate şi cu un randament scăzut.** Abraham Lincoln i-a încredinţat misiunea de a organiza şi conduce un serviciu de spionaj pentru condiţii de război lui **Allan Pinkerton** (18 Î9 – 1884). Acesta s-a născut în Scoţia la Glasgow, tatăl său fiind sergent de poliţie. A emigrat în America la vârsta de 23 ani, **lucrând în poliţie.**

În anul 1850 a înfiinţat, la Chicago, Agenţia Naţională a Detectivilor – Pinkerton. Aceasta s-a ocupat cu combaterea crimei organizate de la căile ferate, foarte puternică în acea perioadă. Numit în fruntea spionajului şi contraspionajului armatei unioniste, A. Pinkerton a continuat să facă ceea ce ştia, adică protecţia căilor ferate. **Agenţii trimişi de el în liniile duşmane nu aveau pregătirea militară de specialitate, tinzând să exagereze puterea adversarului**. În iulie 1862, A. Pinkerton estima efectivele armatei confédérale sudiste la peste 200.000 de combatanţi, când în realitate, aceasta nu atingea 90.000 de oameni.

Atât în sud, cât şi în nord, agenţii de spionaj de sex feminin au prevalat, săvârşind adevărate minuni, acţionând mai mult din instinct şi proprie iniţiativă, decât din ordine şi pregătire sistematică.

Liberi, sclavii devin spioni!

Deşi nu a fost de talia Isabellei Boyd, celebra spioană sudistă, **Nordul a fost reprezentat pe frontul războiului secret de către Elizabeth van Lew.** Aceasta s-a născut în Virginia, la Richmond, în anul 1818 şi a absolvit colegiul special de fete din Philadelphia.

Înapoiată la Richmond, în sânul familiei sale înstărite, Elizabeth a devenit o **înfocată activistă**

politică în campania de abolire a sclaviei. Şi-a convins părinţii să-i pună în libertate pe toţi negrii de pe moşia lor, dar care au continua să-i slujească în calitate de lucrători liberi. Mai mult chiar, Elizabeth a cumpărat negri de la alţi proprietari de sclavi pe care apoi i-a pus în libertate. Pentru atitudinea sa, Elizabeth van Lew a fost izolată şi huiduită de înalta societate a proprietarilor de sclavi din Richmond şi din întregul stat Virginia, fiind **ameninţată în repetate rânduri cu linşajul**. În paranteză fie spus, „linşajul" face parte din „valorile perene" ale democraţiei americane, fiind **practicat şi în zilele noastre de către organizaţia rasistă Ku-Klux-Klan,** reprezentată în mai toate mediile sociale ale albilor din S.U.A. După cum apreciază istoricul R.W. Rowan în cartea sa *„Istoria serviciului secret]* apărută în anul 1928, *„Elizabeth van Lew a furnizat forţelor unioniste din nord mai multe informaţii decât oricare alt agent al lui Pinkerton".*

Elizabeth s-a dovedit a fi o spioană înnăscută, deoarece, fără nicio pregătire în domeniu, a cules informaţii, atât prin observare şi ascultare personală, cât şi prin investigaţii, inclusiv prin vizitarea lagărelor de prizonieri nordişti, care, trecând prin poziţiile sudiste, au observat şi reţi nut multe informaţii. Pe de altă parte, dispunând de o reşedinţă mare la Richmond, aceasta a servit ca spaţiu de cartiruire pentru numeroşi ofiţeri sudişti, care erau bine trataţi şi care vorbeau. Deşi nu a trecut niciodată linia frontului, Elizabeth a organizat un sistem de legătură prin curieri selecţionaţi din propriii săi slujitori negri. Informaţiile, culese şi sistematizate în rapoarte ascunse în coşuri cu fructe şi alimente, ajungeau la cartierul general al forţelor unioniste, pentru generalul Grant, în mai puţin de 24 ore.

Performanţa de geniu în materie de spionaj a Elizabethei van Lew a fost infiltrarea în rândul servitorilor de culoare a preşedintelui confederaţiei sudiste, Jefferson Davis, a unei slujnice negrese tânără şi

foarte atractivă, care a ajuns să-l servească pe preşedinte la mese. Ea a fost instruită să asculte cu maximum de atenţie şi să memoreze tot ce spune J. Davis.

Patria recunoscătoare!...

Pe această cale, spioană amatoare Elizabeth a reuşit să obţină unele informaţii de valoare politică şi strategică de cel mai înalt nivel care au ajuns la preşedintele unionist Abraham Lincoln. După terminarea războiului, generalul Ulysses Grant, comandantul armatei unioniste, care a devenit şi preşedinte al S.U.A. (1869 – 1877), a declarat că, pe durata acestui război, cele mai valoroase informaţii Le-a primit din partea Elizabethei van Lew. Familia acesteia a fost pur şi simplu ruinată în timpul celor cinci ani de război, printre altele şi datorită cheltuielilor pe care le-a presupus culegerea şi transmiterea de informaţii pentru forţele unioniste. Elizabeth a solicitat guvernului S.U.A. O compensaţie minimă de 15.000 de dolari, dar nu a primit niciun cent.

Pe timpul mandatului său prezidenţial, Ulysses Grant a numit-o pe Elizabeth în postul de diriginte al poştei din Richmond. Odată cu sfârşitul mandatului acestuia, Elizabeth şi-a pierdut postul. Restul vieţii şi l-a trăit strâmtorată de sărăcie, supravieţuind dintr-o alocaţie modestă oferită de rude şi prieteni. A murit în anul 1900, în vârstă de 72 ani, uitată de toată lumea.

În legătură cu soarta acestei excepţionale femei aş pune o singură întrebare: *Merită să te sacrifici pentru patrie?* întrebarea rămâne deschisă.

După încetarea războiului civil, autorităţile americane au neglijat total serviciile de spionaj şi contraspionaj. Corpul expediţionar american participant la primul război mondial (în ultimele săptămâni ale, acestuia) a depins în totalitate de informaţiile puse la dispoziţia acestuia de francezi şi englezi. Tradiţiile şi experienţa americanilor în domeniul spionajului sunt foarte modeste faţă de puterea lor economică şi militară.

Capitolul II
SPIONAJUL GALANT

Regele nu poate fi recrutat, amanta – funcţie de preţ!

Marile state din Europa de Vest, care s-au dezvoltat şi consolidat pe parcursul a 500 – 600 ani, **şi-au creat şi servicii de spionaj pe măsură,** despre care am vorbit pe larg în cartea ***„Spionajul total în acţiune”,*** apărută în anul 2001 tot la Editura *OBIECTIV*. Este vorba în special despre Anglia, Franţa, Germania şi Rusia.

Pentru a repurta succese în spionaj nu trebuie să te complici. **Soluţiile cele mai simple sunt şi soluţiile ideale.**

Istoria a demonstrat că **a fost foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să te apropii de un rege, un duce sau un prinţ, în scopul de a-i recruta.** La fel stau lucrurile şi în zilele noastre, când este vorba de şefi de stat şi de guverne sau de miniştri cu funcţii importante. **Te poţi apropia însă mult mai uşor de amantele acestora, care, dacă sunt bine plătite, sunt dispuse să coopereze.** Ne putem imagina cu greu că a existat undeva în lume un om puternic care să nu fi fost atras de femei şi să nu se dedulcească la acestea, în ciuda oricăror norme şi principii de moralitate, începând cu papii de la Roma şi terminând cu directorii consiliilor de administraţie ale companiilor comerciale din întreaga lume. Secretarele de cabinet sunt, de regulă, şi amantele şefilor pe care îi slujesc.

Preşedinţii S.U.A., precum **G. Washington, Thomas Jefferson, Ulysses S. Grant, Theodore Roosevelt, John F. Kennedy,** precum şi contemporanul nostru, **Bill Clinton,** au făcut adevărate ravagii în lumea femeilor cu **numeroasele lor aventuri amoroase.** Nici marii conducători comunişti nu au făcut excepţie de la această regulă. Fondatorul socialismului ştiinţific, **Karl Marx** (1818 – 1883), care a avut şase copii cu soţia sa

Jeni, de origine nobiliară, a întreţinut raporturi sexuale şi cu servitoarea casei, căreia l-a făcut un copil. Tovarăşul său de luptă şi idei **Frederich Engels,** mare industriaş cu proprietăţi în Germania şi Anglia, nu a fost niciodată căsătorit, dar a avut reputaţia unui Casanova în ambele ţări puternic industrializate.

I. V. Stalin şi **Leonid Brejnev** au rămas în istoria nescrisă a fostei U.R.S.S. ca mari amatori de femei şi aventuri extraconjugale, în ciuda „moralei proletare".

Pe timpul vizitei sale în S.U.A., C.I.A. a încercat să-i strecoare sub aşternut, lui Leonid Brejnev, o splendidă agentă din batalioanele de femei cu care operează spionajul american. Tentativa a eşuat în ultimul moment, datorită agenţilor KGB, care îl păzeau acoperit pe liderul de la Moscova. Liderul român **Gheorghe Gheorghiui-Dej,** divorţat de soţie, prin grija partidului şi mai ales a Securităţii, s-a bucurat de compania intimă a unor „tovarăşe de încredere" tinere şi frumoase.

Serviciile de spionaj cunosc slăbiciunile oamenilor mari faţă de sexul frumos şi le exploatează ca atare. Arma secretă a sexului a făcut şi continuă să facă ravagii, atunci când este mânuită cu iscusinţă, atât pentru a recruta, cât şi pentru a compromite şi neutraliza când este nevoie.

Marchiza de Pompadour, amantă şi spioană în lume, au existat şi continuă să existe **mari centre în care spionajul a găsit condiţii extraordinare de manifestare şi dezvoltare.**

Printre acestea, în ordinea importanţei şi dezvoltării lor istorice, se află **Parisul, Viena, Sankt Petersburg, Geneva, Madrid, Shanghai, New York şi Hong-Kong.** Parisul a fost şi rămâne pe prjmuuoc. Francezii au fost întotdeauna originali şi mari maeştri ai intrigilor subterane, de spionaj şi subversiune, de contraspionaj şi **poliţie politică (pe care au şi inventat-o sub Napoleon Bonaparte),** în comploturi şi asasinate.

La fel au stat lucrurile şi pe timpul domniei regelui

Ludovic al XV-lea (1715 – 1774) şi a celebrei sale amante, marchiza de Pompadour. De origine socială modestă, **Antoinette Poisson, devenită marchiză de Pompadour,** a depus eforturi imense, oferind graţiile sale mai multor nobili intermediari, până să ajungă prima favorită a regelui Ludovic al XV-lea.

Ulterior, doamna de Pompadour l-a iubit sincer pe rege, dar cu fidelitatea nu a fost întotdeauna la înălţime. Pentru a nu-şi pierde poziţia în faţa intrigilor diabolice ce se ţeseau în jurul ei, **marchiza de Pompadour l-a recrutat pe şeful poliţiei regale,** generalul-locotenent Berryer. La rândul lui, Berryer era extrem de interesat să ştie ce gândeşte regele şi anturajul său apropiat şi nimeni nu-i putea furniza informaţii mai preţioase din acest mediu, decât amanta regelui. Cei doi au încheiat un pact de colaborare, mai ales că se şi cunoşteau din tinereţe, pact consolidat şi printr-o atracţie fizică reciprocă. **Doamna de Pompadour** a fost luată **sub paza şi protecţia agenţilor de spionaj ai poliţiei,** iar pentru dejucarea unor comploturi şi intrigi ale cercurilor nobiliare înalte, Berryer a înfiinţat un **sistem de cenzurare a corespondenţei particulare,** cunoscut sub denumirea de ***„Cabinetul negru”.***

Scrisorile nobililor de la curtea regelui şi din ţară trimise prin poştă erau reţinute temporar, deschise, **citite,** reţinut ce prezenta interes, apoi sigiliile erau reconstituite cu fidelitate, iar acestea îşi urmau drumul către destinatari. În termeni de specialitate din lumea spionajului, contraspionajului şi poliţiei, **acest proces poartă numele de periustrarea corespondenţei şi se practică şi în zilele noastre în absolut toate statele lumii**/Evident, nimeni nu recunoaşte acest lucru, dat fiind faptul că „secretul corespondenţei” este garantat prin lege. Aceasta o cred doar cei săraci cu duhul**. În activităţile secrete de orice fel nu există nici reguli şi mai ales nu exista legi.** Sprijinindu-se reciproc, doamna de Pompadour şi generalul Berryer au putut

dejuca intrigile şi comploturile care le ameninţau poziţiile înalte din societate.

Marchiza de Pompadour s-a implicat şi în politica externă a Franţei. Datorită influenţei pe care o exercita asupra regelui Ludovic al XV-lea şi probabil, plătită şi de spionajul de la Viena, a determinat intrarşa Franţei în războiul de **7** ani, încheiat cu tratatele de la Versailles din 1756 şi 1759, care au aliniat regatul Franţei la politica Austriei.

Marchiza de Pompadour a încurajat şi sprijinit material dezvoltarea artei franceze, lăsând ca moştenire stiluri ce-i poartă numele în arhitectură, mobilier şi porţelanuri.

Cavalerul Beaumont d'Eon – „curtezană irezistibilă".

Contemporan cu celebra curtezană marchiza de Pompadour, cavalerul Beaumond d'Eon, agent al regelui Ludovic al **XV**-lea, prin modul său de acţiune, a fost un caz unic în istoria spionajului secolului al XVIII-lea.

Fiu al unei familii aristocratice de Burgundia, cavalerul Beaumond d'Eon s-a născut la **5** octombrie **1728** spre fericirea tatălui şi marea dezamăgire a mamei sale, care îşi dorise cu ardoare o fetiţă. Pentru a avea şi ea o cât de câtă mângâiere, la botez, pe lângă numele bărbătesc, mama noului născut i-a dat acestuia şi un nume feminin, cel de Geneviève Louise. Până la vârsta de şapte ani, cavalerul d'Eon a fost îmbrăcat de mama lui în straie de fetiţă răsfăţându-l ca pe o păpuşă. Straiele de fetiţă îl aranjau şi chiar era luat drept fetiţă, datorită trăsăturilor sale delicate, fiind un copilaş deosebit de frumos. Copilul a crescut dovedindu-se a fi un tânăr extraordinar de înzestrat, atât fizic, cât şi intelectual. Încă de tânăr a devenit un spadasin neîntrecut, iar la vârsta când alţi tineri îşi începeau studiile superioare, cavalerul Beaumond d'Eon era deja doctor în dreptul canonic. Cu aceste calităţi cavalerul i-a reţinut atenţia regelui Ludovic al XV-lea, care l-a luat la curtea sa de la

Versailles.

În perioada respectivă, rivalităţile dintre Franţa şi Anglia aveau ca obiect statul german Hanovra, controlat de englezi. Franţa, în alianţă cu Prusia, şi-a propus scoaterea englezilor din Hanovra şi de pe continent, dar regele George al II-lea al Angliei se bucura de sprijinul împărătesei Efisabeta a Rusiei. Aceasta, în schimbul sumei de un milion de lire sterline, pregătea un corp de armată expediţionar care să acţioneze în sprijinul Angliei.

La Sankt Petersburg, ambasadorul Angliei şi agenţii săi au luat asemenea măsuri de prevenire, încât niciun reprezentat al Franţei nu se putea apropia de împărătească ori de vreun ministru pentru a-şi putea promova interesele. Serviciul de spionaj al regelui Ludovic al XV-lea a pus la cale un plan de pătrundere în cercul intim al împărătesei Elizabeta a Rusiei, pe cât de ingenios, pe atât de eficient. Această misiune i-a fost încredinţată, după o pregătire psihică şi profesională adecvată, cavalerului Beaumont d'Eon, ce prezenta imaginea unei fiinţe umane de o frumuseţe ieşită din comun. Celebrului spadasin de la Versailles i s-a creat o identitate feminină, cu care acesta s-a confundat perfect, devenind ***„domnişoara Lia de Beaumont",*** nepoata nobilului Chevalier Douglas. Pentru a înşela vigilenţa englezilor, drumul „nepoatei şi unchiului" spre Sankt Petersburg a fost unul ocolit. Aceştia s-au deplasat mai întâi în Suedia, admirând frumuseţile Stockholmului, apoi au călătorit prin Germania şi Boe-mia, iar după ce s-au convins pe deplin că nu sunt urmăriţi de agenţi ai spionajului englez, s-au deplasat la Sankt Petersburg, unde s-au adăpostit în casa unui bancher internaţional francez, pe nume Michael.

Domnul Douglas, unchiul strălucitoarei „domnişoare Lia", s-a prezentat în capitala Rusiei sub legenda de „negustor de blănyri" foarte bogat. Cu toate acestea, eforturile sale de a-şi prezenta „nepoata" la curtea

împărătesei au fost fără succes. Problema a fost rezolvată de către „domnişoara Lia de Beaumont”**. În casa bancherului francez, „Lia” l-a cunoscut pe vicecancelarul curţii imperiale Voronţov, care s-a îndrăgostit până peste urechi de „fermecătoarea” franţuzoaică.**

Misiune încheiată în alcovul împărătesei Rusiei

Voronţov a prezentat-o personal pe „domnişoara Lia” împărătesei Elizabeta, care, fiind o mare admiratoare a tot ce provenea de la Paris şi purta marcă franţuzească, a fost cucerită de frumuseţea, manierele şi eleganţa limbajului „domnişoarei Lia de Beaumont”, **primind-o în rândul doamnelor sale de onoare**. În scurt timp, datorită farmecului cu care încânta sufletul împărătesei bu poveştile sale despre „intrigile” de la curtea regelui Ludovic al XV-lea, cavalerul Beaur mont d’Eon alias „Lia” a devenit **lector intim al împărătesei Elizabeta,** căreia îi citea, în intimitate, din cărţile de literatură franceză.

Un observator atent, preocupat de aspectul exterior al „domnişoarei Lia” ar fi putut constata că ori de câte ori se prezenta la palatul imperial, aceasta avea printre obiectele sale personale o carte legată deosebit de elegant a lui Montesquieu, intitulată „L’Esprit des lois”. Această carte i-a fost dată cavalerului Beaumont d’Eon de către regele Ludovic al XV-lea**. În interiorul cărţii se afla o scrisoare adresată împărătesei Elizabeta a Rusiei scrisă chiar de mâna regelui.**

După ce s-a convins că i-a cucerit deplina încredere, aflându-se în budoarul împărătesei, într-una din zile, „domnişoara de onoare Lia de Beaumont” **i-a înmânat împărătesei Elizabeta a Rusiei scrisoarea regelui Ludovic al XV-lea, ocazie cu care şi-a dezvăluit şi adevărata identitate.** Cavalerul Beaumont d’Eon **a riscat totul,** deoarece, pentru acţiunile sale, împărăteasa l-ar fi putut acuza de spionaj şi subversiune şi spânzura în doi timpi şi trei mişcări. Se ştie de multă

vreme că, în viaţa de toate zilele şi cu atât mai mult în spionaj, **cine nu riscă, nu câştigă.**

Împărăteasa Elizabeta Petrovna (1841 – 1761), fiica lui Petru cel Mare, ajunsă pe tronul Rusiei în urma unei lovituri de stat, a fost un caracter puternic. După ce a citit scrisoarea lui **Ludovic al XV-lea,** prin care acesta **îi propunea*ſsß* poarte împreună o corespondenţă absolut secretă,** ca cel mai sigur mijloc de promovare a intereselor celor două mari state europene, **Elizabeta a fost de acord şi s-a arătat încântată.** Cât despre **cavalerul d'Eon,** se pare că acesta **a fermecat-o pur şi simplu pe împărăteasă,** atât prin aspectul său, cât şi prin modul ingenios în care a ajuns la ea. Atâta timp cât a stat la palatul imperial şi până ce a părăsit definitiv Rusia, cavalerul Beaumont d'Eon a continuat să fie „Lia Beaumont", cu acces liber la Elizabeta Petrovna. Istoricii nu au putut stabili dacă între cavalerul d'Eon şi împărăteasa Rusiei ar fi existat şi relaţii amoroase, ştiindu-se că în urma acestora nu rezultă „documente de arhivă" pe care să le poată studia urmaşii…

Se ştie însă că împărăteasa a făcut adevărate ravagii prinţe bărbaţii de seamă ai imperiului şi putem presupune că nu l-a iertat nici pe superbul cavaler Beaumont d'Eon. În orice caz, cavalerul şi-a îndeplinit cu brio misiunea. El a mijlocit o perioadă de timp schimbul secret de scrisori între împărăteasa Elizabeta a Rusiei şi regele Ludovic al XV-lea al Franţei, **fapt ce a făcut ca Rusia să nu mai semneze un tratat de alianţă cu Anglia, să nu-l mai ajute pe regele George al II-lea cu trupe, fapt cea condus la scoaterea englezilor de pe continent.**

Vinul franţuzesc „rezolvă" orice negociere!

Regele Ludovic al XV-lea a fost foarte încântat de modul în care cavalerul d'Eon şi-a îndeplinit misiunea, fixându-i un salariu foarte mare şi folosindu-l ca **armă secretă pentru cele mai sensibile misiuni,** atât sub acoperire, cât şi în mod oficial, în toate capitalele din

Europa.

Într-o perioadă în care între Franţa şi Anglia se derulau **tratative preliminare în vederea încheierii unui tratat de pace la nivel de ambasadori,** cavalerul Beaumont d'Eon a fost **trimis la Londra** pe postul de secretar al ducelui de Nivernais. **Misiunea fui d'Eon era aceea de a intra în posesia unor date cu caracter secret din mandatul ducelui Bedford, negociator din partea Angliei.**

Într-una din zile, un reprezentant al ducelui Bedford i-a cerut o audienţă ambasadorului Franţei, pentru a-i transmite un **proiect de înţelegere cu privire la modul de derulare a negocierilor.** Cavalerul d'Eon a observat că acesta purta sub braţ **o servietă** de care nu s-a despărţit nicio clipă. După terminarea întrevederii, cavalerul d'Eon l-a invitat pe funcţionarul englez, cu toată curtenia de care a fost în stare, **să guste o mostră foarte rară de vin franţuzesc.** Englezul a acceptat, aşa cum se întâmplă de multe ori în viaţă, mai ales între bărbaţi. S-a băut din vinul rar, apoi d'Eon a scos un alt vin şi mai **„rar", ** până ce **l-a îmbătat criţă pe englez,** care a adormit pur şi simplu în fotoliu. Ce a urmat este lesne de înţeles. D'Eon a luat mapa în care **a găsit chiar mandatul de negocieri al părţii engleze,** din care a copiat aspectele cu caracter secret pe care le-a trimis regelui Ludovic al XV-lea. În baza acestor informaţii, partea franceză a jucat cartea maximă, determinându-l pe ducele de Bedford să demisioneze, acesta fiind convins că a fost trădat de lordul Bute, primul-ministru al Angliei şi favorit al regelui George al II-lea.

Amanta regelui – mai presus decât interesele de stat

După succesul repurtat, cavalerul Beaumont d'Eon a fost ridicat la rangul de ministru consilier al ambasadei Franţei de la Londra, devenind „omul de taină" al regelui. Acest lucru a deranjat-o pe marchiza de Pompadour, care l-a „lucrat" în stilu-i caracteristic în faţa

lui Ludovic al XV-lea. Cavalerul Beaumont d'Eon s-a pomenit destituit din funcţie fără nicio explicaţie. D'Eon a reacţionat violent. Având în posesie unele documente secrete cu semnătura regelui din care transpirau intenţiile acestuia de a invada Anglia, cavalerul Beumont a ameninţat că le va da publicităţii.

Invitat de rege să se întoarcă la Paris pentru a primi noi însărcinări, d'Eon a refuzat, solicitând azil politic în Anglia, pe care l-a şi obţinut. Agenţi ai spionajului francez au încercat să-l asasineze din ordinul regelui, dar toate tentativele au eşuat. Fiind unul din cei mai teribili spadasini ai Europei, oricine şi-a încrucişat spada cu el' Eon a sfârşit-o prost. Pentru a se răzbuna pe regele Ludovic al XV-lea, cavalerul d'Eon a publicat o parte din documentele secrete pe care le deţinea şi care-l incriminau pe rege. Pentru această faptă, Beaumont d'Eon a fost judecat de un tribunal de la Paris, declarat trădător şi condamnat la moarte. După moartea regelui Ludovic al XV-lea, deşi nu a mai fost reabilitat, a ajuns totuşi la un compromis cu autorităţile franceze şi, după mai multe întâlniri cu Caron de Beaumarchais, a predat autorităţilor franceze documentele secrete pe care le deţinea.

Nemaifiind urmărit de asasini, Beaumont d'Eon s-a înapoiat în Franţa, unde a trăit, între 1777 până în 1795, deghizat în femeie. Pierzându-şi toată averea în timpul Revoluţiei franceze, cavalerul d'Eon s-a înapoiat în Anglia, unde a trăit până la capătul vieţii sale.

Pentru a se întreţine, deghizat tot în femeie, cavalerul Beaumont d'Eon a deschis o sală de scrimă la Londra, în cartierul rezidenţial Kensington.

În legătură cu sexul real al extraordinarului profesor de scrimă din sala Royal Borough au existat mari controverse în înalta societate londoneză. Problema s-a lămurit abia în anul 1810, după moartea cavalerului survenită la 21 mai, când acesta împlinise vârsta de 82 ani, iar o comisie de doctori angajată de un număr de

gentilomi englezi l-a examinat. S-a constatat că Beaumont d'Eon era perfect dotat pentru sexul masculin, spre „oroarea" unei nobile englezoaice cu care acesta a împărţit o casă, ca „femeie", în ultimii zece ani din viaţa lui.

Sexul, banii şi băutura – armele spionilor

Sexul, banii şi băutura sunt arme cu care spionii din toate timpurile şi din toate colţurile lumii au realizat efecte pe linia misiunii lor fundamentale, aceea de a intra în posesia unor secrete. Utilizarea acestora nu presupune întocmirea de scheme şi planuri diabolice complicate. Soluţiile simple sunt şi cele mai eficace. Asemenea soluţii emană însă numai de la inteligenţele superioare. **Doar proştii sunt cei care se complică.**

Distrugerea inimii economice a S.U.A., *„World Trade Center"* la 11 septembrie 2001, s-a realizat după o soluţie de o simplitate care i-a îngrozit pur şi simplu pe specialiştii militari americani, care se aşteaptă şi în viitor la asemenea lovituri concepute simplu, dar cu efecte catastrofice.

Modul în care cavalerul Beaumont d'Eon a intrat în posesia unor secrete de stat de mare importanţă, îmbătându-l criţă pe purtătorul lor englez, s-a repetat de multe ori de-a lungul timpului, nu numai la Londra, ci în toate capitalele lumii.

După aproximativ 200 ani de la isprava cavalerului francez d'Eon, doi ofiţeri de informaţii ai armatei române, aflaţi în misiune permanentă la Londra, i-au repetat performanţa intrând în posesia unor documente secrete de mare importanţă, aflate în posesia unui ofiţer superior englez. Este vorba de **un ataşat militar al României acreditat la Londra şi** de **secretarul său,** într-unul din anii de vârf ai Războiului rece. Cei doi ofiţeri, **un colonel şi un căpitan,** vorbitori de clasă ai limbii engleze, erau costumaţi după modă englezească, dotaţi cu eterna umbrelă şi purtători de pălării negre cu borurile înguste şi fundul rotund, aşa

cum poartă orice englez de clasă superioară care se respectă.

Spioni români la „vânătoare liberă" prin Londra într-o dimineaţă mai puţin ploioasă şi ceţoasă, cum sunt de regulă dimineţile londoneze, cei doi ofiţeri au ieşit la o ***„vânătoare liberă",*** cum se exprimau ei, atunci când nu aveau în vedere o acţiune bine planificată, ci pur şi simplu „periau" un anumit sector necunoscut din uriaşa Londră. Aceasta se făcea destul de frecvent, în scopul identificării, prin simplă observare, a unor obiective de interes informativ sau a unor surse potenţiale de documentaţii cu caracter militar.

După verificările de rigoare pentru a depista o eventuală urmărire din partea contraspionajului britanic şi constatând că **în ziua respectivă nu erau „filaţi",** cei doi. ofiţeri au lăsat automobilul într-un anumit punct, stabilind cu **şoferul (subofiţer expert în depistareajilajului şi ieşirea de sub filaj)** un loc de întâlnire într-o altă zonă a oraşului, după mai multe ore. Sectorul vizat a fost „pieptănat" mergându-se pe jos, cu taxiul sau autobuzul.

Ce s-ar fi întâmplat dacă în ziua respectivă cei doi ofiţeri ar fi constatat existenţa filajului? Nimic deosebit. Ar fi „ignorat" maşinile de filaj şi pe agenţii din interiorul acestora, ar fi vizitat unul sau două obiective turistice sau de cultură, ar fi servit prânzul la un restaurant şi s-ar fi înapoiat la ambasadă.

Urmărirea permanentă a tuturor diplomaţilor străini, mai ales în marile capitale ale lumii este practic imposibilă. Pentru a urmări cu şanse de reuşită un automobil diplomatic străin este nevoie de 3 – 5 automobile de filaj, cu câte 3 – 4 agenţi de urmărire, dotaţi cu aparatura necesară (radio, ascultare, foto).

Fiind lăsaţi în pace în ziua respectivă, cei doi ofiţeri au „scotocit" cât i-au ţinut puterile, cu rezultate mulţumitoare, şi erau pe punctul de a se înapoia la

reşedinţa lor din strada 4 Palace Green, cartierul de lux Ken-sington. Trecând pe lângă ***Air Ministry*** **(Ministerul Forţelor Aerieae)** au tras pe dreapta şi au observat câteva minute mişcările de oameni din jurul acelui obiectiv de o copleşitoare valoare informativă pentru orice spion militar. În faţa unor asemenea obiective, ofiţerii de informaţii sunt încercaţi de un sentiment apăsător, ştiind cât de greu se poate pătrunde la secretele din seifurile acestora. **A recruta un agent dintr-un asemenea obiectiv poate cere eforturi susţinute timp de 10 – 15 ani, fără ca succesul să fie garantat.**

De multe ori, dacă sunt vigilenţi, dacă gândesc şi acţionează spontan, ofiţerii de informaţii pot fi ajutaţi în dificila lor misiune de o simplă întâmplare, de o şansă la care nu s-au gândit niciodată.

Ospitalitatea românilor – de neuitat!

Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu cei doi ofiţeri români. Înainte de a părăsi zona, deoarece nu este indicat să staţionezi prea mult în apropierea unor astfel de obiective, mai ales când te afli într-un automobili cu număr diplomatic, ataşatul militar român a observat că din clădirea „Air Ministry” ieşea **un colonel de aviaţie,** care era nimeni altul decât **ataşatul aero al Marii Britanii la Bucureşti** şi pe care îl cunoştea personal. Aceasta pentru că, înainte de a pleca la postul său din România, colonelul de aviaţie englez i-a făcut o vizită de curtoazie ataşatului militar al României la Londra, aşa cum o cer uzanţele diplomatice internaţionale.

Fără a sta mult pe gânduri, colonelul român a coborât din automobil, a ales un scurt itinerar de interceptare şi, ca din întâmplare, s-a aflat faţă în faţă cu colonelul englez, ambii în haine civile.

Bun actor din fire, românul s-a arătat formidabil de entuziasmat, întrebându-l pe colonelul englez cu ce ocazie la Londra, pentru că îl ştia la Bucureşti? Luat prin surprindere şi descumpănit, acesta a răspuns cinstit şi

anume că se află **la o convocare cu ataşaţii aero ai Marii Britanii acreditaţi în JEuropa de Est,** adică în statele membre ale Tratatului de la Varşovia. Întrebat dacă a venit cu familia, colonelul englez a răspuns că nu, precizând că locuieşte la Hotelul Aviaţiei, unde exista şi **Clubul Aviatorilor, obiectiv cunoscut de ofiţerii români.** Fiind ora prânzului, **ataşatul militar român, care avea acreditare terestră, aeriană şi navală,** l-a invitat imediat pe colonelul englez să servească masa împreună la locuinţa acestuia, nu departe de locul întâlnirii. Sărmanul colonel englez, nu prea voluminos ca fizic, aproape că a fost luat pe sus de români şi condus până la automobilul care aştepta. Motivul invitării colonelului englez a fost determinat în cel mai înalt grad de **servieta diplomatică neagră** pe care acesta o purta.

A urmat deplasarea la locuinţa ataşatului militar român, care era un apartament de lux, cu jspaţii ce permiteau organizarea unor mese protocolare de înalt nivel. Într-unul din saloane, ataşatul militar avea un bar cu o adevărată expoziţie de băuturi româneşti şi străine dintre cele mai scumpe şi mai rafinate. Aici a fost introdus colonelul de aviaţie englez şi **dat în primire soţiei ataşatului militar, o brunetă splendidă, pe care revista corpului diplomatic de la Londra, *„Diplomatist”,* o plasase printre primele frumuseţi ale acestui corp.** Luat cu asalt, ţintuit pe loc, servit cu tot ce-şi dorea, colonelul englez s-a lăsat în voia soartei.

După regulile bunului comportament, **colonelul englez şi-a lăsat în** vestibul **pălăria, pardesiul, umbrela şi geanta diplomatică** spre care cei doi ofiţeri români priveau cu „gânduri necurate”. Hrănit bine şi tratat cu cele mai alese băuturi, lăsat în compania soţiei ataşatului militar, acesta nu s-a mai preocupat de soarta servietei sale.

Cei doi ofiţeri au luat servieta, care nu era prevăzută cu cifru de închidere şi, într-o cameră mai îndepărtată, i-au verificat conţinutul, care

consta dintr-o serie de documente. Acestea au fost fotografiate cu aparate miniaturale de tip *„Minox”* pe care cei doi ofiţeri le purtau permanent asupra lor. Înainte de plecarea colonelului englez, a existat suficient timp ca filmele să fie developate, pentru a exista certitudinea că ocazia de aur care a apărut în mod cu totul neprevăzut, a fost fructificată. La sfârşitul copioasei mese stropită din plin cu băuturi alese, colonelul englez, aflat într-o stare de spirit excelentă şi cam clătinându-se pe picioare, a fost condus de către cei doi ofiţeri la un taxi, comandat în acest scop.

Captură de excepţie pentru Tratatul de la Varşovia în noaptea care a urmat, cei doi ofiţeri români au dormit foarte puţin. **Ambii erau pricepuţi în arta fotografică** şi au lucrat toată noaptea pentru a scoate şi mări fotografiile realizate. După asamblarea şi studierea fotografiilor, cei doi ofiţeri, colonelul şi căpitanul, au rămas mult timp fără grai. Nu le venea să creadă. Dintr-o acţiune care părea mai mult o glumă, decât o „conspiraţie diabolică” prin simplitatea ei, **se intrase în posesia unor documente secrete de excepţie pentru care ar fi fost necesari mulţi ani de muncă şi mari cheltuieli.**

Era vorba de **trei documente secrete de excepţie** şi anume:

Organizarea detaliată a Ministerului Aerului;

Organizarea, până ia nivelul cel mai de jos a serviciului de spionaj al Forţelor Aeriene ale Marii Britanii;

„Planul de căutare” (nevoile de informaţii) în domeniul Forţelor aeriene militare şi apărării antiaeriene a teritoriului din statele membre ale Tratatului de la Varşovia.

Deşi foarte importante în contextul războiului rece, primele două documente nu au fost de natură să provoace prea multă senzaţie. **Cel de-al treilea document a fost însă de o importanţă covârşitoare,**

fiind considerat ca una dintre cele mai valoroase capturi realizate de o ţară membră a Tratatului de la Varşovia, pentru perioada respectivă. şti ce nu ştie adversarul, dar vrea cu orice preţ să afle, într-un domeniu sau altul al sistemului militar al unui stat sau coaliţie de state, constituie un avantaj imens în „războiul inteligenţelor". Aceasta pentru că atunci când cunoşti cu precizie obiectivele urmărite de un serviciu de spionaj advers, poţi **lya** cele mai eficiente măsuri de ascundere şi mascare. Totodată, poţi organiza acţiuni de dezinformare şi intoxicare a adversarului tocmai în problemele de cel mai mare întors pentru acesta. **Evident, în baza obligaţiilor de tratat existente, o copie a acestui „plan de căutare" a fost trimis la Moscova şi exploatat în interesul tuturor statelor membre ale Tratatului de la Varşovia.**

Dacă în zilele noastre un asemenea document secret ar intra în posesia vreunuia din serviciile de informaţii ale României, despre Rusia sau China, spre exemplu, cu siguranţă că acesta **ar fi trimis în mare grabă la Washington. Ţările mici îşi schimbă doar stăpânii, nu şi obligaţiile. Acestea rămân pioni de sacrificiu pe tabla de şah ale Marilor Puteri.**

Documentele secrete obţinute de cei doi ofiţeri români de informaţii de la Londra au fost **transportate la Bucureşti de către doi curieri diplomatici veniţi special din ţară.** După aproximativ o săptămână, crezând că vor mai da o lovitură cei doi ofiţeri s-au strecurat **în Hotelul Aviatorilor,** din Londra, într-un moment în care s-au convins că ataşatul aero britanic la Bucureşti nu se afla în cameră, şi **au scotocit-o metodic**. În şifonier au dat din nou peste geanta diplomat a colonelului englez, dar în interiorul acesteia au găsit aceleaşi trei documente, plus un carnet cu însemnările zilnice de la convocare ale acestuia, fără prea mare valoare, pe care totuşi le-au fotografiat.

K.I.S.S. – „Mergi pe simplu, prostule!"

În perioada istorică în care s-au consumat acţiuni ca cele de mai sus, ofiţerii de informaţii ai armatei României erau puternic motivaţi. Aceştia erau convinşi de faptul că tot ceea ce fac era de natură să apropie România de nivelul de dezvoltare al statelor occidentale în care acţionau. **Ei nu erau mobilizaţi de principiile luptei de clasă şi nici nu operau de pe baze ideologice, deoarece arta spionajului nu are nimic comun cu aşa ceva.** Ofiţerii de informaţii ai României care au operat în statele occidentale dezvoltate au fost întotdeauna marcaţi de decalajul care exista între patria lor şi aceste state. Aceştia şi-au făcut datoria nu din porniri de ură faţă de ţările cercetate, ci **din dorinţa de a reduce decalajul dintre România şi aceste ţări.** Spionajul de efect se bazează pe cooperare, prietenie, încredere şi răsplată.

Exemplul celor doi ofiţeri de informaţii români de la Londra, demonstrează că **în spionaj,** ca de altfel în toate domeniile practicii umane, **soluţiile simple sunt şi cele mai eficace**. În spaţiul anglo-saxon este foarte bine cunoscut principiul **„K./.S.S”.** *(Keep It Simple, Stupid)* ceea ce s-ar traduce prin: ***„Mergi pe simplu, prostule”.*** Adică, rezolvă orice într-un mod cât mai simplu posibil. Aşa a procedat şi Cristofor Columb când a descoperit America.

Nu am dezvăluit şi nici nu voi dezvălui numele celor doi ofiţeri de informaţii români şi nici a colonelului englez, din considerente de etică profesională. Din aceleaşi considerente, nu am precizat nici timpul când s-au consumat acţiunile respective. Ceea ce este secret, este bine să rămână secret, nu aşa cum se procedează în România zilelor noastre, când în numele aşa-zisei deconspirări a Securităţii ca poliţie politică, o mână de neaveniţi scormonesc prin secretele statului, **compromiţând însăşi ideea de statalitate.** Le-aş preciza domnilor în cauză că **„poliţia politică” a apărut înaintea statului, iar** F.**B**.I. **din S**.U.**A. este cea mai**

mare poliţie politică din câte a cunoscut istoria.

În lume, nu a existat şi nici nu va exista vreodată un stat **fără structuri de poliţie politică.** Nu România socialistă a inventat „poliţia politică”…

Francezii – prizonieri, prusacii – galanţi…

Unul dintre cele mai convingătoare exemple cu privire la efectele devastatoare ale armei secrete a sexului folosită cu măiestrie este cel consumat între Franţa şi Prusia, în **a doua** jumătate a secolului al XIX-lea.

În timpul războiului franco-prusac din 1870 – 1871, marcat de marele dezastru de la **Sedan,** din **august 1870,** când **o întreagă armată franceză, în frunte cu împăratul Napoleon al III-lea, a fost încercuită şi a capitulat,** printre cei luaţi prizonieri şi duşi în Germania, s-a aflat şi **generalul de Cissey.**

În perioada respectivă, între statele europene civilizate, principiile cavalerismului încă se mai respectau. Pe acest fond, generalul francez de Cissey a fost **tratat de către autorităţile germane potrivit gradului şi originii sale nobiliare.** Acesta nu a fost deţinut într-un lagăr înconjurat de sârmă ghimpată, cu curent electric şi câini de pază, cum au procedat naziştii cu generalii ruşi, în anii celui de-al doilea război piondial, ci a fost **„internat” într-o vilă elegantă, de lângă oraşul Hamburg, bucurându-se şi de o anumită libertate de mişcare.**

Şeful serviciului de spionaj al Prusiei din anii respectivi era Wilhelm Stieber, unul dintre cei mai străluciţi maeştri ai spionajului din secolul al XIX-lea.

Victoriile repurtate de armata prusacă împotriva Austriei şi Franţei, în anii de glorie ai *„cancelarului de fier”* Otto **von Bismark, s-au datorat în mare măsură informaţiilor extraordinare privind mobilizarea şi planurile** de **operaţii ale armatelor celor două mari puteri europene obţinute de către Stieber şi reţelele sale de spioni de la**

Viena şi Paris.

Pe timpul „detenţiei” lui în Prusia, lui W. Stieber i-a fost jenă să-l supună pe generalul francez de Cissey unui interogatoriu sistematic, eventual sub tortură, cum aveau să procedeze urmaşii săi din Gestapo, ci i-a întins pur şi simplu o „capcană a lui Venus”, pentru a-l stoarce de anumite informaţii în care era interesat. Constatând că domnului general de Cissey îi cam fugeau ochii după nemţoaice, **l-a „ajutat” s-o cunoască** pe ***„baroneasa” Kaulla*** – femeie superbă, maestră în arta seducţiei şi în amor înfocat, dar şi agenta a lui Stieber. Cei doi au devenit în scurt timp amanţi, iar din discuţiile „cu capul pe pernă” ale baronesei cu generalul, **spionajul prusac a tras multe foloase.**

Ministrul de Război – învins de „baroneasă”.

După încheierea păcii de la Frankfurt pe Mein (10 mai 1871), în urma căreia Franţa a pierdut provinciile Alsacia şi Lorena, treptat, **prizonierilor francezi li s-a permis întoarcerea în patria de origine.** La puţin timp după revenirea la Paris, **generalul de Cissey a ajuns,** nici mai mult nici mai puţin, decât **ministru de Război al Franţei.**

O asemenea oportunitate de-a dreptul de aur nu-i putea scăpa lui Wilhelm Stieber, care datorită „baronesei” Kaulla, îl cunoştea până în cele mai profunde ascunzişuri ale fiinţei sale. **Stieber o convoacă din nou pe „baroneasă”,** o instruieşte temeinic, o garniseşte bine cu fonduri, recuzită vestimentară şi bijuterii potrivit rangului său „nobiliar” **şi o expediază la Paris.**

Baroneasa Kaulla s-a instalat la un hotel parizian de lux, unde a închiriat un apartament de basme. A găsit o modalitate de a intra în contact cu destui de tomnatecul ministru de Război al Franţei, generalul de Cissey, care i-a căzut din nou în braţe. Aceasta se întâmpla în anul **1875, când Franţa începuse a gândi serios la o revanşă cu Germania.**

Aproape în fiecare seară după ce-şi încheia treburile

la Ministerul de Război, generalul de Cissey se înfăţişa în luxosul apartament al baronesei Kaulla, care-l primea cu braţele deschise, cu şampania frapată şi cu patul pregătit.

Comportamentul nemţoaicei faţă de ministrul francez era atât de copleşitor de atent, de călduros şi de excitant, încât ministrul se lăsa pur şi simplu luat de valuri. Printre îmbrăţişări şi săruturi pline de pasiune, printre meniurile cele mai rafinate şi băuturile cele mai scumpe, **ministrul de Cissey,** fără a fi chestionat prea mult, **îi împărtăşea superbei lui amante toate frământările şi preocupările lui de la Ministerul de Război.** Bine sistematizate în rapoarte prin intermediul unui om de legătură de la ambasada Germaniei, acestea ajungeau **la Stieber,** apoi **la Otto von Bismark,** iar apoi **la împăratul** Wilhelm I. latã o modalitate extrem de simplă, de-a dreptul banală, de stoarcere a unor informaţii de cea mai mare valoare…

Prezenţa îndelungată a baronesei Kaulla la Paris **a atras atenţia serviciului francez de contraspionaj.** Agenţii acestuia au depistat, atât faptul că baroneasa avea legături cu W. Stieber, cât şi faptul că se întâlnea cu ministrul de Cissey. Evident că de ministrul de Război nu s-au putut atinge. Au acţionat, însă, asupra baronesei Kaulla, pe care **au împachetat-o şi expediat-o peste graniţă.** Totul s-a încheiat fără scandal, într-o atmosferă de secret total. Agenta germană îşi îndeplinise însă misiunea**. Înfrângerile suferite de Franţa la începutul primului război mondial s-au datorat, printre altele şi informaţiilor culese de baroneasa Kaulla.**

Capitolul III
DE LA MATA HARI LA „DIAVOLUL BLOND”.
Româncа spiona pentru ambele tabere…

Istoria spionajului european din anii primului război mondial a fost marcată, printre altele, şi de drama frumoasei şi talentatei actriţe a Parisului, domnişoara

Marussia Destrelles. Românca prin naştere şi franţuzoaică prin adopţie, Marussia a fost **recrutată în slujba serviciului de spionaj al Germaniei de către propriul ei frate,** care era **ofiţer în Abwehr.** Profitând de turneele pe care le făcea cu trupa sa prin diferite garnizoane din zonele de operaţii, aceasta culegea informaţii pe care le însera în note şi rapoarte bine ascunse în recuzita sa de actriţă.

Periodic, Marussia se deplasa în Elveţia, unde se întâlnea cu fratele ei, căruia îi transmitea informaţiile culese. Repetatele întâlniri dintre Marussia şi legătura sa din Germania nu au putut scăpa atenţiei serviciului elveţian de contraspionaj. Într-una din zile, **fratele Marussiei a fost reţinut la un punct de frontieră feroviar dintre Elveţia şi Germania şi percheziţionat. Asupra lui s-au găsit materiale cu informaţii despre armata franceză.** Agentul german de origine română a fost reţinut şi internat într-o închisoare din apropiere de Geneva. Despre acest caz au fost informate autorităţile franceze, care au pus la cale o capcană.

Interogat sever, fratele Marussiei a divulgat data şi locui viitoarei întâlniri cu sora lui, fapt ce le-a permis elveţienilor şi francezilor să-i organizeze un flagrant. **Marussia Destrelles a fost arestată având asupra sa suficiente dovezi materiale ale trădării sale pentru a putea fi trimisă în faţa plutonului de execuţie**. În practica serviciilor de spionaj, încă din timpuri îndepărtate, arestarea unui spion nu se traduce automat cu împuşcarea acestuia. Mai ales în condiţii de război, când sursele de informaţii cu privire la situaţia din adâncimea teritoriilor statelor beligerante sunt foarte sărace, orice oportunitate este exploatată. O asemenea oportunitate o poate oferi şi un agent de spionaj inamic arestat, care poate fi „întors”, adică şantajat şi convins să lucreze pentru ţara în care a fost arestat. **Marussia a putut fi uşor „convinsă” de către francezi să lucreze**

pentru ei, dat fiind faptul că-l aveau la mână pe fratele acesteia, pe care îl puteau executa oricând. Neavând altă soluţie, Marussia a acceptat.

Actriţa a plecat în Germania, unde a informat Abwherul despre căderea' fratelui ei, dar şi despre faptul că a fost „recrutată" de către serviciul de spionaj mwitar al Franţei. Nemţii au acceptat jocul şi aproape un an de zile au folosit-o pe Marussia Destrelles pentru a-i intoxica pe francezi cu informaţii în majoritate false, dar amestecate şi cu elemente reale, pentru a nu o demasca pe agentă. Întâlnirile dintre Marussia şi omul său de legătură din Franţa aveau loc tot pe ieri toriul neutru al Elveţiei. De altfel, **Elveţia a fost un paradis al spionajului mondial,** atât în primul, cât şi în al doilea război mondial, în epoca războiului rece, ca de altfel şi în zilele noastre.

Agenţii serviciilor de spionaj străine nu sunt deranjaţi în afacerile lor necurate decât atunci când încearcă să culeagă informaţii despre Elveţia. Am „lucrat" un timp în această splendidă şi civilizată ţară şi m-am convins personal de acest lucru.

Proverbul românesc potrivit căruia *„Ulciorul nu merge de multe ori la fântână"* s-a adeverit şi în cazul Marusşiei Destrelles. În general, s-a dovedit că **poziţia unui spion „dublu" este extrem de precară,** acesta găsindu-se în permanenţă pe muchie de cuţit. Niciunul din cei care îl dirijează nu are încredere în el, iar la prima suspiciune poate fi lichidat.

Spionajului francez nu i-a trebuit prea mult timp ca să-şi dea seama că Marussia era o trădătoare, fiind loială germanilor.

Feriţi-vă de trandafiri!

Pentru „rezolvarea" cazului **ei,** la o întâlnire cu ofiţerul francez de legătură din Elveţia, **i s-a întins o cursă.** Acesta a lăsat-o singură pe Marussia în biroul său, având grijă ca printre hârtiile lăsate la vedere să se

afle şi **o notă** din care rezulta că generalul Ferdinand Foch va inspecta, într-o anumită zi şi la o anumită oră, un sector al frontului de pe Somme. Cum era şi de aşteptat, Marussia Destrelles s-a uitat printre hârtii şi a memorat cu prioritate informaţia cu privire la generalul Foch, viitor mareşal al Franţei şi comandant suprem al forţelor aliate de pe frontul de vest.

Evident, **informaţia era falsă, dar germanii au tratat-o ca autentică**. În ziua şi la ora respectivă, **trupele germane au executat un bombardament de artilerie înfricoşător,** desigur în speranţa că-l vor lovi pe reputatul general. În faţa acestei dovezi, soarta Marusşiei era pecetluită. La următoarea întâlnire din Elveţia, omul de legătură al acesteia, **un căpitan din serviciul de spionaj militar,** a invitat-o pe agenta trădătoare la un restaurant luxos, având grijă să-i trimită şi un superb buchet de trandafiri la camera ei de hotel. îmbrăcată într-o rochie de seară, Marussia a fost tratată după toată eticheta, dialogând şi dansând cu tânărul căpitan. După o astfel de **seară ele basm,** departe de ororile războiului spioană şi superiorul sau s-au înapoiat la camera de hotel, unde au servit un coniac şi cafele. Într-un moment favorabil, căpitanul i-a strecurat Marusşiei în ceaşca de cafea **o** pastilă **de veronal.** După prima sorbitură, frumoasa actriţă Marussia Destrelles, atrasă într-un univers pentru care, nu era nici aptă, nici pregătită, s-a prăbuşit fără cunoştinţă. Căpitanul a aşezat-o în pat îmbrăcată în rochia de seară, apoi **a presărat totul cu trandafiri, pentru** à **însce-na o sinucidere.** Aşa a fost găsită de către poliţia elveţiană a doua zi, în legătură cu acest caz, un ziar din G'êneva a dat un scurt anunţ*; „Cunoscuta actriţă pariziană Marussia Destrelles a fost găsită într-o profundă stare de comă în camera ei de hotel. Toate eforturile de a o readuce la viaţă au eşuat. Se pare că actriţa a luat o doză excesivă de veronal. A fost găsită întinsă pe un pat presărat cu petale de trandafiri, în rochie de seară. Se*

pare că domnişoara Marussia Destrelles s-a sinucis:

De-a lungul istoriei, mulţi agenţi de spionaj, bărbaţi şi femei, au fost „sinucişi" de către stăpânii sau adversarii lor...

Spionaj din dragoste în anul **1914,** când a izbucnit primul război mondial, **Rose Ducime-triere** avea **19 ani,** locuia **la Paris**âm preună cu o verişoară, fiind **venită din provipcie** pentru a-şi clăsi un rost. Era tânără, frumoasă, inteligentă, dar **fără vreo calificare.** În această situaţie, s-a angajat ca muncitoare la o croitorie de pe strada Saint Honoré.

Într-una din zile, l-a cunoscut pe Walter, un tânăr superb, care s-a prezentat drept chelner la un mare restaurant parizian, precizând că este cetăţean al Elveţiei. Tânăra Rose s-a îndrăgostit până peste cap de „elveţian" şi în scurt timp a părăsit locuinţa verişoarei sale, mutându-se la Walter, pentru a trăi cu bărbatul iubit. **Walter** nu era nici pe departe elveţian, ci german, **agent al Abwehr, aflat în conservare la Paris.** Odată cu izbucnirea războiului, „chelnerul" a fost **activat** şi s-a pus pe treabă. Misiunea lui era aceea de a urmări manevrele de unităţi şi mari unităţi ale armatei franceze care se îndreptau spre diferite sectoare ale frontului, folosind ca metode de culegere de informaţii observarea personală, ascultarea şi discuţiile aparent banale cu cât mai mulţi militari activi.

Serviciile de spionaj ale Marilor Puteri, în trecut, ca şi în prezent, au în practici pregătirea şi implantarea, în ţările cu care există perspectiva de a purta război, a aşa numiţilor **agenţi în conservare.** Pe timp de pace, aceştia nu desfăşoară niciun fel de acţiuni de spionaj, limitându-se doar la observare şi studierea situaţiei şi condiţiilor locale, încadrându-se cât mai bine în societate, sub cele mai simple şi nevinovate acoperiri. Aşa s-a întâmplat şi cu „chelnerul" Walter, de care naiva şi credula Rose s-a îndrăgostit.

Există serioase motive şi raţiuni pentru care să

bănuim că **şi în România de astăzi trăiesc,** sub **diferite acoperiri, *„agenţi în conservare”* plantaţi de serviciile de spionaj ale unor puteri străine,** printre care şi din statele cu care avem frontiere comune, cum ar fi Ungaria, spre exemplu.

Tânăra franţuzoaică Rose Ducimetriere a căzut total sub influenţa versatului spion Walter, care **a scos-o din serviciu şi a obligat-o „să facă trotuarul” mai ales în preajma marilor gări din Paris, aglomerate cu trupe.** Clienţii Rosei, câte 3 – 4 pe zi, erau militari pe care aceasta îi interoga cu privire la unitatea din care fac parte şi destinaţia acesteia. În felul acesta, exploatând şi alte surse, **Walter întocmea rapoarte pe care le trimitea în Germania, via Elveţia.** Informaţiile erau ascunse în scrisori banale trimise „familiei” sale din Geneva, fiind **înserate, printre rânduri, cu cerneală invizibilă.** Adresa lui din Geneva era simplă – Cutia Poştală nr. 128.

După intrarea Italiei în război, instruită de Walter, Rose Ducime-triere s-a înrolat „voluntară” în corpul sanitar pe acest front, de unde trimitea rapoarte în acelaşi mod, la aceeaşi adresă, unde s-a retras şi spionul german.

În octombrie 1916, Rose s-a înapoiat la Paris, angajându-se ca asistentă la Spitalul Val de Grace. La câteva luni de la data înapoierii sale la Paris, **un cenzor din serviciul de contraspionaj al Franţei a depistat,** în urma unor teste chimice, **scrierea invizibilă** şi informaţiile cuprinse într-o scrisoare „banală” adresată de către Rose iubitului ei de la Geneva.

Rose Ducimetriere a fost **arestată,** iar în urma interogatoriului la care a fost supusă **a recunoscut totul.** A fost judecată de un tribunal militar şi **condamnată la moarte.** Fiind foarte tânără şi constatându-se că, de fapt, ea a căzut victimă sentimentului de dragoste faţă de un bărbat experimentat, duşman, care a-sedus-o şi folosit în

scopuri criminale, **preşedintele Franţei Raymond Poincaré, i-a comutat sentinţa în închisoare pe viaţă.**

În istoria fascinantă a spionajului, **cazul tinerei Rose Ducimetriere s-a repetat de foarte multe ori.** Sentimentul de dragoste, precum şi convingerile ideologice sau religioase profunde conduc la naşterea aşa numiţilor ***spioni de suflet*** **sau** ***spioni de conştiinţă.*** De regulă, aceştia sunt **cei mai devotaţi, mai productivi, mai logevivi şi nu necesită mari cheltuieli.** Unii dintre aceştia au prestat servicii refuzând să fie plătiţi.

Martha – asistenta venerată de răniţi în **august 1914,** când tăvălugul războiului reprezentat de armatele germane s-a prăvălit peste Belgia, **Martha McKenna avea 22 ani.** Numele ei de domnişoară era **Cnockaert,** fiind născută într-o familie de fermieri **din Westroosebek,** localitate situată în partea de sud-vest a Belgiei. Luptele au surprins-o în vacanţa de vară la părinţi, ea fiind **studentă în ultimul an la Facultatea de Medicină din Bruxelles.** Mica armată belgiană comandată de regele Albert a opus o rezistenţă eroică, dara fost copleşită de imensa superioritate numerică a trupelor germane.

Întrucât casa fermierului Cnockaert era o construcţie solidă, soldaţii belgieni au transformat-o într-un punct de rezistenţă pentru a cărui cucerire au murit zeci de soldaţi germani. Furioşi din această cauză, după cucerirea acesteia, **ocupanţii au ars casa până la temelie,** lăsând familia Marthei, părinţi şi patru copii, pe drumuri, **iată un motiv foarte serios pentru care Martha i-a urât pe germani.**

După instaurarea autorităţilor de ocupaţie şi înregistrarea populaţiei autohtone rămasă în spatele frontului german, Martha a fost **remarcată pentru cunoştinţele sale medicale,** dar şi pentru faptul că **vorbea în condiţii excelente limbile engleză,**

franceză, germană şi flamandă.

Martha a fost mobilizată de Corpul medical german şi încadrată ca asistentă într-un mare spital de campanie din localitatea Roulers, cu 27.000 de locuitori, situată la 30 km nord-est de Ypres.

Împreună cu mama ei, Martha a fost cartiruită în casa unui negustor. Spitalul de campanie a fost instalat într-un colegiu din Roulers.

În curând, spitalul militar din Roulers avea să fie copleşit de numărul răniţilor şi muribunzilor. În anii primului război mondial, regulile şi obiceiurile războiului prevăzute în sistemul de convenţii de la Haga au fost, în general, respectate, omenirea neatingând nivelul de barbarie şi ferocitate demonstrate în cursul celui de-al doilea război mondial, în spitalul german de la Roulers au fost trataţi şi răniţii din rândul armatelor inamice, care cădeau prizonieri, adică militari francezi, englezi şi belgieni. Martha, o tânără superbă, puternică şi cu o inimă încărcată de omenie, s-a dăruit cu toată fiinţa sa îngrijirii răniţilor, indiferent din ce tabără făceau parte. Mulţi ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi, germani şi din celelalte armate au închis ochii pe vecie ducând cu ei în mormânt chipul îngeresc al Marthei, ultima femeie de pe pământ care le-a îngrijit rănile şi i-a încurajat cu un zâmbet. Printre aceştia au fost mulţi tineri care nu au cunoscut şi nu aveau să cunoască niciodată plăcerile iubirii unei femei.

În scurt timp, Martha a ajuns să fie iubită şi venerată de către răniţi, dar şi respectată de către doctorii germani.

Frunzele au căzut, soldaţii nu s-au mai întors…

Primul război mondial a demonstrat cât de puţini la minte pot fi cei ce conduc lumea, fie ei împăraţi, regi, preşedinţi sau prim-miniştri. Atunci când a izbucnit războiul, liderii Marilor Puteri beligerante – Germania, Austro-Ungaria, Franţa, Marea Britanie şi Rusia – au fost ferm convinşi că acesta va dura doar câteva luni.

Primind parada trupelor care plecau spre front, împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei a strigat de la tribună: *„Vă veţi întoarce victorioşi înainte de căderea frunzelor”*. Îngâmfatul împărat prusac a fost contrazis total de istorie. Au căzut frunzele de cinci ori până când armata germană s-a înapoiat de pe fronturile de război, dar nu victorioasă, ci înfrântă. Cel de-al doilea imperiu german s-a prăbuşit, iar împăratul Wilhellm al II-lea şi-a pierdut coroana.

Prelungirea războiului, cu imensele lui pierderi de vieţi omeneşti, a dat naştere la o nevoie acută de informaţii. Anii primului război mondial au constituit mediul în care s-au născut serviciile de spionaj moderne, iar Martha McKenna, ca spioană de excepţie, a fost produsul acelei epoci. Ea a fost luată în studiu şi apoi recrutată şi instruită din mers de către serviciul de spionaj al Marii Britanii. Contactul permanent ai Marthei cu militarii germani de toate gradele şi din toate armele şi stăpânirea în condiţii perfecte a limbii germane i-au conferit acesteia o mare valoare informativă. Martha a fost recrutată de agenta Lucelle Deldonck, lideră a unei reţele de spioni britanici din zona frontului de la Ypres.

Arma chimică – o „problemă neserioasă”?!

Instruită în câteva nopţi consecutive asupra misiunii ce avea de îndeplinit şi înarmată cu un cod secret, Martha a început să trimită rapoarte printr-un om de legătură, având indicativul „Nr. 63”. Martha depunea rapoartele în locuri ascunse, indicate din timp de către omul său de legătură, de unde acesta le ridica. Analizele de după război au demonstrat că rapoartele Marthei s-au înscris printre cele mai valoroase şi mai oportune pe care spionajul englez le-a primit în primii ani de război.

Martha a rămas în istoria spionajului şi pentru faptul că a fost prima care a descoperit mijloacele chimice de luptă, precum şi pregătirile pentru lansarea primului atac cu această îngrozitoare armă de către trupele germane.

La începutul lunii aprilie 1915, Martha a observat că, în apropiere de Roulers, nemţii au adus un mare număr de containere metalice, de formă cilindrică, de culoare galbenă, care, după descărcare şi depozitare în nişte adăposturi întărite, erau păzite cu multă străşnicie, inclusiv cu câini de pază. De la un militar german de pază, Martha a aflat că misterioasele containere conţineau „e/or/n”.

Tot în zilele respective, la cafeneaua Cariellon din Roulers, Martha i-a cunoscut pe căpitanii germani Sturme şi Teichmann, care i-au spus că sunt chimişti de profesie. Aceştia s-au arătat deosebit de interesaţi de starea vremii din zonă, direcţia de bătaie a vântului, mersul curenţilor de aer, gradul de umiditate în atmosferă, întocmind hărţi cu toate aceste elemente. Îngrijorată de toate acestea, Martha a întocmit un raport detaliat, care a fost pur şi simplu ignorat, atrăgându-i-se atenţia *„să se ocupe de probleme serioase”, adică* mişcările de trupe, poziţiile unor depozite de muniţii şi materiale de război etc.

Când trupele germane au început să deplaseze spre linia frontului cilindrii prevăzuţi cu robineţi speciali, numai pe timpul nopţii şi sub o pază diabolică, iar buletinele meteo erau întocmite din oră în oră, Martha a trimis din nou un raport alarmant, cu toate detaliile pe care le-a putut culege, făcând trimiteri repetate la substanţe chimice şi prezenţa tot mai numeroasă a unor ofiţeri germani care se prezentau drept „chimişti”.

Raportul a fost din nou ignorat, cu urmările dezastruoase de rigoare, aşa cum s-a întâmplat de nenumărate ori în istorie, datorită unor *lideri* politici ignoranţi şi a unor comandanţi militari cu grade mari, dar puţini la minte.

La data de 22 aprilie 1915, pe frontul de la Ypres, trupele germane au lansat primul atac cu gaze din istoria războaielor. Aliaţii au fost luaţi total prin surprindere, iar efectele au fost devastatoare, atât în plan fizic, cât şi

moral. Zeci de mii de soldaţi au murit în chinuri îngrozitoare şi alte zeci de mii au fost infectaţi şi marcaţi pentru tot restul vieţii. În etapele următoare ale războiului, trupele franceze şi engleze au trecut şi ele la utilizarea gazelor de luptă. În anul 1917, printre militarii germani gazaţi s-a aflat şi un voluntar austriac cu grad de caporal. Peste 26 ani, acest „caporal" avea să devină cancelar al

Germaniei sub numele de Adolf Hitler, om ce nutrea o ură de moarte împotriva Franţei, printre altele şi datorită suferinţelor de pe urma gazării, în 1940, în mai puţin de 30 zile „caporalul gazat" a distrus şi îngenuncheat Franţa.

Ignorarea spionilor – pagube ireparabile

Ignorarea semnalelor de alarmă date de către agenţii de mare clasă ai unor servicii de informaţii, precum şi de către analişti politico-militari de marcă a fost mai degrabă regulă decât excepţie.

I.V. Stalin a ignorat informaţia certă a propriilor agenţi, confirmată şi de alte servicii de spionaj care au colaborat cu Moscova (M.I.6 din Marea Britanie), potrivit căreia, la 22 iunie 1941, orele 04.00, Germania va invada pe front larg U.R.S.S. Chiar dacă nu au pierdut războiul, ruşii au suferit pierderi catastrofale ca urmare a surprinderii strategice. Numai în primele 30 zile de război, fosta U.R.S.S. a pierdut peste 3 milioane de soldaţi…

Franklin Delano Roosevelt şi amiralii săi au ignorat informaţiile potrivit cărora Japonia se pregăteşte să execute o mare lovitură împotriva S.U.A. în septembrie 1941, celebrul spion Richard Sorge (agent GRU) a informat Moscova că, la 7 decembrie 1941, flota Japoniei va ataca baza de la Pearl Harbour. Informaţia a fost transmisă imediat la Londra, iar de acolo la Washington. Edgâr Hoover, care conducea spionajul şi contraspionajul american, nu i-a prezentat-o preşedintelui Roosevelt, ca fiind „neverosimilă". Urmările se cunosc.

Încă din 1998, o seamă de analişti americani de înaltă clasă din cadrul Institutului Naţional de Cercetare a Terorismului au atras atenţia că *„într-un viitor foarte apropiat, teritoriul S.U.A. va fi supus unor lovituri teroriste catastrofice”.* Nimeni nu i-a crezut sau luat în seamă. Au urmat loviturile de ia *World Trade Center* din New York şi de ia *Pentagon,* în prezent, Casa Albă crede în orice zvon…

România şi Grecia ştiau totul despre invadarea Ciprului…

Autorul acestei cărţi a trecut printr-o situaţie similară, evident de mai redusă factgră, în anui 1974, pe când îndeplinea funcţia de ataşat militar adjunct la Ankara. În anul respectiv, alianţa N.A.T.O. a trecut prin cea mai explozivă criză din întreaga sa existenţă. Este vorba de criza din Cipru şi consecinţele sale politice şi militare. La 15 iulie 1974, la Nicosia, are loc o lovitură de stat a Gărzii Naţionale greceşti. La Ankara, acest act a fost interpretat ca un preludiu al unirii Ciprului cu Grecia, condusă de regimul militar al generalului Papadopulos. Între cele două ţări membre ale N.A.T.O. existau şi alte probleme grave în litigiu, cum sunt delimitarea apelor teritoriale, a zonelor economice şi a spaţiului aerian în Marea Egee, disputele teritoriale din Tracia etc. S.U.A. şi N.A.T.O. au făcut, în acele zile, eforturidisperate pentru ca între cele două ţări să nu izbucnească un război. În aceste condiţii fur*âs* tunoase, când pe teritoriul Turciei şi la Ankara s-a impus starea de asediu, în toate capitalele din Europa, precum şi în S.U.A., se punea problema dacă Turcia va invada sau nu Ciprul.

În rândul corpului diplomatic de la Ankara, inclusiv al ataşaţilor militari, predomina convingerea că o debarcare turcească în Cipru nu este de conceput, deoarece S.U.A., cu Flota a 6-a americană din M. Mediterană, nu vor permite acest lucru.

Pe mine personal această „convingere generală” nu

m-a interesat. Dintr-o sursă (relaţie) de maximă încredere, am obţinut informaţii potrivit cărora armata turcă urma să invadeze Ciprul. Informaţiile obţinute, pe care le-am transmis la Bucureşti, au mers până acolo încât au precizat nu numai certitudinea unei debarcări, dar şi ziua, ora şi locurile unde se va produce. Era vorba de data de 20 iulie, ora 05.00, la Kirenia şi Famagusta. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum am raportat cu anticipaţie.

…dar degeaba!

Pentru că întreţineam relaţii excepţionale cu ataşatul Apărării al Greciei, generalul Thodos, cu ataşatul aero, col. Teodorachis şi cu ataşatul naval, comandorul Michail, le-am transmis şi lor această informaţie, gândind şi la Grecia, ca ţara pe care am admirat-o întotdeauna şi ca izvor al civilizaţiei euro-atlantice.

Crezând că am făcut o faptă mare în slujba ţării şi armatei mele, deoarece asemenea informaţii se obţin extrem de rar şi presupun mari riscuri după transmiterea lor la Direcţia de Informaţii a Armatei, am trăit clipe de mare tensiune, dar şi de profundă satisfacţie profesională, atunci când am constatat că evenimentele s-au derulat exact aşa cum le-am raportat.

Efectele produse, atât la Bucureşti, cât şi la Atena, au fost exact inverse faţă de cele scontate de mine. La Bucureşti, nu am fost crezut. „Analiştii" Direcţiei de Informaţii, în frunte cu şeful acesteia, generalul Dumitru I. Dumitru, au „gândit" exact ca cei din ţările occidentale membre în N.A.T.O. şi anume că S.U.A., cu uriaşa lor putere şi influenţă în zonă, nu-i va permite Turciei un asemenea act, mai ales că, între 1954 – 1974, guvernul de la Ankara a ameninţat, fără urmări, că va debarca trupe în Cipru.

Despre mine s-a afirmat că *„mă aventurez în aprecieri, sunt tânăr şi fără experienţă",* iar informaţiile raportate pot avea chiar *„un caracter provocator".*

La Atena s-a gândit la fel. La câteva ore de la debarcarea trupelor turceşti în Cipru, am fost sunat de generalul Thodos, care m-a rugat insistent să-i fac imediat o vizită. Ambasada Greciei se afla exact vis-à-vis de Ambasada României, aşa că doar am trecut strada. Clădirea Ambasadei Greciei era înconjurată cu un cordon dens de jandarmi turci. Văzându-mă de unde am ieşit m-au lăsat să intru fără nicio dificultate. Am fost primit de generalul Thodos şi ceilalţi doi subalterni ai săi, toţi trei răvăşiţi şi înspăimântaţi. Nu aveau voie să se deplaseze decât între ambasadă şi locuinţele personale, escortaţi de jandarmi turci. Generalul Thodoş, aproape cu lacrimi în ochi, m-a privit îndelung, de-a dreptul umilit şi mi-a spus: *„Domnule maior, te rog să ne ierţi. Ai dovedit că eşti prieten al Greciei, dar nu ai fost crezut Deşi am transmis la Atena informaţiile pe care ni le-ai dat, le-am însoţit de aprecierea că poate fi o provocare venită din partea unui reprezentant al unei ţări membre în Tratatul de la Varşovia, care s-ar bucura dacă între Turcia şi Grecia ar izbucni un război".* Am rămas pur şi simplu uluit.

Niciun reproş pentru… misiune îndeplinită

L-am asigurat că nici pe de parte nu mi-a trecut aşa ceva prin cap, când l-am informat despre certitudinea debarcării turceşti în Cipru. După ce ne-am mai îmbunătăţit starea de spirit, mai în glumă mai în serios, generalul Thodos mi-a declarat: *„Domnule maior, dumneata ai merita un grad la excepţional, iar noi, cei trei ataşaţi ai Greciei, am merita să ni se ia un grad".* În perioada care a urmat, până la retragerea mea prematură de la Ankara, între ataşaţii militari ai Greciei şi mine personal nu au mai existat nici bariere şi nici secrete, atunci când a fost vorba de Turcia şi N.A.T.O.

Rechemat în ţară cu doi ani mai devreme decât era turul normal de misiune (4 arii), pentru motive ce nu mi-au fost aduse la cunoştinţă niciodată, nu mi s-a făcut nici analiza activităţii la post. După ce am înaintat raportul

de activitate la Ankara pe perioada 1973 – 1975, am fost chemat de şeful Direcţiei de Informaţii, generalul Dumitru I. Dumitru, care, ţinându-mă în poziţie de drepţi, mi-a comunicat*: „Nu avem să vă facem niciun reproş asupra activităţii dumneavoastră la Ankara”,* fără niciun fel de alte discuţii. Nu mi s-a permis să văd ce rezoluţie a pus şeful unităţii pe acest raport. Toată întrevederea a durat câteva minute. O analiză normală dura 6 – 8 ore, iar o analiză cu „probleme” putea dura 3 – 4 zile la rând.

Am relatat toate acestea pentru că am sesizat o similitudine între ce t s-a întâmplat Marthei McKenna în anul 1915 şi ce mi s-a întâmplat mie peste 70 ani. Concluzia: este mai bine să greşeşti împreună cu ţara, decât să ai dreptate împotriva ei…

Distinsă cu „Legiunea de Onoare” şi… „Crucea de Fier”.

În anul 1916, la propunerea comandantului german al spitalului de campanie din Roulers, Martha a fost distinsă cu cel mai înalt ordin german, *„Ordinul Crucea de Fier”,* ca recunoaştere a serviciilor sale excepţionale în îngrijirea militarilor germani răniţi şi pentru vieţile pe care le-a salvat. Într-o carte dedicată Marthei McKenna, apărută la Londra în anul 1932, se spune că aceasta, pentru a scăpa de presiunile sexuale ale multor ofiţeri germani, a intrat sub protecţia comandantului spitalului, care era colonel medic, a cărui „amantă de forţă” a fost.

Către sfârşitul anului 1916, Martha a condus, pe post de călăuză, un grup de diversionişti englezi care au aruncat în aer un mare depozit de muniţii german, din apropierea localităţii Roulers. La locul faptei, Martha a pierdut o bijuterie (un ceas de aur-medalion, al cărui lanţ s-a rupt). Cu ajutorul acesteia, contraspionajul german a depistat-o cu uşurinţă şi a arestat-o. Vestea i-a cutremurat pur şi simplu pe toţi germanii care o cunoşteau, respectau şi iubeau.

A fost judecată de un tribunal militar şi condamnată

la moarte. Au intervenit insistent în favoarea ei colonelul medic comandant şi alţi doctori germani din spital. Datorită acestor intervenţii, cât şi faptului că fusese distinsă cu „Ordinul Crucea de Fier”, sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă.

În anul 1918, odată cu încheierea războiului a fost pusă în libertate. Pentru meritele sale excepţionale ca spioană a forţelor aliate, atât Franţa, cât şi Belgia au distins-o cu *„Ordinul Legiunea de Onoare”.*

Marea Britanie nu a distins-o cu nimic, nici măcar cu mulţumiri verbale. Din partea englezilor, Martha s-a ales însă cu ceva mult mai valoros decât toate ordinele şi medaliile din lume. S-a ales cu un soţ iubitor şi devotat. Este vorba de căpitanul englez McKenna, din serviciul de spionaj militar (M.I.6) al Marii Britanii, care a condus-o pe ea şi pe ceilalţi agenţi din zona Ypres – Roulers a Belgiei, în cei mai grei ani ai războiului.

Evreul Sidney Reilly – „Casanova” sau „Dracula”?!

Istoricilor şi cercetătorilor preocupaţi de universul spionajului modern, despre care se poate afirma că s-a născut în vâltoarea primului război mondial, le este imposibil să poată trece cu vederea personalitatea lui George Sidney Reilly, un adevărat simbol al spionajului internaţional. O inteligenţă de geniu, o cultură enciclopedică, o îndrăzneala şi curaj nelimitate, capacitatea de a se deghiza, pofta de bogăţie şi putere, lipsa oricăror principii de moralitate, ipocrizia, cinismul, cruzimea, chiar bestialitatea, totala independenţă şi arta manipulării femeilor au făcut din Sidney Reilly unul din cei mai mari spioni ai tuturor timpurilor, o figură malefică, un adevărat „Dracula” al secolului al XX-lea.

În nicio arhivă a serviciilor de spionaj din lume, în slujbă cărora s-a pus pentru perioade determinate de timp, nu există date certe în legătură cu personalitatea acestui om învăluit în mister.

Din datele furnizate de istoricul englez Richard M. Bennett, în lucrarea sa *„Espionage. An Encyclopedia of*

Spies and Secrets” (Spionajul. O enciclopedie despre spioni şi secrete), pag. 205 – 207, Editura Virgin Books, Londra, 2002, rezultă că George Sidney Reilly s-a născut la 24 martie 1874 în Rusia, la Odesa, fiind fiul bastard al unui evreu foarte bogat şi soţia unui ofiţer ţarist rus. Sidney Reilly este deci un produs al „păcatului”. Tatăl său, Sigmund Rosenblum, era şi el descendent al unei combinaţii dintre un farmacist evreu din Viena şi o poloneză.

Un alt istoric englez, Michael Keltle, considerat ca unul dintre cei mai avizaţi biografi ai acestui maestru al spionajului, îl plasează pe Sidney

Reilly la începutul secolului al XX-lea, în India, unde ar fi absolvit un colegiu tehnic, după care a lucrat câţiva ani ca inginer de căi ferate, căsătorindu-se cu o indiancă. Va pleca însă în Brazilia, evident, fără soţia indiancă. Aici, intră în afaceri purtând numele de Rosenblum, mai ales în traficul ilegal de arme. Se căsătoreşte cu „acte legale” cu o frumoasă şi bogată femeie din Rio de Janeiro.

În urma unei ciocniri între bande de traficanţi, S. Reilly salvează viaţa a trei ofiţeri britanici, consilieri pe lângă autorităţile braziliene. Drept recompensă, acesta primeşte un paşaport din partea Consulatului Marii Britanii, cu ajutorul căruia, în 1898, ajunge la Londra, lăsând-o pe soţia braziliană „să-l aştepte”.

După circa un an de zile, purtând tot numele de Rosenblum, s-a căsătorit fără pic de jenă cu o văduvă bogată, pe nume Margaret Thomas. După această „căsătorie”, serviciul de spionaj englez (M.J.6) l-a recrutat, dându-i o nouă identitate, întărită cu acte şi un nou paşaport, sub numele de George Sidney Reilly. În cei 30 ani de spionaj şi în zigzag-urile vieţii sale tumultuoase, acesta se va ascunde sub multe alte identităţi.

„Spionul Universal”.

Sidney Reilly se va pune în slujba mai multor servicii de spionaj, dar se pare că e cel mai mult ar fi lucrat pentru englezi. Comandorul Sir Mansfield Cumming, părintele fondator al serviciului de spionaj militar extern al Marii Britanii, care l-a recrutat pe Sidney Reilly, a scris că a profitat de pe urma informaţiilor aduse de acesta, dar că nu a avut niciodată un control deplin asupra lui.

Prima misiune de spionaj în slujba Angliei a fost legată de războiul burilor din Africa de Sud. Sidney Reilly a avut misiunea de a depista căile şi mijloacele prin care Olanda îi aproviziona pe rebelii buri cu armament. Acoperirea sub care şi-a îndeplinit cu brio această misiune a fost aceea de „om de afaceri german" cu acte în regulă.

Din Africa de Sud, S. Reilly se strecoară în Germania, unde se angajează la concernul Krupp. Aici culege şi transmite la Londra informaţii despre industria de război, în plin avânt, a Germaniei. Evident, potrivit bunului său obicei, se „căsătoreşte" cu o nemţoaică frumoasă şi bine înzestrată.

În timpul războiului ruso-japonez din 1904 – 1905, S. Reilly s-a aflat la Port Arthur, în inima forţelor ruseşti. Marea Britanie era interesată în înfrângerea Rusiei în acest război, deoarece aceasta ameninţa interesele Londrei în India şi Orientul Extrem. Istoricii englezi susţin că la baza atacului japonez prin surprindere asupra forţelor navale de la Port Arthur, în urma căruia cea mai mare parte a flotei ruseşti a fost distrusă, au stat, printre altele, şi informaţiile foarte precise obţinute de S. Reilly şi transmise japonezilor. Flota de război japoneză va repeta acest gen de atac devastator prin surprindere, peste 36 ani, la Pearl Harbour, împotriva flotei S.U.A. din Pacific.

După înfrângerea Rusiei în război, S. Reilly se întoarce la Londra. Un om de calibrul său intelectual nu putea sta degeaba. Urmează cursurile Colegiului Regal

de Mine şi Petrol, iar ulterior, timp de doi ani, studiază la Trinity College, din Cambridge. Pleacă apoi în Iran, unde intră în afaceri cu petrol, desfăşurând acţiuni de spionaj economic împotriva firmelor concurente franceze.

Atunci când locul a devenit periculos, S. Reilly s-a retras în Rusia, la Sankt Petersburg, reuşind să intre în relaţii de cooperare cu serviciul de spionaj militar ţarist. În această calitate, i se acordă reprezentanţa rusească pe lângă şantierele navale din Germania, care executau comenzi în vederea înlocuirii navelor de război pierdute în războiul cu Japonia. Faptul că era „căsătorit" cu o nemţoaică i-a uşurat mult misiunea.

În această calitate, în schimbul unor respectabile sume de lire sterline, S. Reilly informa spionajul naval al Marii Britanii în legătură cu comenzile făcute de Rusia în Germania. De menţionat că S. Reilly, această creatură umană ruso-ebraică, vorbea la perfecţie limbile rusă, engleză, germană şi franceză şi în plus se mai putea folosi de alte cinci limbi străine.

În anul 1916, pe timpul unei misiuni la New York, din însărcinarea spionajului britanic, se „căsătoreşte" cu Nadâne Massino, bogată, frumoasă şi văduvă.

În anii primului război mondial, S. Reilly a trecut, în mod clandestin, în repetate rânduri, linia frontului german, întorcându-se de fiecare dată cu informaţii de mare valoare strategică. Prin intermediul „soţiei" sale din Germania, acest spion universal a reuşit să aibă surse chiar în cadrul Statului Major General german.

Lenin a vrut să moară mai târziu…

Revoluţia bolşevică din octombrie 1917, condusă de V.I. Lenin şi pericolul ieşirii Rusiei din război au înspăimântat pur şi simplu guvernele de la Londra, Paris, dar şi de la Iaşi, unde se retrăsese guvernul României, după ocuparea Bucureştiului, de către trupele germane, austro-ungare, bulgare şi turceşti în toamna anului 1916. Retragerea celor trei armate ruseşti (IV, VI şi IX) a avut consecinţe catastrofale asupra României, care a fost

obligată să încheie cu Puterile Centrale înrobitorul Tratat de pace de la Buftea, din 5 martie 1918, prin care teritoriul ţării era pur şi simplu ciopârţit. Printre altele, Bulgaria urma să-şi anexeze întreaga Dobroge. Acest tratat şi-a pierdut valabilitatea după înfrângerea în război a Germaniei şi Austro-Ungariei, dar unele pretenţii teritoriale asupra României se menţin şi în zilele noastre.

Cel mai înverşunat duşman al regimului bolşevic instaurat în Rusia s-a dovedit a fi Marea Britanie. Guvernul de la Londra şi serviciile sale de spionaj, angajând imense sume de bani şi numeroase forţe, au pus la cale intervenţia militară străină şi au alimentat susţinerea unui pustiitor război civil de către forţele antibolşevice. În infernul rusesc a fost trimis cu o misiune specială şi S. Reilly, cel mai mare spion cunoscut în istoria modernă. El a avut o misiune cu totul specială şi anume lichidarea fizică, prin asasinat, a lui V.I. Lenin. În acest cadru este necesar să subliniez că S. Reilly a fost nu numai un spion inegalabil, ci şi un asasin profesionist. Atunci când era bine plătit, S! Reilly ucidea cu sânge rece pe oricine şi oricând. El a avut pe conştiinţă mulţi lideri buri, pe timpul războiului din Africa de Sud (1899 – 1902), pe care i-a asasinat din ordinul Londrei.

S. Reilly a fost autorul atentatului asupra lui V.I. Lenin, din 30 august 1918, care i-a reuşit doar parţial. Lenin a fost grav rănit, dar a supravieţuit până în anul 1924. Cert este însă faptul că moartea i s-a tras de pe urma rănilor pricinuite de acest atentat. Atentatorul a fost, culmea, o femeie, în persoana Faniei Kaplan. Aceasta era amanta lui S. Reilly şi a fost instruită de acesta până în cele mai mici detalii pentru uciderea lui Lenin.

În spionaj, lipsa de succese aduce… gloanţe multe şi dese

După eşuarea atentatului, S. Reilly a trecut în

adâncă ilegalitate, reuşind să pătrundă chiar în CEKA – poliţia secretă bolşevică, sub numele de „tovarăşul Reliński”.

Împreună cu un alt mare spion englez, cu acoperire diplomatică de la Ambasada Marii Britanii, pe nume Robert Bruce Lockhart, a pregătit un comando, format din elemente contrarevoluţionare, care urma să atace *„Congresul Sovietelor din întreaga Rusie”,* ţinut la Teatrul Mare din Moscova.

Atacul viza uciderea tuturor liderilor comunişti prezenţi şi masacrarea a unui număr cât mai mare de delegaţi. Poliţia secretă a lui Dzerjinzki a descoperit acest complot, iar represaliile au fost cumplite. Circa 8.000 din oamenii pregătiţi de englezi au fost executaţi! S. Reilly a reuşit să scape cu viaţă, înâpoindu-se la Londra. Divorţează de prima soţie englezoaică şi se căsătoreşte cu celebra acriţa Pepita Bobadilla, pe care o antrenează în acţiunile sale de spionaj.

Deşi nu există detalii în acest sens, din surse britanice rezultă că S. Reilly, împreună cu căpitanul englez George Hill din M.1.6, ar fi cooperat cu serviciul de spionaj al României într-o operaţie eşuată de recuperare a tezaurului românesc confiscat de bolşevici.

Obsedat de lupta împotriva bolşevismului şi plătit bine de spionajul britanic, S. Reilly pătrunde ilegal pe teritoriul U.R.S.S., venind din Finlanda, în toamna anului 1925, în fruntea unui grup subversionist format din contrarevoluţionari ruşi, instruit în Marea Britanie. Întregul grup cade într-o ambuscadă şi este arestat.

George Sidney Reilly, unul din marii aşi ai spionajului mondial, are o întrevedere cu Felix Dzerziński, călăul contrarevoluţiei ruse. Din izvoare istorice ruseşti rezultă că S. Reilly şi-a oferit serviciile în schimbul vieţii sale. Dzerziński i-a respins oferta, ştiind cu cine are de-a face. S. Reilly, deţinut într-o vilă de la marginea Moscovei, a fost executat prin împuşcare în cursul lunii noiembrie 1925.

Pe timpul fabuloasei, sale activităţi de spionaj, derulată pe parcursul a 30 ani, G.S. Reilly a avut 11 identităţi, acoperite cu paşapoarte autentice, şi a contractat 11 căsătorii „legitime” în cele mai mari capitale şi oraşe ale lumii. Toate soţiile l-au slujit ca acoperire şi l-au sprijinit efectiv în misiunile sale de spionaj. S. Reilly s-a dovedit un maestru de neegalat în arta mânuirii armei secrete a sexului şi în manipularea „sexului frumos”, dar şi slab. Cu toate defectele sale de caracter, îl admir pentru profesionismul său desăvârşit în arta spionajului.

Mata Hari a fost orice, numai spioană nu!

„Spune-le oamenilor adevărul şi nu te va crede nimeni; spune-le minciuni şi toată lumea te va crede” afirma la vremea lui Otto von Bismark, „cancelarul de fier” al Germaniei. Exact aşa stau lucrurile cu celebra Mata Hari, ajunsă simbol al spionajului feminin, datorită unor ficţiuni cinematografice. Multiplele surse istorice pe care le-am cercetat m-au condus la concluzia că Mata Hari a fost orice, numai spioană nu. Făcând însă o astfel de afirmaţie în mediul unor oameni „citiţi” şi mai ales al femeilor care „s-au documentat” din creaţiile aberante ale Hollywood-ului în legătură cu viaţa celebrei dansatoare, ridicată în mod artificial la rangul de „cea *mai mare spioană a tuturor timpurilor”,* rişti să treci drept „incult”. De dragul frumoasei curtezane, victimă nevinovată a unor diabolice intrigi şi pentru bunul renume al femeilor-spion, îmi asum acest risc.

Mata Hari, pe numele ei adevărat Margaretha Gertrud Zelle, s-a născut în Olanda, în familia unui negustor destul de bogat, căsătorit cu o indoneziancă din insula Java. La vârsta de 16 ani este admisă la Colegiul Pedagogic din Haga, având intenţia să devină învăţătoare. După numai un an de zile, acest vis a fost spulberat, deoarece superba elevă s-a culcat cu directorul colegiului. În urma unui scandal de proporţii au fost „eliminaţi” şi ea şi directorul corupător de

minore. La vârsta de 18 ani, Margaretha se căsătoreşte cu un ofiţer din flota Olandei, cu 20 ani mai în vârstă decât ea, cu care pleacă în Indiile Olandeze de Est, adică Indonezia din zilele noastre. Se stabileşte împreună cu soţul, MacLeod, pe insula Java. Aici, tânăra soţie va naşte doi copii, un băiat şi o fată. Din nefericire pentru ea, viitoarea „Mata Hari" se căsătorise cu un marinar bădăran, beţiv şi afemeiat, care o bătea zilnic şi i se adresa, de regulă, prin înjurături marinăreşti. Îi moare băiatul, din vina unei servitoare javaneze, care i-a administrat, din greşeală, o substanţă otrăvitoare.

„Ochiul zorilor" – dansatoare şi legendă de succes între 1895 – 1901, cât a stat în Java, Margaretha MacLeod s-a simţit puternic atrasă de dansurile rituale javaneze, pe care le-a studiat, apoi şi le-a însuşit, luând lecţii în acest scop într-un templu budist din Java. Pentru frumuseţea ei ieşită din comun şi pentru modul strălucit în care şi-a însuşit arta dansului ritual javanez, călugării i-au dat numele de *„Mata Hari"* care în limbajul local înseamnă „Ochiul zorilor nume purtat cândva de o prinţesă-dansatoare din Java.

În anul 1901, familia McLeod s-a înapoiat în Olanda. La scurt timp după aceasta, Mata Hari a fost părăsită de soţul ei, luând cu sine şi fetiţa. Acesta a fost momentul în care energiile latente nebănuite ale acestei femei, încătuşate într-o căsătorie nefericită, au explodat. Într-o primă etapă a noii sale personalităţi, Mata Hari s-a luptat pentru custodia fetiţei, pe care a câştigat-o. Soţul ei, devenit între timp un alcoolic irecuperabil, nu i-a plătit pensia alimentară la *cară* a fost obligat de către instanţă. Margaretha apare pentru prima dată ca dansatoare orientală purtând numele de Mata Hari în anul 1905, la *Musée Guimet,* din Paris. Acesta era un muzeu de studii orientale. Avea şi o legendă exotică. Era fiica unei dansatoare dintr-un templu hindus, mama ei decedând când a născut-o. A fost „crescută şi educată" de călugării din templu tot ca dansatoare rituală, aşa cum a fost

mama ei, primind numele de Mata Hari. Totul era o ficţiune, dar publicului parizian i-a plăcut enorm. Nimeni nu poate rezista unei minciuni bine ticluite, nici pe vremea Matei Hari şi nici în prezent. Dansurile sale executate pe o scenă semiobscură, complet goală, mai puţin sânii care erau acoperiţi cu două discuri aurite, au avut un succes enorm la public. Musée Guimet a scăpat de la un faliment aproape sigur, datorită spectacolelor exotice de dansuri orientale sexy ale Matei Hari. Cele două discuri sclipitoare, care îi acopereau sânii, aveau rolul de a-i masca, deoarece după naşterea celor doi copii, aceştia nu mai erau aşa de „tari”, iar operaţiile cu silicon din zilele noastre nu erau cunoscute…

Prinţul moştenitor – la coadă pentru Mata Hari!…

Când a dat primele spectacole la *Musée Guimet,* Mata Hari avea 29 ani. Mediul bărbaţilor de marcă ce îi urmăreau dansurile era fascinat de trei elemente: frumuseţea extraordinară a ochilor, mişcările unduioase ale braţelor şi tenul măsliniu-închis al trupului teribilei dansatoare. Cu aceste „arme”, Mata Hari a făcut ravagii în rândul bărbaţilor din înalta societate, nu numai la Paris, ci şi la Roma, Viena, dar mai ales la Berlin, unde a produs un adevărat delir. Au urmat amanţi în serie din rândul prinţilor, ducilor şi miniştrilor, care plăteau sume imense pentru *a* se bucura de graţiile sale. Printre amanţii Matei Hari s-a numărat, după cum susţin surse istorice engleze, şi prinţul moştenitor al Germaniei, fiul împăratului Wilhelm al II-lea, care a dezvoltat o reală pasiune pentru exotica dansatoare.

În întreaga ei viaţă, Margaretha alias Mata Hari a iubit un singur bărbat. Acesta a fost căpitanul aviator Vadim Maslov, fiul unui amiral rus, stabilit în Franţa. Devenit un as al aviaţiei militare a Franţei, căpitanul Maslov a executat timp de doi ani misiuni temerare de bombardament, lupte aeriene şi de cercetare.

În vara anului 1916, în urma unei lupte aeriene cu avioane de vânătoare germane, avionul căpitanului V.

Maslov este grav avariat, aterizând forţat, cuprins de flăcări. Deşi supravieţuieşte, bravul căpitan Maslov îşi pierde complet vederea. La aflarea acestei veşti, Mata Hari, copleşită de durere, cere permisiunea autorităţilor militare franceze să-şi viziteze iubitul, aflat într-un spital militar de campanie la Vittel, în plin dispozitiv al trupelor franceze. Cu acest prilej, Mata Hari a intrat în atenţia serviciului de spionaj militar francez, care a şi recrutăt-o.

Asupra ei existau însă anumite suspiciuni, ea neavând cetăţenie franceză. Aceste suspiciuni au fost alimentate şi de o telegramă primită din partea serviciului de contraspionaj al Italiei, prin care francezii erau avertizaţi asupra faptului că dansatoarea Mata Hari ar fi primit cetăţenie germană, ca urmare a relaţiilor sale foarte intime cu şeful poliţiei din Berlin. Acest lucru nu a putut fi însă probat.

Mata Hari nu i-a trădat pe francezi

Cert este faptul că francezii au recrutat-o pe Mata Hari, având intenţia s-o trimită în Germania pentru a culege informaţii de la foştii ei amanţi, printre care şi prinţul moştenitor al tronului. Înainte de a ajunge în Germania, Mata Hari este trimisă într-o misiune de spionaj la Bruxelles. Aceasta trebuia să-i contacteze pe generalul german von Bissing, guvernatorul Belgiei, care îi fusese amant înainte de război. Mata Hari reuşeşte să ajungă la generalul Bissing şi, după mai multe discuţii „cu capul pe pernă” cu bravul general, care „lupta” pe toate fronturile, reuşeşte să obţină ceva informaţii, dar nu de foarte mare valoare. O dansatoare cu un nivel de cultura limitat la un an de liceu pedagogic nici nu putea face mare lucru în materie de spionaj militar de nivel strategic. Spre marea ei nenorocire, după ce a plecat din Bruxelles, în Olanda şi apoi la Londra, omul de legătură al acesteia, agent francez, a fost arestat de către contraspionajul german şi executat. Contraspionajul francez a bănuit-o pe Mata Hari de trădare. Era o dovadă pur circumstanţială.

După mulţi ani de la tragica ei moarte s-a demonstrat că Mata Hari nu i-a trădat pe francezi, dar pe timp de război judecata oamenilor este întunecată, mai ales în urma unor înfrângeri pe câmpurile de bătălie. La Londra, Mata Hari avea intenţia să se îmbarce pe o navă pentru Suedia, iar de acolo să pătrundă în Germania. Acest lucru nu i-a mai fost permis şi, după un interogatoriu sever din partea unor experţi ai contraspionajului englez, a fost pusă în libertate, deoarece nu s-a descoperit nimic de natură s-o incrimineze. La plecare, Sir Basil Thomson, şeful MI5 (contraspionaj) a sfătuit-o intens pe Mata Hari să se lase de spionaj şi mai ales a insistat pe lângă ea să nu se mai întoarcă niciodată şi sub niciun motiv în Franţa. Influenţată temporar de acest „sfat", Mata Hari a luat un alt vapor şi s-a dus în Spania, la Madrid, unde dăduse spectacole de mare succes cu ani în urmă.

Ucisă de proprii amanţi…

Deşi câştigase sume imense de la numeroşii ei amanţi din înalta societate în mai toate capitalele Europei, Mata Hari a cheltuit necugetat tot ce primea, făcând o altă dovadă a nivelului ei scăzut de cultură. La 40 ani, Mata Hari era o femeie strâmtorată financiar şi cu strălucirea de mare dansatoare-prostituată apusă.

Probabil că devenise chiar apăsătoare şi jenantă în rândul amanţilor ei din înalta societate. La Madrid, se reîntâlneşte cu un general german, pe care-l cunoscuse la Berlin, care se bucurase de „favorurile" ei şi care la timpul respectiv era ataşat militar al Germaniei în Spania. Fără a-şi face complexe şi fără a bănui la ce se expune, Mata Hari reia relaţiile cu acesta, reuşind să-l stoarcă de ceva bani. Pentru a se descotorosi de ea, generalul german, as în spionaj, recurge la un tertip foarte des utilizat în lumea spionajului. Este vorba de a crea suspiciuni, de a „scăpa" dovezi din care să rezulte că un agent al unui stat ar fi trădat, intrând în serviciul adversarului. Astfel, ataşatul militar german a expediat

la Berlin o tejegramă folosind un cod despre care se ştia cu siguranţă că fusese spart de francezi, prin care anunţa *„sosirea cu bine la Madrid a agentei dansatoare Mata Hari”.* Francezii înghit momeala şi, printr-un agent diplomatic de la Madrid, Mata Hari este rechemată la Paris. Sărmana femeie uitase complet de avertismentul pe care i l-a dat Sir Basil Thomson şi a executat ordinul. Numele său de cod în evidenţa serviciului de spionaj al Franţei era „H-21”. După plecarea din Madrid a Matei Hari, în scopul totalei sale compromiteri, ataşatul militar german de la Madrid i-a trimis prin poştă suma de 15.000 pesetas pe adresa acesteia din Paris. Mata Hari a fost arestată de către agenţi ai contraspionajului francez chiar în momentul când ridica aceşti bani. Toate se derulau împotriva şi spre dezastrul ei.

În ziua de 24 iulie 1917, Mata Hari a fost adusă în faţa unui tribunal militar. Despre judecătorii militari se ştie că aceştia mai întâi te împuşcă şi numai după aceea te întreabă *„cum te numeşti”…*

Preşedintele tribunalului a deschis procesul cu o întrebare foarte directă pentru Mata Hari: *„De ce în 1914, cu puţin timp înainte de declanşarea războiului, ai primit suma de 30.000 de mărci (sumă foarte mare) din partea lui von Jagow, şeful poliţiei din Berlin?”* Mata Hari a răspuns simplu şi dezinvolt: *„Pentru că m-am culcat cu el”.* Tribunalul nu s-a lăsat „convins”.

Pe timpul „procesului” intentat dansatoarei Mata Hari fondat pe prezumţii false, aceasta a fost apărată de către marele avocat al Franţei, Maetre Clunet, care i-a fost cândva amant, aşa cum i-au fost şi generalul von Bissing, ducele de Brunswick, Jules Cambron, fost ministru de Război al Franţei, prinţul moştenitor al Germaniei şi mulţi alţii.

Un grup de avocaţi francezi au adresat, în numele ei, un apel către preşedintele Franţei, M. Poincaré, şi către regina Wilhelmina a Olandei, să intervină pentru graţierea ei, dar aceştia au refuzat s-o facă. Niciunul

dintre foştii ei mari amanţi nu i-au întins o mână să o salveze.

Deşi a fost condamnată la moarte prin împuşcare la data de 25 iulie, sentinţa nu a fost pusă în aplicare decât în ziua de 15 octombrie 1917. Se spune că în faţa plutonului de execuţie format din 12 soldaţi, Mata Hari a refuzat să fie legată la ochi. Mai mult chiar, martorii ia execuţia sa au fost uluiţi de ultimul gest din viaţa acestei superbe şi nefericite femei, înainte că soldaţii să sloboadă spre pieptul ei salva de gloanţe ucigaşe, Mata Hari le-a trimis tuturor o bezea.

Pe acei oameni care vor dori să depună vreodată două flori pe mormântul celebrei dansatoare şi curtezane de talie europeană Mata Hari îi anunţ, cu o notă de târzie tristeţe, că acest lucru nu va fi posibil. Aceasta pentru că mormântul lui Mata Hari nu există…

Frumosul ei trup, de ale cărei graţii s-au bucurat toţi marii potentaţi ai Europei din anii tinereţii sale, a fost părăsit la locul execuţiei. Nimeni nu l-a revendicat, nici chiar rudele ei. Acesta a fost luat de către Facultatea de Medicină din Paris şi folosit la disecţii pentru studenţi. Această odioasă faptă s-a petrecut în Franţa, cea mai „luminată" ţară din lume, unde se pretinde că s-ar fi născut cavalerismul, principiile umanismului şi drepturile fundamentale ale omului. Faima de simbol al spionajului feminin ridicat în jurul numelui ei s-a datorat filmului *„Mata Hari"* din 1931, având-o în rolul principal pe celebra Greta Garbo, turnat la Hollywood şi filmului *„Mata Hari",* versiunea franceză din 1964, având-o ca protagonistă pe talentata actriţă Jeanne Moreau.

„Spioană" Mata Hari a fost ucisă de propriii ei amanţi…

Doctor Elsbeth Schragmüller – „mama spionajului german".

Spionajul german modern, ca şi în cazul celorlalte Mari Puteri ale lumii, s-a născut în anii primului război mondial (1914 – 1918). Nevoile enorme de informaţii de

pe fronturile ce însumau mii de kilometri şi din zone geostrategice imense, au conferit un ritm foarte accelerat procesului de naştere a noilor structuri de spionaj, precum şi de instruire a unui mare număr de agenţi. În acest context s-au născut şi şcolile de spionaj cu accentuate particularităţi naţionale, dar şi cu un fond ştiinţific comun, derivat din arta spionajului universal dezvoltat de-a lungul secolelor şi mileniilor. Şcoala de spionaj germană, născută în anii de foc ai primului război mondial, a fost una dintre cele mai riguroase, mai intensive, mai profesioniste şi mai fanatice din câte s-au creat vreodată, încă de la început, germanii au abordat spionajul ca pe o misiune nobilă, încredinţată unor oameni de excepţie, proveniţi de regulă din rândurile aristocraţiei. Spionajul, ca apanaj al celor mai strălucite şi dezvoltate minţi ale naţiunii, a contribuit enorm la creşterea puterii economice şi militare a Germaniei din perioadele de glorie ale acestei teribile ţări.

Asupra formării caracteristicilor şcolii germane de spionaj, un rol de excepţie l-a jucat o femeie. Este vorba de Elsbeth Schragmüller.

În august 1914, când a izbucnit războiul, domnişoara Elsbeth Schragmüller, doctor în filosofie de la vârsta de 24 ani, ocupa un post de cercetător ştiinţific la Universitatea Freiburg. Pe lângă înaltul titlu de doctor la o vârstă când alţii de abia îşi terminau studiile universitare, domnişoara Elsbeth cunoştea la perfecţie limbile franceză, engleză şi italiană. Era înaltă, zveltă, cu un păr de un blond sclipitor; cu ochi albaştri, dar cu o privire de oţel. Era o frumuseţe germană rece, dominantă, genial de inteligentă, capabilă să dezechilibreze şi să pună în poziţii de inferioritate orice bărbat. Deşi nu lipsită de feminitate, era glacială şi intangibilă.

„Domnişoara doctor” voia pe front

Imediat după izbucnirea războiului, „domnişoara doctor”, cum va rămâne ea în istoria spionajului german,

s-a adresat, printr-o scrisoare, colonelului Walter Nicolai, şeful serviciului de spionaj al armatei germane Abwehr, solicitându-i *„un post de front”*. Nu numai prima scrisoare, dar şi altele care au urmat au fost ignorate de către acesta. Elsbeth avea însă o voinţă de fier. A continuat să-i scrie până când I-a exasperat şi l-a obligat să găsească o soluţie. Nevrând s-o trimită pe front pe ambiţioasa „domnişoară doctor”, a mobilizat-o dându-i gradul de locotenent şi a încadrat-o pe post de cenzor la Poşta Centrală a Germaniei. Munca de cenzor consta în citirea a sute şi sute de scrisori, în scopul depistării unor eventuale scurgeri de informaţii militare de interes naţional, precum şi al identificării unor astfel de informaţii din scrisorile ce făceau obiectul corespondenţei internaţionale.

Este o muncă de furnică, istovitoare şi, în cea mai mare parte a timpului, ucigător de plicticoasă. „Domnişoara doctor” şi-a luat însă misiunea foarte în serios. Lucra în mod voluntar două ture (16 ore) pe zi, parcurgând scrisorile cenzurate venite de pretutindeni, cu maximum de seriozitate. Nu după mult timp, culegând grăunte cu grăunte, informaţii din sute de scrisori particulare, punându-le cap la cap, contând pe marea ei capacitate de analiză, Elsbeth a ajuns la concluzii şi aprecieri militare de mare valoare, care au fost apreciate chiar la nivelul Statului Major General al Armatei Germaniei.

Unul din beneficiarii informaţiilor culese de către Elsbeth pe calea cenzurii a fost şi generalul von Beseler, comandantul corpului de armată german din zona Antwerp. Acesta îi cere colonelului Walter Nicolai ca „locotenentul Schragmüller” să se prezinte la comandamentul său din zona de operaţii pentru lămuriri suplimentare în legătură cu unele informaţii culese de către acesta, fără să ştie că era vorba de o

„Domnişoară” de 25 ani. La vederea acesteia, generalul von Beseler a fost surprins total, dar

surprinderea i-a fost şi mai mare când, în urma discuţiilor purtate cu „domnişoara doctor”, şi-a dat seama că are în faţă un analist de geniu, care înţelegea problemele militare la un nivel greu de imaginat.

Şcoala de spionaj din Baden-Baden

Generalul von Beseler aranjează mutarea locotenentului Elsbeth Schragmuller la Secţia Informaţii a Corpului său de armată, după absolvirea unui curs intensiv de spionaj, la una din şcolile speciale înfiinţate de Abwehr. „Domnişoara doctor” este trimisă la Şcoala de spionaj din Baden-Baden, comandată de maiorul Joseph Salonek*, unde erau instruiţi agenţi de spionaj pentru armatele germană şi austro-ungară. Creaţie a militarismului prusac, şcoala de spioni de la Baden-Baden din anii primului război mondial se derula după un program de o rigurozitate şi cu reguli de-a dreptul diabolice. Din momentul în care intra pe porţile şcolii, viitorul spion îşi pierdea identitatea. În locul numelui, acesta purta un număr de cod. Săptămânal, cursanţilor li se dădea o sumă de bani din care trebuia să trăiască fiecare pe cont propriu. Programul zilnic era de 12 ore. Erau studiate, până în cele mai mici detalii, toate tipurile de armament şi tehnică militară, uniformele şi însemnele de grad ale armatelor inamice, modul de întocmire a unor rapoarte, folosirea cernelurilor invizibile artificiale şi naturale, a codurilor şi cifrurilor de memorie, precum şi modalităţile de trimitere a rapoartelor. Se mai predau metodele de orientare, mascare şi legendare a agenţilor în sectoarele lor de operaţii.

Cursanţii şcolii de spionaj de la Baden-Baden locuiau în spaţii închiriate în afara solii, fiindu-le interzis să participe la orice forme de activităţi sociale în afara orelor de program. Fiecare cursant intra pe poarta şcolii la o oră riguros stabilită, cu un interval de 3 minute între indivizi. Odată intraţi în perimetrul şcolii, cursanţii erau obligaţi să poarte o mască ce le acoperea partea superioară a feţei. Părăseau incinta tot în mod individual,

la 3 minute unul de altul. Le era interzis să vorbească între ei şi mai ales să se întâlnească în afara orelor de program. Cursanţii erau supravegheaţi de un corp de filatori acoperiţi, atât la sosire, cât şi la plecare.

„Domnişoara doctor” a terminat cursurile şcolii de spionaj de la Baden-Baden cu rezultate excepţionale şi se aştepta să fie trimisă într-o misiune în adâncimea teritoriului inamic.

„Frumoasa blondă din Antwerp” prefera… agenţii de sacrificiu

Şeful Abwerh-ului, colonelul Walter Nicolai, care i-a urmărit în mod special comportamentul şi rezultatele obţinute la Baden-Baden, a ajuns

— N. edit.: De origine iudaică la concluzia că doctorul Elsbeth Schragmüller este prea valoroasă pentru a fi sacrificată ca simplu agent de spionaj în dispozitivul advers. Pentru o valorificare superioară a calităţilor acestei femei de excepţie ea a fost cooptată în corpul de instructori într-o şcoală superioară de spionaj dislocată la Antwerp, unde erau pregătiţi agenţi speciali de penetraţie pe teritoriul Franţei şi Marii Britanii, mai ales în oraşele port şi nodurile de cale ferată, precum şi în Olanda, Elveţia, Spania, Portugalia şi Suedia, ţări neutre, dar în care se practica un spionaj general şi se realizau legături cu agenţii din statele inamice. Mai mult chiar, în aceste ţări aveau loc şi întâlniri ultrasecrete între reprezentanţi ai serviciilor de spionaj din ţările beligerante, care făceau schimburi de păreri şi idei cu privire la configuraţia Europei şi a lumii după terminarea războiului.

„Domnişoara doctor” a fost avansată în grad şi a activat ca instructor la şoala superioară de spionaj german din Antwerp, situată pe strada Pepiniere, până la încheierea războiului. În istoria spionajului german se afirmă, în legătură cu „domnişoara doctor”, că a fost *„cel mai mare şi mai eficient instructor”* din câţi a avut vreodată Germania. În scurt timp, dovedind o voinţă de

fier în comportament, o mare creativitate şi inventivitate în instruirea agenţilor, o profundă cunoaştere a psihicului uman, pe care l-a ştiut modela şi supune voinţei sale, Elsbeth a ajuns să-i domine pe toţi instructorii bărbaţi, situându-se mult peste standardele atinse de aceştia. Ducea o viaţă austeră, fără prieteni sau cerc de relaţii, dedicându-se cu fanatism total misiunii sale, aşa cum numai o prusacă pur sânge o putea face. A devenit temută şi respectată de către toţi. Agenţii instruiţi de ea s-au dovedit a fi foarte eficienţi dar şi fanatici, copiindu-i stilul.

A ajuns să fie temută şi în mediul serviciilor de contraspionaj din statele inamice, obligate să-i recunoască faima şi stilul unic în care îşi instruia agenţii.

În cercurile spionilor din anii primului război mondial, proprii sau adversare, i se spunea, după caz, *„ochi de tigru”, „frumoasa blondă din Antwerp”* sau *„groaznicul doctor Elsbeth”*. Nu s-a lăsat fotografiată până la sfârşitul vieţii sale şi nici nu şi-a scris memoriile. Britanicii au fost cei mai intrigaţi de personalitatea şi metodele de lucru ale „Domnişoara doctor” de la Antwerp, dar niciun agent al spionajului englez nu s-a putut apropia de ea.

Mulţi teoreticieni şi practicieni din lumea spionajului au acuzat-o pe Elsbeth Schragmüller de sadism. Istoricul englez Ronald Seth, care a studiat rolul „Domnişoarei doctor” în dezvoltarea spionajului modern, îi atribuie acesteia introducerea metodei agenţilor de sacrificiu, pentru dezorientarea serviciilor adverse de contraspionaj şi abaterii atenţiei acestora de ia agenţii de valoare infiltraţi pe teritoriul inamic. Un „agent de sacrificiu” este acel agent asupra căruia planează bănuieli că a devenit „dublu” sau care este de un randament scăzut şi căruia i se creează în mod deliberat condiţii de a fi „depistat” şi arestat de către adversar.

Un asemenea *„agent de sacrificiu”* se pare că a fost nefericita Mata Hari, dată în mod intenţionat pe mâna

contraspionajului militar francez, care a înghiţit „momeala”, scăpând din atenţie agenţi cu adevărat valoroşi. Toate serviciile de spionaj ale Marilor Puteri şi-au însuşit această metodă, sacrificând în mod planificat agenţi de mică valoare, pentru intoxicare şi dezinformare, acoperind în acest fel acţiunile cele mai importante. Pentru a-şi justifica existenţa şi bugetele, organele de contraspionaj de pretutindeni se mulţumesc de multe ori şi cu „plevuşcă” spionilor capturaţi.

Principalul este să ai „spioni arestaţi” şi procese ale acestora, prezentate apoi ca „victorii spectaculoase” de către propaganda psihologică, iată un aspect af cârdăşiei dintre spionaj şi contraspionaj…

„Groaznicul doctor Elsbeth” şi învăţăturile sale în şcoala superioară.de spionaj de la Antwerp, cursanţii (absolvenţi ai şcolii de iniţiere de la Baden-Baden) erau internaţi şi locuiau în garsoniere confortabile. S-a renunţat la portul măştii, dar viitorilor agenţi tot nu li se permitea să se vadă şi să se cunoască între ei. Purtau nume codificate, iar instruirea se făcea în mod individual cu fiecare agent, în camere izolate una de alta şi de către un singur instructor. Primele trei săptămâni erau de testare psihologică şi de verificare a capacităţilor intelectuale şi profesionale, pentru a li se determina potenţialul de viitori spioni ai Germaniei, sub diferite acoperiri. Fiecare cursant servea masa în garsoniera proprie, iar „ospătarii” care îi serveau erau tot din corpul instructorilor, care îi ţineau pe cursanţi sub o constantă observare şi studiere. După scurgerea celor trei săptămâni, cei care rezistau tuturor probelor, în cadrul programului de pregătire tot individual, aveau acces la laboratoare, poligonul de tragere şi demolări şi la alte instalaţii necesare instruirii. „Domnişoara doctor” s-a ocupat personal de instruirea unui număr de cursanţi, cărora le-a inoculat spiritul prusac de totală supunere, un patriotism de tip fanatic, stăpânire perfectă a mijloacelor tehnice, combinate cu mobilitate în gândire

şi adaptabilitate în acţiuni.

„Domnişoara doctor” are meritul de a fi elaborat şi aplicat unele metode, reguli şi principii ale activităţilor de spionaj care au căpătat recunoaştere generală, printre care:

Întâlnirile cu agenţii recrutaţi să se organizeze cât mai departe posibil de domiciliul şi locul de muncă al acestora, cu parcurgerea unei rute întortocheate şi pe cât posibil noaptea. Este de preferat ca agentul (informatorul) să fie obosit, deoarece atunci este mai puţin precaut şi predispus la înşelăciuni şi tocmeală. Ofiţerul de legătură (superiorul) să fie odihnit dar alert.

Să nu fii dominat niciodată de scheme şi idei fixe cu privire la modul de acţiune şi natura informaţiilor la care ţinteşti. Culege toate informaţiile posibile, fără a manifesta vreun interes deosebit faţă de oricare dintre acestea. Insistenţele pe anumite probleme dau naştere la suspiciuni.

Foloseşte-ţi la maximum memoria pentru culegerea de informaţii. Dacă ai văzut zece submarine în baza navală engleză de la Chatham, notează-ţi în carnet că *„ai servit o excelentă masă cu somon la grătar la restaurantul «X» care te-a costat doar 10 şilingi”.*

Nu te afişa niciodată cu cunoştinţele lingvistice pe care le ai şi mai ales cu faptul că vorbeşti limba ţarii în care acţionezi. Compor-tă-te cât mai firesc, dar trage cu urechea în toate mediile pe care le frecventezi şi vei fi uimit câte informaţii de valoare vei culege.

Turcii n-au arătat nimic dar… au spus totul!”

Cu privire la această „recomandare” făcută de „Domnişoara doctor” viitorilor spioni îi dau perfectă dreptate, deoarece am avut prilejul s-o verific în practică. Acest lucru s-a petrecut într-una din zilele lunii iulie 1973 în Turcia, unde mă aflam pe funcţia de ataşat militar adjunct al României fa Ankara. Aşa cum se făcea în toate statele, autorităţile militare turceşti au organizat un turneu de agrement şi „informare” pentru corpul

ataşaţilor militari străini acreditaţi în Turcia, fără deosebire de apartenenţa la un bloc militar sau altul.

Am vizitat obiective turistice de la Marea Mediterană, dar şi Centrul de instrucţie al trupelor speciale turceşti *(Comandos)* de la Isparta. Atunci când ataşaţii militari sunt invitaţi să viziteze un obiectiv militar, acestora li se arată, de regulă, un minimum de obiective, cu minimum de informaţii, după un program limitat întocmit, de regulă, sub supravegherea organului de contra-informaţii militare.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi la Centrul de instrucţie care ne-a fost prezentat. Am vizitat dormitoarele, sălile de mese, pista cu obstacole, un „poligon de supravieţuire" care era de fapt un munte întreg şi muzeul tradiţiilor de luptă. Toţi ataşaţii militari, atât „capitalişti", cât şi „comunişti" ne vânzoleam în zadar să scoatem nişte informaţii mai de doamne ajută, dar fără succes. Întrebându-l pe ataşatul militar al Greciei, generalul Thodos dacă s-a ales cu ceva, acesta mi-a răspuns furios: *„Porcii aceştia de turci nu ne-au arătat nimic".* Este de-a dreptul jenant pentru un ataşat militar ca după un turneu de 10 – 12 zile să se înapoieze la ambasadă cu traista goală…

Nu ştiu cu ce s-au înapoiat la Ankara ceilalţi „colegi" ai mei, dar eu am fost, dacă nu isteţ, cel puţin norocos. La dineul dat de către comandantul garnizoanei Isparta în grădina celui mai elegant restaurant din oraş, la masa rezervată mie şi soţiei, au fost repartizaţi şi doi ofiţeri superiori turci împreună cu soţiile. Unul dintre aceştia vorbea perfect limba engleză. Menirea celor doi ofiţeri era de a întreţine atmosfera de gazde pentru a ne simţi cu toţii cât mai bine. Primul lucru care m-au întrebat cei doi ofiţeri a fost dacă vorbesc limba turcă, l-am „asigurat" că nu vorbesc decât limba engleză şi, ca ofiţer dintr-o armată ce face parte din Tratatul de la Varşovia, vorbesc şi limba rusă. În privinţa cunoaşterii limbii turce le-am spus o mare minciună, deoarece o vorbeam cursiv,

iar limbajul militar îl stăpâneam foarte bine. S-a mâncat şi s-a băut copios multe ore la rând, pentru că turcii sunt nişte gazde extraordinare şi organizează ospeţe depăşind orice aşteptări. Cei doi ofiţeri au băut zdravăn, deoarece plătea armata, şi li s-au dezlegat limbile. Unul lucra la biroul Cadre, iar celălalt la pregătirea de luptă. Toată noaptea nu au discutat între ei decât probleme militare, aşa cum procedează ofiţerii băuţi sau nebăuţi din toate armatele lumii. Ceea ce am auzit şi memorat a fost mai mult decât în visul meu. „Domnişoara doctor Elsbeth" avea perfectă dreptate. La despărţire, încheiată cu îmbrăţişări, am avut bunul simţ să nu le spun comesenilor mei că ştiu limba turcă.

„Diavolul blond" – un trofeu imposibil

„Domnişoara doctor" Schragmüller a activat la şcoala superioară de la Antwerp până la eliberarea Belgiei, trimiţând pe fronturile „războiului secret" valuri de agenţi. Aşa cum se întâmplă în toate sferele activităţii umane, unii dintre aceştia au obţinut rezultate strălucite, iar alţii au pierit fără glorie.

După înfrângerea Germaniei, serviciile de contraspionaj franceze şi engleze au organizat o adevărată vânătoare pentru a pune mâna pe *„Diavolul blond"* de la Antwerp, dar toate eforturile acestora s-au dovedit zadarnice. Cea mai strălucită şi unica „profesoară de spionaj" a Germaniei celui de-al doilea Reich a dispărut ca înghiţită de pământ.

La începutul anului 1930, într-un sanatoriu din Elveţia a fost internată o femeie blondă, înaltă, aducând oarecum cu „portretul-robot" al „domnişoarei doctor Elsbeth" întocmit de serviciile adverse de contraspionaj. Motivul internării era dezintoxicarea alcoolică şi de droguri. Ziarişti căutători de senzaţii au răspândit în toată Europa şi în lume ştirea că „misterioasa blondă" din Elveţia ar fi Doctorul Elsbeth Schragmüller.

Adevărata Elsbeth, „groaznicul doctor blond" de la Antwerp, nu a mai putut rezista acestei minciuni,

dezvăluindu-şi istoria postbelică. După încheierea nefericită a războiului pentru Germania, doctorul în filosofie şi maestră a spionajului, Elsbeth Schragmüller şi-a schimbat identitatea şi a lucrat într-o totală izolare faţă de colegii ei, ca cercetător al Universităţii din München. A murit în anul 1942. Nimeni nu a putut face dovada că dr. Elsbeth ar fi întreţinut relaţii sexuale cu vreun bărbat. „Domnişoara doctor" a demonstrat că o femeie frumoasă şi superinteligentă nu înseamnă şi o femeie fericită. Ceea ce i-a plăcut mai mult lui Elsbeth a fost să domine lumea din jurul ei.

Capitolul IV

SCRIITORI ÎN LUMEA SPIONAJULUI

Graham Green – elevul lui Kim Philby

Mulţi scriitori de mare clasă şi mai ales romancierii şi-au pus talentul în slujba ţărilor lor în calitate de combatanţi pe fronturile războiului secret. La un loc de frunte în rândul acestora s-a situat romancierul englez Graham Green (1904 – 1991), fost agent al Serviciului de Spionaj al Marii Britanii (M.I.6). În cartea cu caracter autobiografic intitulată*, A Sort of Life"* (Un mod de viaţă), apărută în anul 1971, G. Green afirmă: *„Sunt convins că fiecare romancier are ceva comun cu spionajul; el observă, ascultă, caută motivaţii şi analizează caractere".*

Graham Green autorul unor romane cunoscute în întreaga lume, precum *„Orient Expres"* (1932), *agentul Secret"* (1939), *„Ministerul Groazei"* (1945), *„Omul nostru din Havana",* dedicate spionajului, a fost atras în Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii de către propria lui soră Elizabeth, care deţinea un post important în acest serviciu. Folosind acoperirea de jurnalist din partea celebrului ziar *„The Times",* G. Green a îndeplinit misiuni de spionaj în Germania interbelică, în Spania – pe durata războiului civil, în Indochrna – pe timpul războiului purtat de Ho Şi Min împotriva Franţei, în Africa de Sud şi în America Latină.

Cel care „l-a pregătit” pe G. Green ca viitor spion de mare anvergură şi l-a condus o bună parte în anii săi de activitate în slujba spionajului britanic a fost Harold Kim Philby, şef de serviciu în cadrul M.I.6, care, în realitate, era agent în slujba spionajului militar sovietic G.R.U.

Ca „agent dublu”, pentru a-şi întări legenda, este evident că spionul de talie mondială Kim Philby, care a prestat servicii pentru ruşi timp de 30 ani, a fost obligat să se dovedească valoros şi pentru spionajul englez, prin rezultate autentice. Acesta a fugit la Moscova în ianuarie 1963, cu câteva ore înainte de a fi arestat de către serviciul de contraspionaj englez (M.I.5).

Interesant este faptul că G. Green a continuat să-i păstreze lui H.K. Philby un înalt respect şi o profundă admiraţie pentru calităţile de *„maestru neegalat în arta spionajului”*. În anul 1978, G. Greeni-a trimis lui H. Kim Philby, la Moscova, manuscrisul romanului său *„Factorul uman”* solicitându-i o „apreciere” asupra cărţii, pe care de altfel a şi primit-o.

Graham Green a menţinut contactul cu Serviciul Secret de Informaţii (M.I.6) al Marii Britanii până la sfârşitul vieţii sale. De la acest serviciu s-a documentat pentru unele din celebrele sale romane de spionaj.

Ian Fleming – „părintele” comandourilor

Un alt *romancier care* ocupă un loc imens în universul spionajului, atât al celui real, cât şi al celui de ficţiune este **Ian Fleming** (1908 – 1964). După o scurtă carieră ca jurnalist, Ian Fleming a fost **recrutat în anul 1939** de către Serviciul de Spionaj al Forţelor Maritime Regale (Royal Navy), acordându-i-se gradul de **comandor.**

Se pare că „spionajul” lui Ian Fleming a fost mai mult de natură cerebrală, acesta lucrând în Departamentul de analiză al informaţiilor, fiind **unul din asistenţii amiralului John Godfrey – directorul Serviciului de Spionaj Naval.** Pentru cei care sunt familiarizaţi cu spionajul este îndeobşte cunoscut faptul

că analiza şi prelucrarea informaţiilor obţinute de către agenţii operativi („de câmp”) din diferite surse şi formularea unor aprecieri şi concluzii pe baza cărora să se poată lua hotărâri sunt de o importanţă capitală.

Agentului de câmp îi trebuie mult creier. Analiştii de mare valoare sunt incomparabil mai rari decât spionii de mare valoare. Din experienţa proprie, am curajul să afirm că, **în ultimii 50 ani, în România, nu au existat mai mult de 3 – 4 analişti de clasă înaltă.** Unul dintre aceştia este **Corneliu Vlad,** senior editor ia „Realitatea Românească”.

„Analiştii americani” de la CIA. şi de la Pentagon care l-au sfătuit pe preşedintele G.W. Bush să atace Irakul în noaptea de 20 martie 2003 sunt de foarte joasă factură. Aceştia **l-au „asigurat” pe preşedintele S.U.A. că trupele americane nu vor întâmpina niciun fel de rezistenţă, că Bagdadul va „capitula” după prima salvă de rachete şi de bombe,** iar americanii şi aliaţii lor englezi vor fi primiţi peste tot, dar mai ales la Bagdad, cu „braţele deschise”, ca eliberatori. După declanşarea agresiunii americano-britanice s-a putut constata că lucrurile în teren stăteau cu totul altfel. „Analiştii” americani i-au spus lu’ G.W. Bush ceea ce acesta dorea să audă, nu realitatea. Pe de altă parte **este posibil ca analiştii de la C.I.A. şi Pentagon să-l fi minţit intenţionat pe preşedinte sub influenţa complexului militar industrial, care conduce de fapt S.U.A., de la încheierea celui de-al doilea război mondial încoace.** Este clar că invadarea şi cucerirea Irakului vor fi plătite şi în sânge şi în reputaţia S.U.A. la scară globală pentru mulţi ani de acum înainte. ** **După 20 martie 2003, orice forme de lovituri împotriva S.U.A. sunt justificate.**

— N. edit.: Autorul îşi dovedeşte **modestia** şi bunul simţ **tipice** ardeleanului. **Col. (r)** Florin Gârz, considerat **unul din analiştii de politică militară „de top”, nu numai în România,** a fost, în perioada 1982 – 1984,

şeful Secţiei analiză-sinteză din D.I.M. în iunie 1984 a fost destituit din funcţie, după ce **solicitase... demisia lui N. Ceauşescu.**

** **N. edit.: Războaiele cu Irakul au fost pregătite de SUA încă din anii '80!**

Mai întâi, s-a creat imaginea super-înarmării Iranului din timpul şahin-şahu-lui **Pahlavi** Ari Amer, cu care Irakul lui Saddam Hussein a „încheiat nedecis" un război îndelungat. Cum Iranul fusese cotat ca a 6-a putere militară a lumii, **Irakul** va fi propulsat şi el **pe locul** 5 de mass-media controlată de CIA. Astfel.

Ca „analist" în domeniul spionajului şi al războiului naval, **lui Ian Fleming îi este atribuită crearea subunităţilor de cercetare-diversiune de tip *comandos,*** care au săvârşit acte. inimaginabile de bravură în anii celui de-al doilea război mondial, Ian Fleming a rămas în istorie, nu atât pentru faptele sale din domeniul spionajului real, cât pentru celebrele sale romane din domeniul spionajului fictiv.

Cea mai marea creaţie a excepţionalei imaginaţii a lui Ian Fleming este ***„Agentul 007"*** sau celebrul **James Bond.** Acesta a devenit prototipul „bărbatului fatal" şi al „agentului invincibil", eroul a zeci şi zeci de filme, urmărite cu reală plăcere şi profundă emoţie de sute de milioane de spectatori din toate colţurile lumii.

Deşi sunt încărcate de fantezie, **filmele cu James Bond conţin şi elemente reale ale acţiunilor de spionaj.** Trebuie, însă, să fii de meserie pentru a le sesiza şi desprinde, Ian Fleming a decedat în anul 1964, dar a intrat în nemurire graţie inegalabilului erou James Bond pe care l-a creat. Aşa cum declară la fiecare sfârşit de peliculă, James Bond face sex cu cele mai celebre femei din lume *exclusiv „pentru Anglia".*

Preşedintele S.U.A., J.**F. Kennedy,** s-a numărat **printre cei mai mari admiratori ai lui Ian Fleming şi ai eroului său James Bond,** lansat prin romanul *„Casino Royale",* în anul 1953. Ceea ce nu ştia

preşedintele Kennedy era faptul că, **printre ţările spionate de Ian Fleming, S.U.A. au ocupat locul doi, după Germania.**

S. W. Maugham a ratat „subiectul" Lenin!

Un alt mare romancier spion a fost **Somerset W. Maugham.** Acesta s-a născut la Ambasada Marii Britanii de la Paris, în anul 1874, primind, încă de copil, o educaţie bilingvă. Ulterior, **şi-a însuşit în condiţii perfecte şi limba germană**. Înainte de a fi ajuns un mare romancierşi dramaturg, S.W. Maugham a studiat timp de şapte ani **medicina,** în care a fost **licenţiat**. În timpul primului război mondial a activat, **iniţial, în cadrul corpului medical.** Remarcat pentru stăpânirea unor limbi străine, în anul **1915** a fost **recrutat de către Intelligence Service** (viitorul M.I.6), adică serviciul de spionaj militar al Marii Britanii. **Execută prima lui misiune pe teritoriul Elveţiei,** loc de întâlnire şi de colectare a rapoartelor unor agenţi englezi care operau pe teritoriile Germaniei şi Auştro-ungariei.

În anu) **1917,** după răsturnarea de pe tron a ţarului Nicolae al II-lea, S.W. Maugham este **trimis la Sankt Petersburg, pentru a sprijini**

SUA îşi puteau pune laurii unei victorii impozante, care să timoreze întreaga Omenire. După ce îl înarmaseră şi transformaseră în Satana pe… **agentul CIA, Saddam Hussein…** Scenariu identic ca în „cazul Ossama ben Laden", alt agent CIA „scăpat printre degete", după ce şi-a jucat rolul…

***„Armata a 5-a a Lumii"* s-a dovedit, însă, doar un balon de săpun,** în numai trei săptămâni, cu toate „tragerile de timp" ale Aliaţilor!

guvernul provizoriu al lui Alexandr Kerenski, în scopul menţinerii Rusiei în război şi înfrângerii bolşevicilor conduşi de V.I. Lenin.

Pe timpul acestei misiuni, Maugham face echipă cu Sidney Reiily şi este **coautor la atentatul asupra vieţii lui Lenin, din august 1918.** Cei doi spioni britanici au

dispus de mari sume de bani destinate creării unei armate antibolşevice şi care **ar fi trebuit să facă ordine în imperiul prăbuşit al Rusiei.** Toate aceste acţiuni **au eşuat lamentabil.** S.W. Maugham a scris mai multe romane inspirate din lumea spionajului. Cel mai reprezentativ dintre acestea este romanul intitulat, *fishenden",* care tratează misiunile de spionaj ale autorului în Rusia.

În timpul celui de-al doilea război mondial, S.W. Maugham a **făcut parte din misiunea lui Sir William Stephenson,** reprezentând „M.I.6", care se ocupa cu spionajul militar pe teritoriul S.U.A., sub acoperirea de „misiune de legătură" cu autorităţile americane.

Lista scriitorilor de talent care au lucrat în cadrul serviciilor de spionaj în cursul celui de-al doilea război mondial este foarte mare. Printre aceştia i-aş aminti pe **John Le Carr,** autorul celebrului roman *„The Spy Who Came în Front The Cold"* (1963), **Charles McCarry,** fost agent al CIA, autorul romanelor *„The Tears Of Autumn", „The Secret Lover"* şi altele.

De ce nu spionează Mircea Dinescu pentru România?

În România zilelor noastre există un gen (sau mai degrabă soi) de „scriitori" foarte interesaţi în a intra în posesia unor secrete. Este vorba despre cei trei „condeieri" **Dinescu, Patapievici, Pleşu,** care se dau de ceasul morţii să intre în posesia arhivei secrete a statului din epoca socialistă. Această diversiune antistatală se desfăşoară sub o firmă pompoasă cu numele de *„Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Fostei Securităţi".* Pentru toţi oamenii care gândesc, **această instituţie,** care **subminează însăşi ideea de statalitate,** nu poate fi „Consiliu Naţional", ci o ruşine naţională. Le-aş recomanda acestor domni „scrieitori" avizi de secrete, **să meargă în lumea largă şi să facă spionaj în favoarea României,** dacă-i ţine capul, aşa cum au făcut zeci şi sute de scriitori autentici pentru

ţările lor.

Am convingerea fermă că **şi în România au existat scriitori de valoare care au colaborat cu serviciile de informaţii,** atât în cursul primului şi celui de-al doilea război mondial, cât şi în epoca aberantă şi de tristă amintire a Războiului rece. Majoritatea acestora nu au avut şi nu au încă curajul să recunoască acest lucru şi să-şi valorifice prin cărţi această experienţă a vieţii lor.

După încetarea Războiului rece, spionii de profesie care au acţionat de o parte şi de alta a Cortinei de fier au început să scrie şi să pună în lumină adevăruri ascunse cu străşnicie.

Spionii sunt singurii care ştiu adevărul. **Ar fi timpul să vorbească şi spionii României...”**

— N. edit.: Şi să publice la Editura *OBIECTIVI.*

Capitolul V

MARTHA BIBESCU – PRINŢESA SPIONAJULUI PATRIOTIC

Martha Bibescu – urmaşa Cleopatrei?

În pofida egoismului feroce al bărbaţilor, a dorinţei lor de a umple şi domina istoria civilizaţiilor, acestora le-a fost imposibil să nu admită şi să nu recunoască personalitatea unor **femei de geniu,** atunci când acestea au existat şi s-au manifestat prin fapte şi opere nepieritoare.

„Cartea cărţilor” aminteşte de **regina din Saba*,** o femeie de o frumuseţe înrobitoare, purtătoare a unei culturi atât de strălucite încât l-a umbrit chiar şi pe Solomon, cel mai mare şi mai înţelept rege al iudeilor, care i-a căzut la *picioare* în secolul X î.e.n. Antichitatea ne-a lăsat portretul celebrei regine **Cleopatra** a Egiptului, din dinastia Ptolemeilor (51 – 30 î.e.n.) **, a cărei frumuseţe, înţelepciune şi putere de seducţie l-a determinat pe marele Cezar s-o urce pe tron. Cleopatra l-a fermecat şi pus în slujba sa pe Antonius, gândind la crearea unui imperiu romano-egiptean. Sinuciderea Cleopatrei, după pierderea bătăliei de la Actium (31

î.e.n.), a constituit un moment imortalizat în pictură, sculptură, muzică şi arta cinematografică. Epoca feudală a fost dominată de chipul reginei **Elizabeta I a Angliei** (1558 – 1603), prietenă intimă a marelui W. Shakespeare, amantă a lordului Francis Walsingham, fondatorul primului serviciu de spionaj cu vocaţie globală, învingătoarea regelui Filip al II-lea al Spaniei (1588).

Deşi s-a născut într-o ţară mică, săracă şi cu un nivel de dezvoltare cu mult sub cele de mai jos standarde vest-europene, **Martha Bibescu** a iubit România şi a făcut tot ceea ce i-a stat în putere pentru a o sluji.

Nimfa Europei şi... nefericitul Ferdinand I

La h ovari prin naştere şi Bibescu prin căsătorie, Martha era descendenta unora dintre cele mai mari, mai puternice şi mai influente ramuri ale aristocraţiei de sorginte fanariotă, dar profund românizate. Prinţesa Martha Bibêscu s-a născut într-un regat de ţărani în proporţie de peste 70% analfabeţi şi cumplit de săraci.

Copilăria Marthel a fost marcată mai puţin de religie şi mai mult de literatură şi politică. **Puternica ei personalitate s-a format sub influenţa tatălui,** fost reprezentant al României la Paris, fost ministru al Agriculturii şi ministru al Afacerilor Externe, **dar mai ales a bunicului**

** **N.** edit: Celebra regină Cleopatra era de origine traco-macedoneană, fiind urmaşa unuia din generalii lui Alexandru cel Mare.

din partea mamei, prinţul Alexandru Mavrocordat. Pentru a stimula inteligenţa nepoatei sale, acest aristocrat de o vastă cultură-a tratat-o de la egal la egal. Mai târziu, într-unul din volumele romanului *„Nimfa Europa”,* prinţesa Martha Bibescu scria despre ilustru ei bunic: *„El m-a învăţat să nu accept niciodată o idee preconceptă, să cercetez totul de la început, într-un spirit nou şi cu o încredere absolută că posezi puterea şi dreptul de a sfărâma o judecată. În epoca păpuşilor şi*

a simulacrelor, mi-a pus în mână sabia cu două tăişuri a dreptăţii". Martha Bibescu a mânuit cu iscusinţă această „sabie", atât în creaţia sa literară de valoare europeană, cât şi în universul spionajului şi al diplomaţiei secrete.

Nu voi intra prea mult în viaţa personală a prinţesei Martha (Laho-vari) Bibescu, deoarece nu face obiectul acestei cărţi. Câteva repere de bază sunt, totuşi, absolut necesare.

Când şi-a făcut intrarea în cercurile de elită ale aristocraţiei bucureştene, prinţesa Martha a uluit pur şi simplu lumea prin frumuseţea ei tulburătoare, prin inteligenţa ei sclipitoare, eleganţa vestimentară şi rafinamentul manierelor sale. **Aceeaşi impresie avea să facă la Paris, Londra, Roma, Berlin şi Sankt Petersburg,** atât în mediile aristocratice, politice, cât şi în cele culturale. Nu mi se pare absolut deloc exagerată aprecierea că **Martha Bibescu a fost una dintre cele mai remarcabile personalităţi feminine ale secolului XX, dacă nu chiar cea mai remarcabilă.**

La prima întâlnire cu prinţul moştenitor al României, **Ferdinand,** acesta **s-a îndrăgostit profund de Martha.** Cu toate că ulterior, din „raţiuni de stat", Ferdinand s-a căsătorit cu principesa Maria, nepoata reginei Victoria a Marii Britanii, verjgoară primară cu împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei şi cu ţarul Nicolae al II-lea al Rusiei, ea însăşi o frumuseţe de talie europeană, devenit rege, **acesta a continuat s-o iubească pe Martha Bibescu până în cel din urmă ceas al vieţii sale.**

Pe timpul domniei sale, regele Ferdinand i-a făcut în repetate rânduri Marthei Bibescu emoţionante declaraţii de dragoste, dar fără efecte. Cunoscând sentimentele soţului ei faţă de prinţesa Martha Bibescu, **regina Maria a urât-o şi a ocolit-o toată viaţa ei.** Se pare că acestea sunt, de altfel, relauile-standard între două femei extrem de frumoase, indiferent de clasa socială şi epoca istorică în care trăiesc…

Soarta regelui Ferdinand o vor împărtăşi, de-a lungul anilor, şi alte mari personalităţi ale Europei, care au avut fericirea (sau nefericirea) de a o întâlni pe Martha Bibescu.

Când copiii au copii...

Aşa cum se întâmplă de regulă cu fetele frumoase, **Martha a fost căsătorită de foarte tânără.** Evenimentul a avut loc la **21 iunie 1902,** iar **mirele a fost prinţul George Bibescu,** descendent dintr-o familie domnitoare, un bărbat superb, cu studii militare la Saint Cyr şi experienţă de război în Mexic, dar cu deprinderi dure în relaţiile cu femeile. Acesta a tratat-o pe Martha fără delicateţea necesară, ca pe o femeie, uitând că de fapt avea în faţă un copil. **La numai 16 ani, Martha se trezeşte gravidă, suportând sarcina ca pe o tortură, iar la naştere, timp de trei zile, s-a zbătut între viaţă şi moarte,** fiind asistată de doctorul Gheorghiu şi soacra ei. **A născut la Posada*, pe data de 27 august 1903,** rămânând în stare extrem de gravă, tot timpul la un pas de moarte, pe durata a doua săptămâni. Este foarte clar că Martha a devenit mamă fiind prea tânără, fără să aibă maturitatea fizică şi morală necesară. **Obiceiurile vremii din sânul marii aristocraţii i-au stricat micuţei prinţese tot firul vieţii**. În acele zile de groază pentru prinţesa Martha Bibescu, doctorul Gheorghiu s-a exprimat cu multă înţelepciune: ***„lată ce se întâmplă când copiii au copii!”*** Ani la rând, Martha Bibescu nu a mai vrut să-şi vadă nici fetiţa, Valentina, pe care a născut-o şi nici pe soţul ei, George Bibescu. Chiar dacă ulterior relaţiile sale de familie s-au mai ameliorat, căsătoria Marthel cu George Bibescu a devenit una de convenienţă.**

George Bibescu – James Bond al României

Până la sfârşitul vieţii lor, soţii George şi Martha Bibescu şi-au trăit propriile vieţi. S-au respectat şi ajutat reciproc în momentele importante ale vieţii şi carierei lor, chiar dacă pericolul unui divorţ a fost omniprezent.

Atât ca frumuseţe masculină, cât şi ca aventurier şi mare cunoscător în lumea tehnicii de vârf a vremii, George Bibescu a fost un James Bond ai României, irezistibil în faţa femeilor, pe care le schimba des.

George Bibescu a fost unul dintre cei mai străluciţi piloţi ai lumii din prima jumătate a secolului al XX-lea. În anul 1913, în contextul celui de-al doilea război din Balcani, **G. Bibescu, în calitate de comandant ai celor două escadrile de avioane ale armatei române, le-a condus în acţiuni de luptă în Bulgaria. Era prima întrebuinţare în război a avionului.** * * * **în anul 1932, prinţul George Bibescu a fost ales preşedinte al Federaţiei Aeronautice Internaţionale.**

În această calitate **a vizitat,** împreună cu soţia sa, Martha, la comenzile aparatului său, **aerocluburile şi fabricile ide avioane din Franţa, U.R.S.S., Germania, Marea Britanie, Italia, culegând,** cu acest prilej, **şi informaţii valoroase cu privire la gradul de dezvoltare al aviaţiei militare din principalele state ale lumii. În repetate rânduri, George Bibescu a atras atenţia guvernelor Franţei şi Marii Britanii asupra dezvoltării vertiginoase a aviaţiei militarea Germaniei, dar nu a fost**

— N. edit.: Erau vremuri în care Istoria României era respectată iar simbolurile ei sfinte…

N. edit.: Deşi, în jurnalul ei intim, Martha Bibescu dovedeşte respect şi afecţiune faţă de soţul său, George Bibescu (amantul reginei Maria!). * * * N. **edit.:** Un adevăr istoric absolut necunoscut românilor şi ignorat în lumea largă! în schimb, trebuie să învăţăm cu sfinţenie de Blériot, fraţii Wright şi alţi „înlocuitori” (ai adevăraţilor eroi Traian Vuia, Aurel Vlaicu, Henri Coandă) …

luat în seamă. Acest lucru a fost plătit scump, de către cele două Mari Puteri şi de către întreaga Europă, în anii celui de-al doilea război mondial.

Prinţul George Bibescu, acest formidabil bărbat al României şi al Europei, **s-a stins din viaţă,** după o lungă şi cumplită suferinţă, lovit de cancer la plămâni, **în ziua de 2 iulie 1941,** la puţin timp după intrarea României în război alături de Germania nazistă, pe care el a urât-o. Pe toată durata îngrozitoarei sale boli, Martha a fost alături de el şi i-a închis pleoapele după ce a trecut în lumea umbrelor. La 15 iulie, Martha anunţă, printr-o lungă scrisoare adresată abatelui Mugnier din Paris, moartea lui George Bibescu, scriind printre altele: *„**N-am încetat niciodată cu adevărat să-l iubesc pe George,** dar l-am iubit rău la început, pentru că eram prea tânără, iar el era la fel de tânăr ca şi mine, pentru că eram orbită de vanitate şi de o mie de alte nebunii, cărora nu le rezistam decât pentru a gusta mai bine tristeţea de a mă convinge că el nu mă mai iubea, ceea ce s-a dovedit de fiecare dată când survenea somaţia de îndeplinire a obligaţiilor, când se punea problema separării noastre, tot atât de ireal, tot atât de imposibil pentru el ca şi pentru mine.*

*Viaţa ne-a învăţat, prin experienţă, că nevinovăţia şi puritatea nu sunt şi cele mai bune condiţii în care să se dezvolte ceva ce s-a convenit a fi numită o dragoste profană, căci **adevărata dragoste nu urmează decât după multe mistere, după o ucenicie răbdătoare, tandră şi dureroasă**. În prezent, când viaţa noastră este ca o partitură complet executată, îmi dau seama, la lumina orbitoare a lacrimilor, de ceea ce dumneavoastră aţi înţeles întotdeauna, fără să mi-o spuneţi decât atunci când nu trebuia să mi-o comunicaţi, ci doar să mi-o sugeraţi”.*

Adevărul este că, de regulă, în viaţă, nu ne dăm seama cât de mult am iubit o fiinţă apropiată, ce loc imens şi unic a ocupat aceasta în viaţa noastră, decât după ce am pierdut-o pe vecie. **După ce l-a pierdut, dragostea Marthei pentru George a renăscut cu o forţă ieşită din comun** pentru o femeie care a suferit

atât de mult, timp de peste 30 ani, de la soţul ei, încât a ajuns, nu de puţine ori, să-i dorească moartea. Pentru prinţesa Martha Bibescu a început o lungă şi dureroasă plângere a celui dispărut, în care remuşcările se amestecau cu dragostea. **Până în cea din urmă zi a vieţii sale, Martha a rămas credincioasă comemorării anuale a marelui dispărut, prinţul George Bibescu,** marcată de fiecare dată printr-o zi consacrată memoriei aceluia fără de care poate că nici ea n-ar fi devenit ceea ce a fost.

Romancieră de talie europeană

Analiza şi evaluarea activităţii şi operei literare a Marthei Bibescu este domeniulunor critici literare de marcă. Neavând nici pe de parte această calitate, mă voi rezuma doar la semnalarea unor puncte de reper din vasta şi prodigioasă ei operă.

Martha Bibescu a scris cu egală uşurinţă în trei limbi: română, franceză şi engleză. Pentru că cele mai multe din cărţile sale au apărut în limba franceză, mai toate istoriile literare au încorporat-o literaturii franceze.

Prinţesa Martha Bibescu a scris un număr de **31 de cărţi, ca autoare mărturisită,** cu numele adevărat deasupra titlului, **plus alte câteva apărute sub pseudonimul Lucille Décaux.**

Una din cărţile Marthei Bibescu care i-a creat faimă atât în Franţa, cât şi în întreaga Europă este cea intitulată ***„Izvor, Ţara Sălciilor”,*** inspirată din splendorile pământului românesc şi valorile spirituale inegalabile ale locuitorilor săi, cu accent pe universul satului. Cartea a apărut în versiune românească în anul **1938,** fiind prefaţată de Mihail Sadoveanu…

Referindu-se la cartea Marthei Bibescu ***„Cele opt raiuri”,*** **premiată de Academia Franceză,** contele Robert de Montesquieu, temutul cronicar al ziarului „Le Figaro”, sublinia că *„aceasta arată cum ştie să scrie o doamnă de lume, care nu-şi râde de lume”.*

În decursul prodigioasei sale cariere, scriitoarea Martha Bibescu a fost primită în cele mai înalte cercuri ale oamenilor de cultură din întreaga Europă, **bucurându-se de aprecieri elogioase din partea unor personalităţi cu nume sonor în istoria literaturii universale, precum: Marcel Proust, Paul Valéry, Paul Ciudel, Jean Cocteau, Anatole France** şi mulţi alţii. În opera sa, Martha Bibescu mărturiseşte cu discreţie, fără fraze patetice şi găunoase, **dragostea ei profundă pentru România,** mândria şi respectul pentru istoria zbuciumată a naţiunii române. **Scriitoarea a făcut cunoscut Europei şi întregii lumi adevărul fundamental că, milenii de-a rândul, românii au luptat în condiţii de o vitregie înspăimântătoare, izbutind,** contrar raportului de forţe, care i-a dezavantajat întotdeauna, contrar logicii aparente şi contrar situaţiilor, **să ţină piept năvălitorilor fără număr, veniţi de pretutindeni.**

Ştefan cel Mare şi „miracolul românesc”.

Martha Bibescu, maestră a condeiului, **a reuşit chiar mai bine decât istorici consacraţi să pună în lumină şi să dea strălucire resorturilor interioare, forţelor şi valorilor care au permis *„miracolul românesc”,*** precum statornicia, la scară milenară, a aşezării naţiunii noastre pe meleagurile natale, păstrarea limbii, a culturii, a obice. iurilor şi a tuturor celorlalte elemente ale specificului naţional, în pofida cotropirilor, agresiunilor şi ocupaţiilor străine, ce s-au succedat şi care continuă şi în zilele noastre sub diferite forme.

Printre valorile esenţiale ale existenţei noastre, Martha Bibescu relevă coeziunea realizată în perioadele de cumpănă între mulţimile ce formau baza societăţii şi domnitorii care s-au pus în fruntea luptei *pentru* neatârnare, cum a fost Ştefan cel Mare şi Sfânt, despre care a scris: ***„Acest domnitor este şi astăzi stăpânul necontestat al Moldovei de Sus.*** *El domneşte singur, se află*

pretutindeni, risipit în privelişti, purtat de coline, alergând cu apele învolburate ale văilor. Nimeni nu l-a înlocuit în închipuirea poporului. Fiecare trecătoare din munţi înseamnă o bătălie câştigată de el; fiecare vâlcea cuprinde un Şfyyoi de apă vie în care el şi-a adăpat calul; fiecare cetate cuprinde o biserică pe care el a zidii-o. Gloria lui Ştefan se datorează faptului că el nu s-a resemnat niciodată, că a fost singurul dornic să recucerească

83

cheile pierdute ale Porţii Europei... S-a luptat cu furie pentru, ea, s-a îndârjit împotriva lacătului, înainte ca poarta să fie zidită. Singurul principe creştin care să fi înfrânt de două ori pe cuceritorul Constantinopolului este acest tânăr bărbat ***blond cu plete lungi...”****

Cât de mult îi lipseşte României de astăzi, când ţara este transformată în bază militară străină, îndreptată împotriva intereselor Europei şi ale lumii, **un conducător cu viziunea şi geniul lui Ştefan cel Mare...**

Edificată profund asupra trecutului glorios al românilor, pe care îl purta în întreaga sa fiinţă, Martha Bibescu era îndurerată şi **suferea profund de pe urma ingratitudinii Marilor Puteri occidentale** la **adresa României.**

Secole la rând, românii au stat în calea puhoaielor invadatoare din Orient, punând astfel la adăpost Europa Centrală şi Occidentală, facilitându-le dezvoltarea economică, politică, socială şi culturală. Acest lucru nu ni s-a recunoscut niciodată. Mai mult chiar, atunci ca şi în prezent, **România a fost şi este folosită ca un pion de sacrificiu,** slujind interese străine în schimbul unor promisiuni deşarte, care nu s-au materializat niciodată.

„Neamul acesta va renaşte”.

În ciuda tuturor vitregiilor, Martha Bibescu a crezut într-un viitor mai luminos pentru români, scriind: ***„Va***

veni o vreme când acest popor, care n-a fost cunoscut până acum, va fi luat în seamă. Din această ţară, trecută sub tăcere, vor răsuna cântece şi muzică. Neamul acesta va renaşte şi lumea se ***va mira ca de o minune să afle, în sfârşit, tot ceea ce el posedă din conştiinţa universală”.***

Doresc din toată inima ca viziunea ei să se împlinească, dar nu cred nici în ruptul capului că vom putea renaşte vreodată din postura de bază militară americană sau NAT. O., aşa cum am devenit…

Pe cât de frumos gândea şi scria Martha Bibescu despre români, **pe atât de urât ne vorbeau şi ne oglindeau atunci, ca şi acum, o seamă de oameni politici şi de cultură din Occident,** iată un exemplu tipic. Nobila de origine franceză **Valentine de Beauffremont,** devenită **soţia prinţului George Bibescu** – tatăl, socrul prinţesei Martha, deşi a trăit suficient timp în România, **nu a simţit decât ura şi dispreţ faţă de români**. Într-unul din albumele sale, aceasta a scris cu mâna ei; *„România: fructe fără gust, flori fără parfum – femei fără ruşine. Românii: hoţi, mincinoşi, guralivi, lăudăroşi, leneşi şi vicioşi”*. Aşa ne-a descris o fiică a Franţei „sora noastră” mai mare. **Asemenea păreri despre noi, românii, persistă şi în zilele noastre,** mai ales că un număr de „cetăţeni” (fie el redus) din România care se mişcă în spaţiul Schengen, după ridicarea vizelor, confirmă cel puţin parţial aceste „calităţi”.

Cărţile Marthei Bibescu sunt b oglindă fidelă a societăţii româneşti din prima jumătate a secolului XX. Acestea prezintă imaginea unei României rurale, cu o agricultură folosind cele mai rudimentare mijloace din întreaga Europă, cu o industrie aproape inexistentă şi cu o populaţie în marea ei majoritate nevoiaşă, mai toate veniturile ţării strângându-se în mâinile unei minorităţi privilegiate. **După revoluţia din decembrie 1989, România s-a întors rapid la o situaţie foarte**

asemănătoare cu cea prezentată, cu atâta măiestrie, amărăciune şi durere de către prinţesa Martha Bibescu în cărţile sale.

Prinţesă a diplomaţiei secrete şi spionajului în ultimele câteva secole, puţine femei din lume ar putea fi comparate cu prinţesa Martha Bibescu în privinţa frumuseţii fizice, gradului de inteligenţă şi nivel de cultură, putere de creaţie, înţelegerea istoriei şi pasiunea pentru ştiinţele politice.

Martha Bibescu avea o imensă putere de seducţie, dar nu a jucat niciodată rolul *„femeii fatale”,* rolul biblicei Dalila. Ea a dominat prin genialitate şi naturaleţe, prin puterea argumentelor şi judecăţilor sale şi printr-o seducţie involuntară. Aproape că nu a existat bărbat sănătos la minte şi la trup, din cercurile înalte pe care le-a frecventat, să nu dezvolte faţă de ea o profundă admiraţie şi dorinţa de a o servi, dacă nu chiar dragoste. La rândul ei, Martha a iubit şi a suferit ca orice fiică a Evei, dar a cultivat şi iubiri pur intelectuale, mai ales în relaţiile cu oamenii de mare cultură şi spirit ale epocii sale.

În primele decenii ale secolului al XX-lea, mai ales în anii primului război mondial, Martha Bibescu a fost personalitatea care a înţeles în profunzime interesele strategice ale României, **identificându-se cu viziunea şi strategic marelui om politic Ionel I.C. Brătianu, fondatorul României Mari.** Din primele momente ale preliminariilor marelui război 1914 – 1918, Martha Bibescu **a înţeles că locul României este alături de puterile *„Antantei Cordiale”*** – Franţa, Marea Britanie şi Rusia, deşi regele Carol I legase ţara de „Puterile Centrale” – Germania şi Austro-Ungaria, printr-un tratat secret semnat cu acestea în anul 1883.

Martha Bibescu a fost angajată **într-o primă misiune,** pe linia diplomaţiei secrete şi spionajului la nivel înalt, **de către propriul ei tată, în ifoiembrie 1914.** împreună cu soţul ei, George Bibescu, trimis la

Paris jpjentru unele tratative ce priveau armata română, Martha, pregătită de tatăl ei, Ion Lahovari, **a avut misiunea să aducă a cunoştinţă Ministerului de Externe al Franţei existenţa unui tratat secret de alianţă semnat de Bulgaria cu Germania şi Austro-Ungaria**. În aceste condiţii, credea domnul Lahovari, pentru moment, **neutralitatea României era cel mai bun serviciu pe care aceasta îl putea oferi Aliaţilor.** Dacă în România s-ar fi trecut la mobilizare, Bulgaria ar fi făcut acelaşi lucru, ceea ce ar fi îngăduit imediat Puterilor Centrale să opereze o joncţiune cu aliata lor Turcia. De îndată ce a sosit la Hotel Meurice din Paris, Martha a fost **contactată de către marchizul de Breteuil, trimis de Delcasse – ministrul de Externe al Franţei.** Aflând despre tratatul secret semnat de Bulgaria, Breteuil s-a arătat şocat, el având convingerea că această ţară, înfeudată Moscovei, nu se putea alia cu Puterile Centrale pentru a lupta împotriva Rusiei. Lucrurile au stat exact aşa. Dată fiind importanţa acestei informaţii venită de la Bucureşti, **Martha a fost condusă imediat la Quai d'Orsey* pentru a-l informa direct pe Delcasse. Acesta avea o impresie penibilă despre ţările Europei răsăritene,** pe care le considera ca pe *„nişte nimicuri] state jalnice, veşnic gata să se vândă celui care le oferă mai mult şi pe care nu te puteai bizui".* Am ferma convingere că **la fel gândeşte despre România şi Bulgaria şi preşedintele Franţei, Jacques Chirac, în anul 2003,** în contextul războiului împotriva Irakului, ţări care s-au aliat cu **S**.U.A., sfidând interesele Uniunii Europene. Pentru acest fapt, cele două ţări balcanice, doritoare să intre în NAT. O., **vor fi sancţionate la momentul potrivit...**

După ce a intrat în război alături de Franţa, Marea Britanie şi Rusia, în august 1916, **România a suferit cumplit de pe urma tratatului de alianţă al Bulgariei cu Puterile Centrale. După ce armata română a trecut la ofensivă în Transilvania, armata**

bulgară ne-a atacat din spate, ne-a provocat înfrângerile de la Turtucaia şi Silistra, cele mai amare şi mai ruşinoase din istoria armatei române şi a pătruns în Dobrogea. Atacul Bulgariei a dat peste cap planurile de operaţii ale Cartierului General al României, grăbind înfrângerea noastră în campania din 1916.

Trebuie să constat cu profundă amărăciune că noi, românii, **refuzăm cu încăpăţânare să învăţăm din lecţiile istoriei,** iar aceasta se repetă răzbunându-se pe noi în mod dureros…

În România, trădarea la nivel înalt are vechi tradiţii…

În anii premergători primului război mondial, serviciile de spionaj ale Germaniei şi Austro-Ungariei au făcut adevărate ravagii în România. Agenţii de influenţă germani deţineau poziţii în cele mai înalte şi vitale structuri ale statului.

Printre aceştia s-au numărat personalităţi de înaltă clasă, puternici şi influenţi, precum **P.P. Carp şi Alexandru Marghiloman, prinţul Gheorghe Stürza** şi alţii. România nu a dus niciodată lipsă de trădători de

N. edit.: Sediul Ministerului de Externe al Franţei (şi în prezent).

q neam şi ţară. Am motive serioase să cred că **atât regele Carol** I, **cât şi regele Ferdinand I,** din dinastia germană de Hohenzollern, **au adus servicii patriei** lor **de origine, Germania,** în **defavoarea României, ori de câte ori şi-au putut permite acest lucru.** Dinastiile străine au fost adevărate blesteme pe capul naţiunilor care le-au suportat, nu numai în cazul României, ci şi ai Bulgariei, Serbiei, Greciei sau Mexicului.

Prinţesa Martha Bibescu s-a aflat în atenţia spionajului german mulţi ani **la rând** şi într-un mod cu totul inedit Povestea a început în anul 1907 şi ar putea constitui un scenariu pentru un splendid film de

dragoste şi spionaj.

Kronprintz-ul venise în spionaj economic...

La 20 aprilie 1907 a sosit în România primul născut al împăratului Germaniei, Wilhelm al II-lea, prinţul Adalbert, moştenitorul tronului sau Kronprintz-ul. Acesta a venit la Bucureşti **sub legenda dea preda unchiului său, Carol I, bastonade feldmareşal prusac,** pe care acesta îl aştepta de mai mulţi ani**. În realitate, vizita Kron-printz-ului era una de spionaj economic** şi anume aceea de a cerceta câmpurile petrolifere româneşti, în vederea obţinerii unor concesii pentru Germania. împăratul Germaniei şi-a trimis moştenitorul în România iritat de faptul că guvernanţii de ia Bucureşti acordaseră importante concesii petrolifere Franţei şi Angliei. Pentru că în tot Regatul României nu exista un cuplu mai strălucit ca cel al prinţului George Bibescu şi soţia sa Martha, **regele Carol I i-a desemnat pe cei doi să-l însoţească pe Kronprintz în** afara **Bucureştiului.**

Iată cum îl descrie Martha Bibescu pe moştenitorul tronului **Germaniei, ţară ce devenise în numai 35 – 40 ani cea mai mare putere economică şi militară din Europa***: *„Jkre 26 ani, o talie de o supleţe neverosimilă accentuată de umeri largi şi un cap straniu. Marea fineţe a trăsăturilor ca şi părul de un blond argintat îi conferă o frumuseţe fragilă. Mustaţa lui nu-i decât o umbră, iar nasul, foarte ascuţit, se coroiază puţin atunci când surâde cu gura lui strânsă şi cu buze subţiri. Îţi vine să crezi că e-o vulpe argintată în vârful unei suliţe”.*

Deşi nu l-a considerat frumos, Martha Bibescu a constatat totuşi că *„prinţul Adalbert avea o graţie serafică ce degaja totuşi forţă şi putere de seducţie”.*

N. edit.: încă de la formarea Prusiei, **germanii** au devenit **un pericol extrem, pentru celelalte Mari Puteri şi pentru Oculta Mondială, prin marea lor capacitate de refacere şi evoluţie**. În mai puţin de un

secol de dezvoltare liniştită, Germania ar putea deveni oricând prima putere a Lumii! Motiv pentru care a fost **împinsă în două războaie mondiale, apoi divizată.**

Dat fiind faptul că, din anii ’60, orice război cu Germania ar fi fost fatal pentru orice stat, aceasta a fost **înglobată în NATO şi apoi în Uniunea Europeană...**

şi a descoperit „zâna din Balcani”!

Nu se ştie cât de mult a fost impresionat Kronprintz-ul de sondele României sau de curtea unchiului său Carol I dar, **atunci când s-a aflat faţă în faţă cu prinţesa Martha Bibescu, acesta a fost uluit.** După ce s-a înclinat adânc în faţa „zânei din Balcani”, prinţul Adalbert i-a sărutat mâna, pe care a reţinut-o apoi, timp nefiresc de lung, cu ambele mâini, privind-o în ochi, **uitând pur şi simplu de sine şi de cei din jur, care îl priveau stupefiaţi.** La balul de la palat din 22 aprilie, Kronprintz-ul nu a avut ochi decât pentru Martha. După un cadril, prinţul Adalbert a luat-o pe Martha de mână şi s-a retras cu ea într-un mic salon ce-i fusese rezervat, unde au **stat singuri timp de o oră,** fără ca cineva să îndrăznească a-i tulbura.

Nu se va şti niciodată ce au discutat, deoarece Martha s-a abţinut să facă orice referiri, în jurnalul său, despre ora petrecută cu Kronprintz-ul. **Au rezultat, însă, nişte efecte care s-au făcut simţite mulţi ani la rând.** O dragoste nedisimulată din partea prinţului german şi o prietenie controlată şi rezervată a prinţesei Martha faţă de acesta. **A avut spionajul vreun rol în relaţiile dintre cele** două **personalităţi proeminente ale Europei acelor timpuri? Cu siguranţă că da**! înainte de a pleca din România, prinţul Adalbert i-a vorbit Marthei despre perspectiva unui război cu Anglia şi Franţa, despre faptul că, în anii ce urmează, flota germană o va egala pe cea britanică şi-i **propunea Marthei deschiderea între ei a unui canal de corespondenţă,** spunându-i*: „Scrieţi-mi tot ce se întâmplă, tot ce auziţi”.* Această corespondenţă s-a şi

deschis de altfel. În anul 1909, Kronprintz-ul îi cerea Marthei să-i scrie despre situaţia politică şi starea de spirit din Franţa. Scrisorile prinţului german adresate Marthei erau un *„amalgam de sentimente de dragoste cu investigaţii de spionaj”.* Ca şi Martha Bibescu, Kronprintz-ul era căsătorit, dar nici el nu contractase o căsătorie fericită.

„De aici, guvernez Imperiul”.

Dornic s-o revadă pe Martha, în iunie 1909, familia princiară George şi Martha Bibescu este invitată de către Kronprintz-ul Adalbert să facă o vizită în Germania. Cei doi sunt primiţi şi trataţi ca nişte adevăraţi suverani. Mese, recepţii, croaziere pe mare cu iahtul imperial, plimbări în limuzine deschise pe străzile Berlinului, sub aclamaţiile publicului german. Kronprintz-ul a ridicat protocolul la cel mai înalt nivel. Dorinţa prinţului Adalbert de a impresiona pe Martha s-a simţit **ia** tot pasul. George-şi Martha Bibescu au fost **primiţi la bordul iahtului imperial *„Hohenzollern”*, de către însuşi împăratul Wilhelm al II-lea.** Acesta i-a prezentat numai Marthei biroul său de lucru de la bordul acestei splendide nave, afirmând: *„De aici, guvernez Imperiul”.*

În anii care au urmat, corespondenţa dintre Kronprintz şi Martha Bibescu a fost foarte intensă, atât prin scrisori, cât şi prin telegrame. * **Adalbert obişnuia s-o ţină la curent pe Martha cu tot ceea ce făceai** în **activitatea lui oficiala de stat. ”»**

După izbucnirea primului război mondial Martha Bibescu, inteligenţă superioară, imună faţă de orice manifestări ale naţionalismului fanatic şi îndurerată de faptul că cele mai luminate naţiuni ale lumii se sfâşie între ele, **a continuat să poarte corespondenţă cu prietenii ei, indiferent în ce tabără se aflau, inclusiv cu Kronp rintz-ul. Imediat după începerea ostilităţilor, Martha l-a informat pe Kronprintz că starea de spirit din România era ostilă Germaniei.**

La **15 septembrie 1914, prinţul Adalbert** îi scrie Marthei, făcându-i cunoscute concepţiile politice şi strategice. El **ar fi vrut, ca şi unchiul său Carol I, ca şi vărul său Ferdinand I, ca România să fi intrat în război alături de Puterile Centrale.** Dacă acest lucru nu era posibil, atunci Kronprintz-ul, reflectând interesele Berlinului, ar fi dorit ca **România să rămână neutră până la sfârşitul războiului.** Prin Martha Bibescu, acesta a încercat să influenţeze poziţia României, dându-i următoarele sfaturi: *„Nu uitaţi niciodată că Rusia e duşmanul nostru comun, duşmanul civilizaţiei şi al progresului. Va fi o sinucidere pentru ţara dumneavoastră să ajute Rusia. Ideea mea, atunci când totul se va sfârşi, este de a uni toate naţiunile europene împotriva Angliei.* ***Anglia este izvorul blestemat al acestui război oribil”.***

Martha Bibescu – „cheia” primului război mondial?

Martha Bibescu avea însă o cu totul altă viziune despre locul României în sângeroasa conflagraţie care tocmai se declanşase. Acesta era alături de Franţa, Marea Britanie şi Rusia. Secolele XIX şi XX au demonstrat, printre altele, şi datorită proximităţii geografice, că **relaţiile României cu Rusia au fost mai importante, atât în sens pozitiv, cât şi negativ, decât cu oricare alt stat de pe mapamond.** Independenţa de stat a României a fost câştigată pe câmpurile de bătălie alături de armata rusă în războiul din 1877 – 1878 şi nu alături de armatele germană, franceză, engleză sau americană**. În** primul război mondial, în vara anului 1917, **în** bătălia de la Mărăşeşti, cea mai mare şi mai strălucită din întreaga istorie a românilor, alături de cei 30.000 de soldaţi români căzuţi în lupte s-au aflat şi 27.000 de soldaţi ruşi care au murit pe pământul României. Oasele lor sunt amestecate cu cele ale ostaşilor români în Mausoleul de la Mărăşeşti.

În al doilea război mondial, după ce am cedat, fără

rezistenţă armată, Basarabia şi nordul Bucovinei, Transilvania de nord şi Cadrilaterul, am luptat alături de Germania, împotriva Rusiei. **Am lăsat, între Prut şi Volga, trupurile a 600.000 de soldaţi români şi trupurile altor 160.000 între Mureş şi Praga pentru a termina războiul ca ţară înfrântă**, iată o „experienţă politică" pe care ar fi bine să nu o mai repetăm! Este adevărat că între România şi Rusia există dureroasa problemă a Basarabiei şi nordului Bucovinei, precum şi cea a tezaurului naţional, de care am fost jefuiţi în 1917, dar **colaborarea cu Rusia este mult mai de acceptat şi mai avantajoasă decât adversitatea acesteia.** Trebuie să fii orb ca să nu vezi că **singurele societăţi comerciale privatizate din România care au devenit rentabile şi se dezvoltă sunt cele cu capital rusesc.** Combinatul siderurgic de la Reşiţa, falimentat de americani, a intrat în atenţia ruşilor.

Dacă Germania ar fi câştigat primul război mondial, naşterea României Mari ar fi fost imposibilă.

Zâna salvata de prinţul cavaler

După înfrângerea armatei române în campania din anul 1916 şi ocuparea Bucureştiului de către armatele invadatoare germane, austro-ungare, bulgare şi turceşti, **prinţesa Martha Bibescu a rămas în Capitală, în calitate de directoare *a* Spitalului 118.** Din acest post, Martha **a** constituit **cea mai preţioasă sursă de informaţii pentru guvernul de la Iaşi, în condiţiile în care colaboraţionismul cu autorităţile de ocupaţie era aproape general,** mai ales din partea a ceea ce se numeşte „lumea bună", adică mediile înalte ale societăţii româneşti rămase în zona ocupată. În perioada cât a condus spitalul, Martha Bibescu **a organizat şi o filieră secretă de trecere a frontului, la trupele române, a ofiţerilor ieşiţi din spital după refacere.**

Pentru activitatea sa de spionaj în condiţii de război,

Martha Bibescu a fost **arestată** şi probabil că **ar fi ajuns în faţa plutonului de execuţie, dacă nu s-ar fi bucurat, şi în anii de război, de dragostea şi protecţia prinţului moştenitor Adalbert al Germaniei.** Prin grija acestuia, Martha a fost scoasă din ghearele contraspionajului german, **asigurându-i-se deplasarea în Elveţia,** în luna **mai 1917,** unde a fost pusă la adăpost până la sfârşitul războiului.

Pe seama relaţiilor dintre prinţesa Martha Bibescu şi prinţul moştenitor al Germaniei s-a bârfit intens, atât la Bucureşti, cât şi în celelalte capitale ale Europei. În înalta societate românească, Martha a făcut obiectul unei defăimări feroce, mai ales din partea acelora care au colaborat cel mai strâns cu serviciile de spionaj germane şi cu autorităţile de ocupaţie, de pe urma cărora s-au ales cu mari câştiguri**. În jurul relaţiilor Marthei Bibescu cu prinţul Adalbert al Germaniei s-au născut adevărate legende de dragoste.** Adevărul a ieşit la suprafaţă foarte târziu. **Martha Bibescu a avut într-adevăr amanţi.** O femeie de clasa ei nici nu ar fi putut scăpa de acest „păcat”, **dar prinţul Adalbert, spre nenorocul lui, nu s-a numărat printre aceşti fericiţi muritori.**

În februarie 1966, cu „câţiva ani înaintea morţii sale, **Martha Bibescu a scris în celebrul său *„Jurnal”,* despre Kronprintz:** *„Gurile rele au spus că mi-a fost amant Nu este adevărat* ***N-am fost niciodată metresa lui.*** *A fost cu totul altceva. Dar cui* s-o *spun? Nimeni nu m-ar crede dacă aş spune-o.* ***Dragostea cavalerească*** *e un sentiment care nu mai are valoare, la fel ca aurul şi ca monezile antice. Nu mai au curs, indiferent cât sunt de frumoase. Aceste piese devin desuete înainte de* a *deveni medalii. După aceea capătă o altă valoare. La fel se întâmplă şi cu un sentiment care nu mai are curs şi despre care cei mai mulţi dintre oameni au încetat să creadă că mai există. Şi totuşi,* ***am avut experienţa acestui sentiment cu fiul***

împăratului, care ar fi putut deveîi împărat şi n-avea să fie, din nenorocire pentru el şi pentru mine, pentru soarta Europei şi a lumii. *Mă întorc la acest sentiment şi am să mă întorc fără încetare. Nu există altă interpretare în afara celor istorisite de mine”.* Eu o cred pe Martha Bibescu.

Germania cerea pace… Marthei Bibescu!

Părea mea personală este aceea că **Martha Bibescu s-a folosit de puterea ei de seducţie asupra prinţului moştenitor al Germaniei pentru a-l folosi că sursă de informaţii politico-militare de înalt nivel strategic, pe care le-a pus la dispoziţia guvernului României, precum şi a Puterilor Aliate.**

La **20 martie 1915,** în plin război, venind de la Paris, în drum spre Bucureşti, Martha Bibescu s-a oprit la Viena, unde **a primit din parta Kronprintz-ului Adalbert o scrisoare cu un conţinut uluitor** şi anume: *„Germania doreşte o pace separată cu Franţa, fiind dispusă a-i restitui acesteia toate teritoriile ocupate în august lm4, mai puţin Alsacia şi Lorena. În schimbul acestor teritorii cu tradiţie germană, Franţa ar putea primi compensaţii în Belgia. Restul din regat ar urma să aparţină Germaniei care, pe deasupra, va instala* o *bază la Calais atât timp cât va dura războiul cu Marea Britanie. În ce priveşte România, doreşte, evident, să o vadă alăturându-se Germaniei. Ar fi reuşit atunci să recapete Basarabia, care ar putea fi rotunjia mai târziu cu o bucată din teritoriul rus! Serbia, cauza tuturor relelor, va fi împărţită între Austria şi. Bulgaria”.*

Este cât se poate de evident că, **la rândul său, Kronprintz-ul s-a folosit de Martha Bibescu pentru a transmite concepţiile şi planurile Berlinului la Bucureşti şi Paris,** lucru pe care de altfel Martha l-a şi făcut. **Viziunea Kronprintz-ului din 1915 este perfect valabilă şi în anul 2003 la Berlin, Viena şi Budapesta. Se doreşte ca România să cedeze Transilvania „civilizaţiei occidentale”,** de care

aceasta ar aparţine **şi să fie „compensată cu Basarabia”.** Intrarea României în N.A.t. O. nu este de natură să elimine această viziune puternic înrădăcinată în cele trei capitale…

Prinţesa şi Lordul

Martha Bibescu nu a făcut niciun secret din faptul că a avut amanţi. Aceştia au fost **imortalizaţi, fiecare după merit, în opera sa literară.** Femeile din înalta societate au bârfit-o pe Martha nu pentru că erau ele însele modele de moralitate, ci din ură viscerală faţă de frumuseţea, strălucirea inteligenţei şi culturii acesteia, care se traduceau în **succese extraordinare** în cele mai înalte cercuri din ţară şi din străinătate, şi mai ales pentru puterea de fascinaţie pe care o exercita asupra bărbaţilor de stat.

O mare dragoste a Marthei Bibescu s-a născut în primul an al primului război mondial, fiind **legată de personalitatea lordului Christopher Birdood Thomson,** în grad de **colonel, primul ataşat militar al $/larii Britanii la Bucureşti.** Pe lângă faptul că, prin funcţia deţinută, colonelul Thomson **aparţinea de serviciul de spionaj militar englez,** acesta avea o misiune specială din partea guvernului de la Londra şi anume atragerea cât mai rapidă a României în război alături de forţele Antantei.

Prima întâlnire dintre prinţesa româncă Martha Bibescu şi lordul C.B. Thomson a a-lit loc în ziua de **24 martie 1915,** ia Palatul Cotroceni, cu prilejul unui concert. Martha a apărut în sala de concert la braţul regelui Ferdinand, purtând celebrul set de „smaralde Bibescu”, radiind în jurul ei eleganţă, farmec şi frumuseţe, care l-au fascinat pur şi simplu pe nobilul englez.

După terminarea concertului, colonelul Thomson, un bărbat superb, cu alură sportivă, în vârstă de 39 ani, este prezentat Marthei Bibescu. Acesteia nu-i scapă nici profunda emoţie ce-l stăpânea pe nobilul englez, nici

privirea plină de admiraţie pe care nu şi-o putea disimula.

Din discuţia purtată cu Martha, colonelul englez descoperă cu uimire că această tânără ferpeie era nu numai din cale afară de frumoasă şi spirituală, dar şi erudita. Colonelul Thomson şi-a dat seama că **Martha Bibescu cunoştea colecţiile de artă de la Muzeul Victoria şi Albert din Londra mai bine decât el, cu toate că unchiul său, Sir George Birdood, a fost unul dintre custozi.**

Pentru o mare dragoste, ca şi pentru un tangou, este nevoie de doi. Adevărul este că şi **prinţesei Martha Bibescu i-a plăcut de colonelul Thomson din prima clipă.** Aceasta l-a cucerit complet atunci când i-a propus să-l conducă cu maşina până la hotelul lui din Calea Victoriei, unde îl iasă subjugat pentru tot restul vieţii. Legăturile dintre Martha Bibescu şi colonelul Thomson au fost descrise în cartea publicată de către prinţesă în anul 1932, sub titlul *„Destinul Lordului Thomson of Cardington”,* precum şi în lucrarea inedită, consacrată lordului Thomson, a lui Sir Peter Masefield.

Derularea în timp a evenimentelor a demonstrat că **relaţiile Marthei cu lordul Thomson** au fost nu numai de dragoste stabilă de devotament şi protecţie, ci au avut şi un profund caracter politic, **au urmărit interese strategice, cu o tentă marcantă de spionaj şi influenţare, şi** de **o parte şi de alta.** Din acest punct de vedere, lordul Thomson a fost mult mai norocos decât prinţul moştenitor al Germaniei, Adalbert.

Neutralitatea – o carte câştigătoare?

Prinţesa Martha Bibescu şi lordul Thomson s-au aflat **de aceeaşi parte a baricadei**. În perioada neutralităţii pozitive a României, **1914 – 1916,** Bucureştiul a constituit teatrul unor bătălii subterane cumplite între serviciile de spionaj ale statelor beligerante, care recurgeau la cele mai diabolice tertipuri pentru a atrage România în tabăra lor. Aceştia

au fost **anii în care România a realizat cele mai fabuloase câştiguri economico-financiare din întreaga ei istorie. O asemenea poziţie ne-ar fi fost foarte favorabilă şi după anul 1989,** când am ieşit de sub sfera de influenţă rusească şi din cămaşa de forţă a Tratatului de la Varşovia.

Noi, românii, am demonstrat, de-a lungul întregii noastre istorii moderne, că **nu ştim ce să fabem cu libertatea. Nu ne simţim bine decât în postura de slugi ale unor centre străine de putere**. În anul 1941, România s-a ancorat la maşina de război a Germaniei naziste. În anul 2002, România s-a ancorat la maşina de război a Statelor Unite ale Americii. Şi într-un caz şi în celălalt, am demonstrat că **suntem defazaţi în raport cu mersul istoriei. Asemenea greşeli se plătesc întotdeauna scump**. În cel de-al doilea caz, slujind interesele strategice ale S.U.A., am lovit în interesele strategice ale Europei, din care facem parte. **O poziţie de neutralitate** faţă de orice formă de conflict militară din Balcani, Irak, sau de aiurea, **ne-ar fi fost mult mai avantajoasă.** Oare de ce nu ne putem comporta şi noi românii ca finlandezii, suedezii, austriecii sau elveţienii, cele mai bogate şi mai civilizate state din Europa?

Incendiul de la Posada

Lordul Thomson, ca de altfel şi Martha Bibescu, se afla sub atenţia şi supravegherea continuă din partea agenţilor de spionaj cu acoperire diplomatică de la Legaţia Germaniei din Bucureşti, conduşi de baronul von Bussche. În perioada respectivă, pătrunderile în legaţiile străine şi furtul de documente secrete erau frecvente. Temându-se de o lovitură din partea agenţilor Germaniei, **lordul Thomson i-a solicitat Marthei Bibescu permisiunea de a ascunde o parte din documentele secrete ale Legaţiei Marii Britanii în casa acesteia de la Posada,** unde cei doi îndrăgostiţi se refugiau frecvent.

Primind consimţământul acesteia, lordul Thomson,

împreună cu primul secretar al Legaţiei – Frank, au transportat la Posada, **în noaptea de 15 septembrie 1915,** un număr de cutii conţinând documente secrete. A fost o dovadă de mare naivitate din partea englezilor, deoarece **prinţesa Bibescu,** personalitate de anvergură internaţională, **era supravegheată atât de către agenţi ai Siguranţei Generale române, cât şi de către cei ai puterilor străine acreditate la Bucureşti.** La scurt timp după ce documentele secrete britanice sunt puse „în siguranţă" la Posada, **în noaptea de 24/25 septembrie izbucneşte un puternic incendiu care distruge casa până la temelie.** Cu toate că a regretat profund distrugerea casei sale de la Posada, de care o legau multe amintiri din tinereţe, Martha Bibescu nu a recunoscut niciodată că aceasta a fost sacrificată intereselor Intelligence Service-ului britanic din dragoste pentru colonelul Thomson.

Ferdinand I şi... NATO

Acţionând şi prin intermediul reginei Maria, legată puternic de Marea Britanie, patria ei de origine, lordul Thomson a exercitat puternice presiuni asupra regelui Ferdinand, pentru a grăbi intrarea României în război alături de Aliaţi. Nefericitul rege al României a trăit una dintre cele mai adânci drame din viaţa sa. Zilnic era acuzat de lipsă de curaj şi responsabilitate faţă de naţiunea asupra căreia domnea. Pe de altă parte, i se părea urî act nedemn, de înaltă trădare, să declare război ţării care a fost a lui, unde s-a născut şi a trăit până ce a fost adoptat de unchiul său, regele Carol I. Pe de altă parte, **Ferdinand ştia mar bine ca oricine că armata română era sfab pregătită şi slab înzestrată şi că nu va putea face faţă armatei germa**ne, **în întreaga istorie modernă a României, armata a fost la fel. Situaţia este aceeaşi în armata României şi în prezent** (2003), cu toate declaraţiile bombastice dar fără fond, potrivit cărora aceasta s-ar ridica *„la standardele N.A.T.O".* Specialiştii

militari de la Comandamentul Suprem N.A.T.O. din Bruxelles nu dau o ceapă degerată pe aceste declaraţii (vezi *„N.A.T.O. Review”* din noiembrie 2001, pag. 30 – 33). **Lărgirea N.A.T.O. sub presiunile S.U.A. are în vedere slujirea unor interese americane în Europa şi nu securitatea noilor invitaţi...**

Martha Bibescu pregătea... România Mare!

Martha Bibescu, pe care Ferdinand o iubea din tot sufletul, a fost una dintre puţinele fiinţe din lume căreia i-a împărtăşit drama sufletească prin care trecea! Prinţesa Martha l-a ajutat şi consolat cât a putut pe acest nefericit rege.

În primăvara anului 1916, când s-au amplificat operaţiunile militare pe toate fronturile, **ţările neutre au fost somate să se** decidă **înainte de a fi constrânse prin forţa armelor.** Graţie şi eforturilor serviciilor de spionaj engleze reprezentate de colonelul Thomson, a celor franceze şi ruseşti, **la începutul lunii iunie 1916 se ştia că regele Ferdinand** se **va declara în favoarea Aliaţilor.** Monarhul s-a hotărât la acest act cu disperarea în suflet, în ciuda opoziţiei violente a germanofililor, care i-au reproşat că a trădat adevăratele interese ale României: *„Sire, nu pot fi învinşi Hohenzollernii”,* i-a strigat în faţă, regelui Ferdinand, **Petre Carp, agent al spionajului german.**

Astăzi, se firmă că *„americanii nu pot fi învinşi”,* iar opinia publică din România şi din întreaga lume a asistat cum armata S.U.A., folosind cele mai teribile arme imaginate de mintea omenească, a cotropit statul irakian, în numele *„democraţiei şi al păcii”.* Istoria, singurul judecător suprem, demonstrează că **nimeni nu este invincibil.** La momentul potrivit s-a găsit ac de cojocul tuturor invadatorilor, al cuceritorilor de teritorii şi subjugătorilor de popoare. **Aşa va fi şi în cazul S.U.A...**

În ziua de **27 august 1916,** când **România a declarat război Puterilor Centrale,** Martha Bibescu se

afla **la Paris.** După ce s-a întâlnit şi a discutat acest mare eveniment cu înalte oficialităţi franceze, printre care Philippe Bertheiot, secretar de stat la Quai d'Orsey şi cu ministrul Briand, Martha **a plecat în Anglia,** însoţită de Antonie Bibescu, **apoi a traversat Norvegia, Suedia şi a ajuns *la* Sankt Petersburg.**

După ce a fost primită cu multă atenţie în cele mai înalte cercuri ale societăţii ruseşti, din capitala uriaşului imperiu, Martha va face o vizită **şi la Moscova.** Puternica ei capacitate de a pătrunde în esenţa ascunsa a evenimentelor şi sensului istoric a ajutat-o să ajungă la concluzia de-a dreptul înspăimântătoare potrivit căreia **societatea ţaristă rusească se afla pe marginea prăpastiei.** Martha a simţit instinctiv că războiul care a cuprins întreaga Europă va duce la prăbuşirea vechii lumi şi în primul rând a imperiilor, în frunte cu cel rusesc. Când a sosit ia Bucureşti, după vizita în Rusia, avioanele germane bombardau oraşul.

Martha Bibescu şi colonelul Thomson îşi reiau legăturile, fiind totodată conştienţi de fragilitatea fericirii lor. Thomson i-a mărturisit Marthei părerea personală că **România a intrat prea devreme în război.** Pe bună dreptate. Acesta era convins că România va întâmpina grave dificultăţi, fiind **incapabilă să facă faţă armatei germane.** Lordul Thomson a încercat chiar să se dezvinovăţească faţă de iubita lui româncă, afirmând că a împins România în război nu din superficialitate sau ambiţii personale, ci din ordinul şefilor săi: *„Mă simt ca un asasin plătit",* a mărturisit Thomson.

Petrolul românesc a decis mereu soarta Europei!

Cea mai importantă misiune încredinţată colonelului Thomson de către Aliaţi, după intrarea României în război, a fost aceea de **distrugere a rezervoarelor de ţâţei şi carburanţi din zona petroliferă Ploieşti,** în această misiune de importanţă strategică, **rolul decisiv l-a avut soţul Marthei, prinţul George Bibescu.**

Distrugerea instalaţiilor petrolifere, a rafinăriilor şi rezervoarelor din zona Ploieşti **făcea parte din planul de operaţii al armatei române de sub comanda generalulu Prezan.** Căpitanul prinţ George Bibescu a fost distins cu unul dintre cele mai înalte ordine ale Marii Britanii: *„Distinguished Service Order”.* Ordine similare i-au fost acordate lui G. Bibescu de către România, Franţa şi Rusia.

Până şi Germania va contribui la faima acestei acţiuni spectaculoase şi cu efecte asupra războiului, prin **amiralul von Tirpitz,** care **îl va acuza pe căpitanul George Bibescu, de la tribuna Reichstagului, de a fi obstrucţionat 50% din campania submarinelor germane,** prin distrugerea rezervoarelor de petrol româneşti.

Cu toate distrugerile suferite, **Germania a exploatat sălbatic rezervele de ţâţei ale României, atât în anii primului război mondial, dar mai ales în anii celui de-al doilea război mondial,** când a pus stăpânire pe acestea fără luptă, prinvvoinţa politică a conducătorilor români. Aceasta a fost **una din cauzele principale ale secătuirii rezervelor de petrol ale ţării,** România devenind în final, din ţară exportatoare, **ţară importatoare de petrol.** Nu-i mai puţin adevărat că **şi „aliaţii” noştri Franţa, Marea Britanie şi Rusia ne-au dat câte o *„mână de ajutor”* să ajungem în această situaţie...**

Conferinţa de Pace româno-britanică de la Versailles

După ce România a pierdut campania din a doua jumătate a anului **1916,** lordul Thomson s-a înapoiat ia Londra, apoi **a** fost detaşat în Orientul Mijlociu. Aflat sub ordinele generalului Allenby, Thomson a condus – trupele în bătălia pentru Ierusalim şi Jerihon. Acoperit de glorie, **în mai ”1918, lordul Thomson o reîntâlneşte pe Martha Bibescu la Paris, cu prilejul Conferinţei de Pace de la Versailles.** Acesta, mai îndrăgostit ca

oricând, îi propune Marthei să divorţeze de George Bibescu şi *„să-şi lege soarta de **a** lui până la sfârşitul vieţii”*. Martha nu a avut curajul sau cruzimea să-l decepţioneze şi, cedând dorinţei lui, l-a rugat doar să aştepte timpul necesar pentru ca ea să-şi poată cuceri libertatea. Cei doi îndrăgostiţi au trăit împreună zile fermecătoare pe malul Oceanului-într-o vilă închiriată de Martha la Trestingnel, lângă Perros – Guinerec. În faţa spectacolului grandios al Oceanului Atlantic, Thomson şi prinţesa Martha Bibescu au trăit o idilă care îi va urmări, şi pe unul şi pe altul, până la sfârşitul vieţii. Martha Bibescu nu şi-a pierdut însă niciodată capul. Pe lângă dragostea trupească ce o nutrea faţă de lordul Thomson, ea l-a folosit atât ca sursă permanentă de informaţii politice, fiind la curent cu tot ce se gândeşte şi întreprinde la Londra, cât şi ca agent de influenţă în interesul României. Martha nu era doar o culegătoare de informaţii, ci şi un om politic de talie europeană. Ea s-a implicat în politică şi a făcut politică la scara continentului.

Visul de fericire al lordului Thomson alături de prinţesa Martha Bibescu nu s-a împlinit. Ursitoarele au fost împotrivă.

Cei doi îndrăgostiţi au purtat o corespondenţă neîntreruptă ani ia rând şi s-au întâlnit, atât la Londra, cât şi la Paris. Această corespondenţă era un mozaic de sentimente gingaşe de iubire reciprocă, prietenie şi protecţie reciprocă, dar şi un schimb de informaţii şi concepţii politice adânc înrădăcinate în problemele epocii interbelice.

Dirijabilul – o opţiune fatală

După ce a ajuns lord de Cardington şi proprietar al unei uzine aerospatiale, Thomson s-a angajat trup şi suflet în proiectarea şi construcţia de dirijabile de mare capacitate. Conservator din fire, ca toată aristocraţia engleză, Thomson a fost convins că marile dirijabile erau ***„maşini ale viitorului”,*** care vor asigura legăturile

aeriene intercontinentale, datorită *„marii lor capacităţi de transport şi consumului redus de carburanţi”.* Sub directa lui îndrumare, şantierul de la Cardington a realizat un dirijabil uriaş, cu numele de ***„R.101”.*** Un bun prieten al lui Thomson, colonelul L’Estrânge M afone, deputat în Camera Comunelor, după ce a asistat la probele tehnice ale aparatului, l-a rugat din tot sufletul să renunţe ia proiect. Thomson nici nu vrea să audă. În iunie **1930,** inginerul specialist F. MacWade înaintează directorului Inspecţiei Aeronautice un raport în care arăta, cu argumente ştiinţifice, că dirijabilul ***„R 101”*** nu poate naviga.

Lordul Thomson a fost numit guvernator al Indiei. La începutul lunii octombrie **1930** a hotărât să se deplaseze la New Delhi, la bordul dirijabilului său, ***„R.101”***. În seara zilei de 4 octombrie 1930, lordul Thomson îi trimite Marthei o telegramă în care scria: *„În fine, în drum spre Indii. Stop. Dragoste şi să vă binecuvânteze Dumnezeu. Kit”.*

A fost telegrama de adio. În toiul nopţii de **5** spre **6** octombrie, pe o ploaie torenţială, dirijabilul „R.101” s-a prăbuşit într-un loc numit Pădurea de la Ăllone, din apropierea oraşului Beauvais. S-a produs o explozie urmată de un incendiu infernal. Din cei **56** de pasageri şi **membrii ai echipajului** îmbarcaţi la bord cu câteva ore mai înainte, **au supravieţuit doar şase. Lordul Thomson s-a aflat printre victime.**

Această catastrofă aeriană a zguduit lumea la fel de puternic şi de profund ca scufundarea Titanicului.

Când a aflat teribila veste, Martha Bibescu se afla la Posada. A fost ca o lovitură de trăsnet. A simţit „o *senzaţie teribilă de moarte, însoţită de lovituri de cuţit în inimă”,* după cum avea să mărturisească în Jurnalul ei. Moartea lordului Thomson a fost pentru Martha un prilej de imen. să durere. La 3 decembrie 1930, se va duce la Pădurea din Allone, pentru a depune, lângă epava aerostatului „R.1Q1”, 15 **trandafiri roşii,** simbol discret

la legătura lor de 15 ani.

Lichidarea imperiilor

Primul război mondial, în care prinţesa Martha Bibescu s-a implicat profund prin misiunile sale de agent diplomatic secret şi de spionaj, **a distrus vechea ordine politică din Europa.** Au fost lichidate Imperiul Austro-ungar, Imperiul Ţarist şi Imperiul Otoman, iar Germania celui de-al doilea Reich a fost ruinată. **Revoluţia bolşevică din noiembrie** 1917 **a determinat,** printre multe altele, **ieşirea din război a Rusiei,** aliata Franţei şi a Marii Britanii.

După încheierea războiului, **Rusia sovietică pierde teritorii, în zona Mării Baltice, în vestul Ucrainei, precum şi provincia istorică Basarabia,** care se va uni cu România, în urma unui act plebiscitar. Prin aceasta s-a **pus capăt unei nedreptăţi făcute poporului român în** 1812, când Imperiul Otoman, în urma unei înfrângeri militare, a cedat Rusiei, printr-un tratat, zona de teren cuprinsă între Nistru şi Prut, care **dintotdeauna a constituit partea Principatului Moldovei,** chiar dacă aceasta se afla sub suzeranitate turcească. Asemenea cuceriri şi cedări de teritorii erau însă la modă şi considerate fireşti de către Marile Puteri ale timpului, lată însă că **epoca cuceririlor teritoriale,** considerată încheiată după cel de-al doilea război mondial, **a fost reluată de către** S**.U.A. şi Marea Britanie la** 20 **martie** 2003, care au declanşat războiul pentru cucerirea Irakului, fostă colonie britanică până în anul 1958.

Dispunând de o superioritate militară totală în raport cu restul lumii, se pare că S**.U.A. au trecut la realizarea unui imperiu american,** evident, nu colonial, ci ***„democratic”.*** Vom vedea cum va reacţiona Lumea.

Unirea cu Basarabia putea fi definitivă?!

În perspectiva istoriei, se poate aprecia că actul unirii Basarabiei cu România s-a făcut pe baze politice

şubrede şi absolut în condiţii speciale, de conjunctură. Conducătorii politici şi militari ai vremii din România, precum şi analiştii serviciului de informaţii care i-au sfătuit au luat în calcul doar situaţia la zi, adică dezmembrarea Imperiului Rusesc, descompunerea armatei sale, înfrângerile zdrobitoare suferite de Rusia în faţa armatelor germane şi efectele păcii de la Brest-Litovsk dintre Germania şi Rusia sovietică, fără a se avea în vedere perspectivele din deceniile următoare.

Trebuia să se bănuiască măcar faptul că unirea Basarabiei cu România, pe baza unui simplu plebiscit, fără asentimentul şi semnătura Moscovei, urmat de intrarea trupelor române în această provincie, cu acordul tacit al puterilor occidentale, inclusiv al Germaniei, care ţinea încă sub ocupaţie jumătate din vechiul Regat al României, constituia o construcţie politică foarte şubredă. Aceasta mai ales că Rusia nu a fost invitată la Conferinţa de Pace de la Versailles, pentru a-şi pune semnătura pe tratatele încheiate. Europa şi lumea au fost împărţite după *bunul* placai Franţei, Marii Britanii şi S.U.A., cu excluderea Germaniei şi Rusiei. În acest fel, **s-au pus bazele sigure ale izbucnirii celui de-al doilea război mondial...**

Probabil că dacă **basarabenii ar fi procedat ca finlandezii (sfătuiţi de suedezi), adică, ar fi insistat** pe **lângă V.I. Lenin să le recunoască independenţa,** în condiţiile favorabile create de lansarea de către conducerea bolşevică a Decretului privind dreptul popoarelor fostului Imperiu Rusesc la autodeterminare, care era în consonanţă şi cu Declaraţia în 14 puncte a preşedintelui S.U.A., W. Wiison, din anul 1917, **situaţia ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură.**

Mai mult chiar, **trupele române au intrat în Basarabia în condiţiile în care la Moscova se afla, în custodie, întregul tezaur a Băncii Naţionale a României,** cuprinzând 574.532.580 lei aur, pinacoteca

statului, arhiva Academiei de Ştiinţe, diverse valori şi colecţii particulare etc. Astfel, în mod conştient sau inconştient, **conducătorii, politici de atunci ai României au oferit bolşevicilor,** în frunte cu **V**.I. Lenin, **un pretext ca să confişte acest tezaur.**

Pentru Patrie şi Onoare, niciun politician nu moare!

Rusia respectă şi astăzi actul prin care s-a recunoscut independenţa Finlandei, semnat de **V**.I. Lenin. **Intrarea trupelor române în Basarabia, în 1917, a fost urmată de o declaraţie de război a Rusiei bolşevice împotriva României,** declaraţie ce nu a putut fi urmată de acţiuni militare propriu-zise datorită crizei prin care trecea Rusia, aflată în plin război civil şi inundată de armate din 17 state occidentale în frunte cu S.U.A. A urmat însă **ultimatumul U.R.S.S. din 1940, în faţa căruia guvernanţii de la Bucureşti au cedat fără a opune rezistenţă. Tot fără rezistenţă am cedat şi partea de nord-vest a Transilvaniei.**

Iată însă că, în anul 2003, un lider arab, dictator sau nu, pe numele său **Saddam Hussein, a respins ultimatumul insolent al preşedintelui G.W. Bush, conducătorul celei mai mari puteri militare a tutut timpurilor** şi a ridicat poporul irakian, de 24 milioane de locuitori, **la** luptă. Indiferent de rezultatele acestui război criminal declanşat de Washington la 20 martie 2003, naţiunea irakiană şi-a apărat demnitatea naţională şi poate sta cu fruntea sus în faţa judecăţii istoriei. **Irakienii au rezistat aproape o lună de zile. Nici Franţa n-a rezistat mai mult în faţa armatelor germane în 1940,** deşi diferenţa în raportul de forţe era mică, nu catastrofală ca în cazul Irak-S. UA Noi nu putem face acelaşi lucru după cele întâmplate în anul 1940 şi nu avem niciun drept să-l judecăm pe Saddam Hussein, cu atât mai mult cu cât ne-am declarat sprijinul pentru războiul de agresiune al S.U.A. şi Marii Britanii.

Lipsa de orientare, de flexibilitate şi de spirit

de prevedere din partea diplomaţiei româneşti din anii 1917 – 1918, cât şi ulterior, a contribuit în bună măsură la pierderea nu numai a Basarabiei, dar şi a părţii de nord a Bucovinei în 1940, situaţie ce s-a permanentizat după cel de-al doilea război mondial şi a rămas neschimbată şi după încetarea Războiului rece şi colapsul fostei U.R.S.S.

Cu toate că a trecut printr-una din cele mai sângeroase şi mai crâncene experienţe din întreaga sa istorie, România a ieşit din primul război mondial de partea învingătorilor, reîntregindu-se în graniţele sale etnice. În frontierele României Mari au intrat Basarabia, nordul Bucovinei, Banatul, podişul Transilvaniei, Crişana şi Maramureşul. **Preţul plătit** l-a constituit **pierderea a peste un milion de români,** căzuţi pe câmpurile de bătaie sau răpuşi de molime şi suferinţe inimaginabile impuse de inamic, în teritoriile româneşti vremelnic ocupate.

Strategia politică a României adoptată în august 1916 a fost una foarte corectă. Marile familii Lahovari şi Bibescu, precum şi cuplul princiar George şi Martha Bibescu au jucat un mare rol în eforturile de intrare a României în război alături de Aliaţi – Franţa, Marea Britanie şi Rusia.

România Mare n-au făcut-o politrucii!

De-a lungul deceniilor care au trecut de la marea epopee a românilor, încheiată glorios ia 1 Decembrie 1918, prin naşterea României Mari, istoricii, oamenii politici şi oamenii de cultură s-au întrecut în a lăuda şi cânta eroismul şi strălucitele fapte de arme ale ostaşului român, dar foarte puţini au fost aceia care să arate că, de fapt, **armata română a compensat prin sângele său lipsa armamentului, a instruirii şi a hranei,** iar peste 70% din soldaţi erau analfabeţi.

În zilele noastre, armata română este una dintre cele mai slab înzestrate, instruite şi hrănite din Europa, dar… *„după standarde N.A.T.O”.*

Prin sistemul Tratatelor de la Versailles au fost trasate noile frontiere ale Europei, în intenţia de a se ajunge la un nou echilibru, în măsură să ferească continentul de noi războaie. Oricâte eforturi s-au depus, **noile frontiere politice nu au putut fi trasate în aşa fel încât să corespundă cu frontierele naturale, etnice.** Pe acest fond a apărut „marea dilemă" a epocii interbelice. Pe de o parte, statele nou apărute sau întregite, precum Cehoslovacia, Jugoslavia, Polonia şi România, sprijinite de Franţa, au fost satisfăcute din punct de vedere teritorial dar, pe de altă parte, **prin încorporarea în teritoriile lor a unei mase mari de populaţie de naţionalitate străină, din fostele imperii, erau aşezate, din punct de vedere politic, pe nişte bombe cu explozie întârziată.** Acestea au şi explodat începând cu anul 1938, conducând la declanşarea celui de-al doilea război mondial.

Unul din motivele invocate de Adolf Hitler pentru dezlănţuirea revizuirilor teritoriale prin război a fost acela de a-i *„reuni pe toţi germanii într-un singur Reich".* Era vorba de 3 milioane de germani în Regiunea Sudetă din Cehoslovacia, 6 milioane de germani din Polonia şi circa 5 milioane de germani pe Volga.

Sarcina strategică a construirii unor societăţi democratice, moderne, industrializate, în Europa Centrală şi mai ales în Balcani a fost peste puterile claselor conducătoare din aceste state. Astfel, România Mare, după unirea Regatului României cu Transilvania şi Basarabia, a fost condusă de e clasă de „boieri liberali" provenită dintr-o societate agrariană subdezvoltată, incapabilă să răspundă marilor imperative ale epocii – industrializare, urbanizare, educaţie în masă, democratizare.

Orice progrese economice vor fi fost realizate în statele din Europa Centrală, în perioada interbelică, acestea au fost **ruinate de marea depresiune** şi criza economică a lumii capitaliste dezvoltate **din anii 1929 –**

1933.

Viaţa politică democratică, parlamentarismul şi instituţiile politice adoptate după modele occidentale nu au găsit un teren fertil de dezvoltare în această parte a Europei, mai ales în sângerosul Balcani.

Europa interbelică a fost un mediu deosebit de favorabil acţiunilor serviciilor de spionaj, subversiune şi diplomaţie secretă.

Martha Bibescu pe „frontul tăcut" interbelic

Atunci când românii îşi vor schimba părerile şi mentalitatea despre **spionaj** şi vor considera **această artă** ca pe o **dimensiune a spiritului nobil,** cum o consideră japonezii, englezii sau germanii, s-ar putea ca şi în România să apară o istorie a serviciilor secrete din spaţiul carpato-danubiano-pontic. Cred însă că acest moment este foarte îndepărtat, atâta timp cât nici istoria noastră naţională nu a intrat în forme definitive şi necontestate, când spaţiul istoric este populat cu autori de „istorii alternative".

Într-o viitoare istorie a spionajului românesc de-a lungul secolelor, prinţesa Martha Bibescu va trebui să fie o stea de mărimea întâi.

În serviciile de informaţii ale României, de foarte multă vreme, a „fost cultivată concepţia potrivit căreia toţi cei care au lucrat în cadrul acestora trebuie să trăiască şi să moară în anonimat. Sunt total împotriva acestei concepţii de secretism distructiv. Am scris şapte cărţi de spionaj real şi voi scrie în continuare cât mă vor ţine puterile. Generaţiile viitoare au nevoie de o astfel de literatură.

Continuându-şi profesiunea de credinţă, aceea de scriitoare erudită în trei limbi moderne şi de fiică iubitoare a României şi a poporului său de ţărani, **Martha Bibescu,** această femeie extraordinară, **a căutat şi în perioada interbelică să-şi servească patria,** din toate puterile sale şi cu toate „armele" de care a dispus.

Din proprie iniţiativă sau cu mandat secret din partea regelui, a primului-ministru sau a ministrului de Externe, **Martha Bibescu a reuşit să pătrundă, cu graţie şi inteligenţă, în locuri fa vârf, în cele mai înalte cercuri politice şi de** decizie **din marile state ale lumii, inaccesibile diplomaţilor de carieră.**

Datorită celebrităţii câştigate prin eforturi proprii, a strălucitei sale culturi şi erudiţiei în problemele politice majore ale epocii, precum şi a legăturilor sale de familie, **Martha Bibescu a intrat în contact cu cele mai marcante personalităţi ale lumii.** Nu-i mai puţin adevărat că tulburătoarea ei frumuseţe, puterea de seducţie, eleganţa şi rafinamentul manierelor sale i-au deschis nu numai uşile celor mai înalte şi mai inaccesibile cabinete, ci **şi inimile multor mari bărbaţi de stat,** care i-au căuta compania. Din acest tablou extrem de vast, de misterios şi greu accesibil, nu au lipsit nici sentimentele şi emoţiile delicate, de la simpatie şi prietenie, la profunde trăiri de dragoste. ***De*** altfel, ştiindu-i în detaliu viaţa şi activitatea, mi-ar fi imposibil să cred că ar fi existat vreun bărbat care a cunoscut-o fără să fi fost atras de acest simbol al sexului care a fost prinţesa Martha Bibescu.

Nici Roosvelt n-a convins-o...

Multe personalităţi de rang înalt au fost cunoscute de Martha Bibescu şi prin intermediul soţului ei, prinţul George Bibescu, care ani îndelungaţi, între cele două războaie mondiale, a deţinut funcţia de **preşedinte al Federaţiei Internaţionale de Aviaţie,** calitate în care a **jÄitüt** vizita cele mai mari fabrici de avioane militare din lume şi a prezidat congresele şi conferinţele de specialitate ale Federaţiei.

Un detaliu nu lipsit de importanţă, **cuvântările rostite cu aceste prilejuri erau invariabil scrise de Martha Bibescu,** care a devenit o adevărată expertă în cunoaşterea aviaţiei militare din ţările vizitate.

În anul **1934,** cu prilejul Congresului Federaţiei

internaţionale de Aviaţie de la Washington, Martha Bibescu a fost **invitată de către preşedintele S.U.A., Franklin Delano Rooseveft şi soţia acestuia, la Casa Albă.** Martha Bibescu nu a fost fascinată nici de gigantismul şi nici de „unicitatea" societăţii americane. Printre altele, referitor la Statele Unite, Martha a sdris: ***„Şederea mea la Washington mi-a mărit îndoielile în ceea ce priveşte aşa-zisa mare democraţie americană".*** Ca o sinteză la tot ceea ce a văzut, Marthei Bibescu i s-au părut S.U.A. drept *„o exagerare a Europei în tot ce avea aceasta mai puţin bun".*

Întrebată la Paris cu ce impresii se întoarce, din S.U.A., Marha a răspuns: *„Tot ce pot să vă spun este că am promis preşedintelui Roosevelt că nu voi scrie, la întoarcerea în Europa, o carte despre America. El m-a felicitat şi mi-a mulţumit".*

Martha Bibescu a cunoscut îndeaproape mari personalităţi ale vieţii politice engleze ale secolului XX şi se bucura de un mare respect din partea serviciilor secrete britanice, graţie legăturilor ei intime şi de lucru cu regretatul lord Thomson. Martha avea şi relaţii de familie în Marea Britanie, fiind **înrudită cu Asquish, liderul Partidului Liberal, de mai multe ori ministru şi prim-ministru, a cărui** fiică, **Elizabeth, se căsătorise cu Antonie Bibescu.** Mormântul acestei distinse englezoaice, care şi-a făcut a doua patrie din România, se află la Mogoşoaia.

Prietenă intimă cu primul-ministru al Marii Britanii

James Ramsey MacDonald, şeful Partidului Laburist şi prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1929 – 1935, i-a purtat Marthei Bibescu o dragoste profundă, o prietenie statornică şi o totală încredere în capacitatea acesteia de a discerne sensul istoriei şi de a da sfaturi de mare valoare. **Şi Martha Bibescu l-a iubit pe** Mac**Donald, om de origine socială foarte modestă,** fără nicio legătură cu marile

familii ereditare. Martha a fost cucerită, nu atât de farmecul personal al lui MacDonald, farmec ce de altfel îi lipsea, fiind un om dur, cât mai ales de destinul său. Acesta era demn de un mare roman de aventuri pentru bărbaţi de tip Walter Scott sau de basmele arabe, în care sărmanul băiat, fără casă şi fără masă, ajunge mare vizir. **Scăpată dintr-o dragoste trădată cu Henry de Jouvenei, diplomat şi om politic francez, unul dintre cei mai râvniţi bărbaţi ai Parisului, Martha s-a simţit nu numai măgulită, ci chiar fericită, ştiindu-se iubită de primul-ministru al uneia dintre cele mai puternice ţări din lume. Îşi dorea, totodată, ca iubirea ei să fie benefică şi pentru România.**

Dragostea dintre prinţesa Martha Bibescu şi „proletarul" Ramsey MacDonald a făcut **înconjurul Europei,** fiind urmărită cu viu intères şi de către serviciile de spionaj străine, cu precădere cele franceze şi germane.*

Despre relaţia ei cu R. MacDonald, în **martie 1933,** Martha nota în Jurnal: *„Sunt ciudat de fericită. E o relaţie firească, în armonie cu destinul meu... MacDonald, spre care se îndreaptă astăzi toate speranţele acestei părţi a omenirii pe care o iubesc şi care este cealaltă patrie a mea".*

Cine a fost Ramsay MacDonald? A fost un muritor cu „sânge roşu", **fiul nelegitim al unui muncitor scoţian din regiunea invernes, crescut exclusiv de mama lui, o simplă femeie de serviciu.** La vârsta de 15 ani a părăsit şcoala pentru a lucra la o fermă, apoi s-a întors la şcoală, dar ca **învăţător,** completându-şi educaţia în timp ce-i învăţa pe alţii, în 1885, cu 17 şilingi în buzunar, şi-a pus traista-n băţ, a părăsit Lossie-mouth, satul său natal, pentru a-şi încerca norocul la Londra. **Şi**-a completat educaţia şi s-a format ca om politic la *Fabian Society,* unde a beneficiat de-conferinţele pe teme politice şi sociale ale marelui **George Bernard Shaw.**

Graţie inteligenţei sale native şi a articolelor scrise, Ramsay MacDonald a reuşit să obţină o poziţie importantă la *Fabian Society*. Aici a cunoscut-o pe **Margaret Gladstone, nepoata lordului Kelvin, o aristocrată convertită la socialism** (spre deosebire de „socialiştii" din România, care s-au convertit la aristocraţie după anul 1989).

Militantul înfometat **MacDonald se căsătoreşte cu bogata Margaret** şi scapă de mizerie. Călătoreşte prin lume, primeştejn saloanele casei sale la nivel înalt şi se lansează puternic în politică. În anul **1906** intră în Parlament ca **deputat de Leichester,** iar în **1922** devine **şef ai Partidului Laburist.** Ca orice om „de jos" ajuns în vârful piramidei soci ale şi MacDonald îşi va trăda clasa din care făcea parte, simţindu-se atras puternic spre aristocraţie.

Martha Bibescu pregătea... alianţa cu Marea Britanie în august 1932, Martha Bibescu participă la căsătoria fiicei lui MacDonald, Joan, cu doctorul MacKinnon, fiind primită la Londra ca o suverană. Va face o vizită oficială la 10 Downing Street, reşedinţa tradiţională a prim-miniştrilor Marii Britanii, urmată apoi de dineuri intime în doi. La unul din aceste dineuri, Ramsay MacDonald îi spune Marthei pe un ton profund nelinişitit: *„Ne facem iluzii, în timp ce se pregăteşte un nou război".* Pe lângă momentele de tandreţe specifice întâlnirilor dintre doi îndrăgostiţi, fie ei chiar mai avansaţi în vârstă, Martha şi MacDonald îşi împărtăşeau ideile, grijile şi preocupările de fiecare zi.

Martha Bibescu, femeia care avea în sânge virusul de spioană înnăscută, gusta cu o plăcere îmbătătoare privilegiul de a fi prima care cunoaşte aspectele cele mai intime ale politicii interne şi externe ale Marii Britanii, esenţa relaţiilor acesteia cu Germania şi cu alte mari state ale lumii. În cabinetul de lucru al primului-ministru de pe Downing Street, alături de MacDonald, Martha a respirat un aer de glorie simţindu-

se implicată în treburi ce priveau soarta a zeci de milioane de oameni. Este inutil să subliniez că **toate informaţiile culese de prinţesa Martha Bibescu** de la Londra şi din celelalte mari capitale, ale lumii **ajungeau la cunoştinţa suveranului şi primului-ministru de la Bucureşti.** Ce păcat însă că România era prea săracă, prea slabă, prea măcinată de intrigi politice interne, pentru a fi fost în stare să profite de pe urma unor astfel de informaţii! Chiar după ce nu a mai fost prim-ministru, MacDonald a continuat să-i scrie Marthei Bibescu până la sfârşitul zilelor sale. Aceste scrisori de suflet ale marelui om politic englez conţineau şi informaţii de mare valoare cu privire la cursul evenimentelor din Europa interbelică.

Martha Bibescu a contribuit într-o foarte mare măsură ia dezvoltarea relaţiilor dintre România şi Marea Britanie, în ciuda opoziţiei guvernului şi a unei mari părţi a clasei politice româneşti, atrasă tot mai mult spre Germania celui de-al treilea Reich. După o întrevedere cu Martha Bibescu la Posada, Carol al II-lea a plecat la Londra pentru a negocia un viitor acord între cele două ţări.

Moartea lui Ramsay MacDonald, survenită la **10 noiembrie 1937,** i-a produs Marthei Bibescu o durere cumplită. **Timp de şapte ani cât a durat legătura lor, MacDonald i-a scris în fiecare săptămână**. În acel sfârşit de an plin de durere, Martha Bibescu a marcat sărbătoarea Crăciunului la Londra, unde a avut prilejul să-i asculte pe cei trei copii ai fostului prim-ministru povestindu-i fiecare, pe rând, ultimele clipe din viaţa tatălui lor.

La 31 decembrie 1937, Martha nota în Jurnalul ei: *„Printr-un fel de act de cucernicie, mă aflu pe această insulă, în acest an, unde am naufragiat pentru a doua oară”.*

„Ţăranii români” fabricau... cele mai bune avioane

Relaţiile Marthei Bibescu cu reprezentanţii de vârf ai societăţii britanice au continuat şi după moartea lui MacDonald.

Atât Martha, cât şi soţul ei George Bibescu, cunoscători la zi ai evoluţiilor în domeniul aviaţiei militare, **au atras atenţia în mod repetat guvernelor de la Londra şi Paris în legătură cu numărul şi performanţele avioanelor de luptă ce se construiau în Germania, după venirea la putere a lui Adolf Hitler, dar acestea au fost ignorate.** Pentru aceasta, preţul plătit de cele două mari state ale Europe şi mai ales de Franţa a fost enorm.

Martha Bibescu a criticat acţiunea guvernului Franţei de a comanda 650 avioane de luptă în Statele Unite ale Americii, din perioada premergătoare izbucnirii celui de-al doilea război mondial, apreciind-o tardivă şi dăunătoare pentru industria de aviaţie franceză.

Deşi erau o *„naţiune de ţărani”,* românii s-au dovedit capabili să abordeze şi tehnologii de vârf, cum a fost cel al aviaţiei. În perioada interbelică (1937 – 1939), Industria Aeronautică Română (IAR.) a realizat **avionul de vânătoare IAR-80, comparabil cu cele mai bune avioane de acest tip produse în lume.** Prinţul George Bibescu şi soţia lui Martha au avut merite incontestabile în sprijinirea dezvoltării acestei industrii. Din păcate, precipitarea evenimentelor şi izbucnirea războiului au făcut **imposibil importul unor maşini-unelte pentru liniile de fabricaţie proiectate.** Totuşi, la **18 decembrie 1939,** guvernul României a plasat **o primă comandă pentru 100 de aparate IAR-80,** iar a doua comandă pentru **încă 100** de avioane de acest tip a fost plasată la **22 august 1940.**

„Antonescu îşi va lua o strălucită revanşă!”

Geniul politic al Marthei Bibescu, înaltul ei grad de cunoaştere a situaţiei din Europa şi din lume, precum şi capacitatea ei de prevedere pe termen lung au determinat-o **să militeze,** din toate puterile ei, **pentru**

menţinerea României în tabăra democraţiilor occidentale, reprezentată de Franţa, Marea Britanie şi S.U.A. în această idee strategică corectă, confirmată de istorie, Martha Bibescu **i-a sprijinit,** prin informaţii culese la cel mai înalt nivel, prin sfaturi calificate, cât şi prin influenţa pe care o avea, mai ales la Paris şi Londra, **pe prim-miniştrii români** care împărtăşeau aceleaşi concepţii, precum şi pe **regele Carol al II-lea,** opunându-se presiunilor tot mai puternice ale Germaniei asupra României. Evenimentele şi ticăloşia unei părţi a clasei politice româneşti i-au fost însă total potrivnice.

Primul-ministru I.G. Duca, prieten foarte apropiat al Marthei Bibescu, este împuşcat de legionari în gara Sinaia, la 29 decembrie 1933, după ce a ieşit de la o audienţă regală. Asasinii lui I.G. Duca, în *frunte* cu conducătorul mişcării legionare Zelea Codreanu, îşi vor primi pedeapsa abia în noiembrie 1938, când au fost suprimaţi din ordinul lui Carol al II-lea, într-o pădure de lângă Ploieşti, ceea ce stârneşte furia

104 oarbă a lui Adolf Hitler. În **aprilie 1940,** din ordinul lui Carol al II-lea, a fost **arestat generalul Ion Antonescu,** fost ministru de Război, **la instigaţia metresei regale Magda Lupescu, care îl ura de moarte4. Berlinul intră în alertă.** Adolf Hitler se teme că generalul Ion Antonescu ar putea avea soarta lui Zelea Codreanu. Se acţionează urgent prin intermediul ministrului Germaniei la Bucureşti – Fabricius.

Martha Bibescu este considerată cea mai influentă personalitate din România care ar putea interveni pentru a salva viaţa generalului. Fabricius o trimite pe soţia lui la Mogoşoaia s-o roage, în numele Germaniei, să intervină pe lângă rege în favoarea lui Antonescu. Iată ce a declarat doamna Fabricius, cu ocazia întrevederii cu prinţesa Martha Bibescu: *„Trebuie să fie cineva de aici, o voce din această ţară şi nu doar soţul meu care să-l prevină pe rege că se înşală când vrea să-l zdrobească pe*

Antonescu. Va avea nevoie de armata lui şi el este ***singurul general bun pe care îl are.*** *iată-l din nou arestat. E absurd. Va* ***fi o revoluţie în armată.*** *Dacă este adevărat că vrea să-l omoare pe Antonescu, se lipseşte de instrumentul de care va avea nevoie pentru a ţine armata în frâu. Vă asigur că îşi face un mare rău".*

Cu prilejul acestei întrevederi, doamna Fabricius a informat-o pe Martha Bibescu asupra faptului că, în dimineaţa zilei respective, soţia generalului Antonescu a venit la Legaţia Germaniei, implorându-l pe ministrul Fabricius să-i salveze soţul, a cărui viaţă era în primejdie. Martha nu a făcut nicio consemnare sau vreo declaraţie din care să rezulte dacă a intervenit sau nu pe lângă regele Carol în favoarea generalului Antonescu. **Cel mai probabil este că a intervenit.** Aceasta, deoarece **Legaţia Germaniei la Bucureşti nu a mai făcut alte demersuri,** iar Martha Bibescu a notat în Jurnal: *„Nu-I cunosc pe Antonescu, cu excepţia faptului că am luat masa de prânz cu el odată la Legaţia României la Bruxelles, dar cred că* ***doamna Fabricius are mare dreptate când vorbeşte de valoarea lui militară. Antonescu va ieşi din închisoare şi-şi va lua o strălucită revanşă".***

Strategia Marthei Bibescu de a menţine România în tabăra democraţiilor occidentale şi de a lupta alături de acestea în cel de-al doilea război mondial a eşuat pe măsură ce **marii oameni de stat ai României cu care aceasta a colaborat strâns,** printre care I.G. Duca, Armand Călinescu, Nicolae Iorga, Nicolae Titulescu, Virgil Madgearu, Grigore lunian, Dem Dobrescu, Grigore Filipescu şi însuşi regele Carol al II-lea **au fost asasinaţi de legionari din ordinul Berlinului sau au fost expulzaţi.**

N. edit.: Asasinarea premierului I.G. Duca a fost o operaţiune dictată de regele Carol al II-lea la insistenţele metresei evreice Elena Lupescu (Wolf)!…

La fel şi arestarea lui Ion Antonescu, ofiţerul care

salvase România de ocupaţia germană în 1918 şi întocmise planurile de eliberare a Budapestei de bolşevismul evreului Béla Kun…

Capii Armatei române şi-au trădat mereu conducătorii!

Martha Bibescu a asistat cu inima zdrobită de durere la sfârtecareş României. La **26** iunie **1940,** când ruşii pătrunseseră adânc în teritoriul Basarabiei, prinţesa nota în ***Jurnalul*** ei istoric: ***„Bucuria evrel Hor e indecentă, rup şi murdăresc tot ce au adorat, drapelul romârţ şi portretul lui Carol”. **** La **1** iulie, România renunţă oficial fa garanţiile franco-engleze, ceea ce constituia o greşeală strategică mortală-Primul-ministru Tătărescu îi cedează postul lui Gigurtu, un progermari până în măduva oaselor.

La **19** august, România este din nou amputată, trebuind să cedeze Bulgariei teritoriile luate acesteia în **1913.** Cea mai grea pierdere survine la sfârşitul lunii august, când partea de nord-vest a Transilvaniei este cedată Ungariei, în urma Diktatului de la Viena, sub presiunile Germaniei şi Italiei. Cedarea este simţită de români ca un doliu naţional, dar nimeni nu a pus mâna pe arme, cum au făcut irakienii la 20 martie 2003 împotriva S.U.A., cea mai mare putere militară a tuturor timpurilor.

Din surse istorice recente, am aflat că tocmai generalii, capii Armatei, au fost cei care nu l-au sprijinit pe regele Carol al II-lea, în voinţa acestuia de a opune rezistenţă militară. Bine spune proverbul *„Laßlacinte înainte, la războiînapoi”…*

Încercuit la palat de legionari, regele Carol al II-lea se hotărăşte să-l scoată pe Antonescu din închisoare şi chiar să-l numească preşedintele Consiliului de Miniştri. Era prea târziu, iar generalul Antonescu voia totul. La **5** septembrie **1940,** generalul Antonescu se declară conducător al statului şi-l obligă pe regele Carol al II-lea ca până la ora **4** dimineaţa să abdice. Carol abdică la ora

2 noaptea, cedând puterea fiului său. Îşi adună ofiţerii din suita regală, întrebând care din ei doreşte să-l însoţească. I se răspunde cu o tăcere mormântală. Atunci, din mijlocul „ofiţerilor de elită" ai armatei române se desprinde colonelul elveţian Claus, angajata! regelui, care îi raportează: *„Sire, pentru că sunt şi de serviciu pe Palat, vă voi însoţi eu".* Nu era nimic neobişnuit. Capii Armatei române şi-au trădat întotdeauna conducătorii! Tot aşa l-au trădat pe Alexandru Ioan Guza, iar pe mareşalul Ion Antonescu şi pe preşedintele Nicolae Ceauşescu i-aui împuşcat. Oare, cine urmează la rând?

Spre deosebire de noi, în anul 1945, în jurul Berlinului asediat *de*| ruşi, luptau copii între 9 – 12 ani care trăgeau cu „faust patronul" aruncător de grenade reactiv în tancurile ruseşti, alături de bătrâni trecuţi de 60 ani, apărându-şi capitala, onoarea şi pe conducătorul lor Adolf Hitler, iată de ce germanii au fost şi vor rămâne întotdeaunea o mare naţiune. Astăzi, capii Armatei române îşi umflă piepturile cu mândrie că i-au putut sprijini pe G.W. Bush şi trupele sale în invaziile din Afghanistan şi din Irak. **Robia turcească de peste cinci sute de ani ne-a obişnuit cu mentafitatea de slugă...**

La 23 noiembrie 1940, o bandă de legionari a dat buzna în palatul prinţesei Bibescu de la Mogoşoaia. Îi sunt confiscate toate manuscrisele şi întreaga arhivă de familie. Nu degeaba i-a descris Martha Bibescu pe legionari drept: *„Hidoşi trădători de ţară, jefuitori fără scrupule, ucigaşi şi schingiuitori bestiali, gângănii verzi şi otrăvitoare".* 1 Temerara Martha Bibescu nu s-a putut lăsa de spionaj şi diplomaţia secretă nici în anii celui de-al doilea război mondial. **Cu aprobarea tacită a mareşalului Antonescu,** căruia probabil că i-a salvat viaţa, **Martha Bibescu va străbate din nou drumurile Europei...**

„Regatul fără frontiere" de la Mogoşoaia

Răniţi profund în inimile lor de pierderea

Basarabiei şi a Bucovinei, românii au salutat oarecum intrarea ţării în război, la 22 iunie 1941, care le oferea prilejul să reintre în stăpânirea provinciilor pierdute. Înaintarea fulgerătoare a trupelor germane îi încurajează pe români în speranţele lor. Înflăcărat de succesele trupelor române în Crimeea, **la 23 august 1941, generalul Antonescu se proclamă mareşal. La 16 octombrie este cucerită Odesa,** apogeul regimului politic militar de la Bucureşti, dar cu un preţ enorm. Numai pentru cucerirea acestui oraş-port la Marea Neagră, **armata română a pierdut peste 125.000 de militari, morţi, răniţi şi dispăruţi** (vezi *„Third Axis Fourth Alty" I* Forţele armate ale României în războiul european 1941 – 1945), autori Mark Axworthy, Cornel Scafes şi Cristian Crăciunoiu – Editura Arms and Armour, Londra, 1995, pag. 49 – 58).

După umilitoarea înfrângere a armatei germane, considerată invincibilă, în faţa Moscovei, în cumplita iarnă 1941 – 1942, opiniapublică din România se orientează din nou spre aliaţii din Occident. În condiţiile sumbre ale războiului, **palatul Mogoşoaia şi ilustra lui stăpână Martha Bibescu s-au transformat într-un *„regat fără frontiere",*** după cum s-a exprimat Jean Mouton, directorul Institutului Francez la Bucureşti. **Aici veneau toţi şefii misiunilor diplomatice ale statelor neutre,** în frunte cu René de Weck, ministrul Elveţiei. Sub înalta competenţă politică şi de analist a Marthei Bibescu erau' analizate şi anticipate cu precizie fazele războiului.

Americanii protejau... interesele U.R.S.S!!

Cu ajutorul ministrului Elveţiei la Bucureşti şi **cu acordul tacit al mareşalului Ion Antonescu, în ciuda opoziţiei Siguranţei Generale,** care o ţinea sub o strictă supraveghere, **Martha Bibescu va face un turneu prin Europa,** aşa cum era obişnuită de o viaţă. **Scopul este evident: culegerea de informaţii ia cel mai înalt nivel şi de ultimă oră.** Prima escală este la

Budapesta, unde este primită la Legaţia Franţei de către contele şi **contesa Robert de Dampierre,** prieteni vechi ai prinţesei. De aici, însoţită de contele Dampierre, se deplasează la **Veneţia şi Roma,** unde contactează vechile ei relaţii şi ia parte **la un dineu la Palatul Borghese.** Pleacă apoi **în Elveţia,** unde soseşte la 7 iunie 1942. Aici se întâmplă un fapt extraordinar pentru situaţiile de război, dar nu şi pentru spionii de mare clasă. Deşi ţările lor erau în război, **Martha Bibescu este primită,** cu deosebită atenţie, amabilitate şi curtoazie, **de către ministrul Statelor Unite, Leylan Harrison,** cu care se cunoştea de multă vreme. Adevăraţii spioni se ajută între ei, chiar şi atunci când fac parte din tabere adverse. Pot confirma acest lucru şi din propria experienţă, precum şi din cea a altor camarazi români de breaslă. **Cele mai valoroase informaţii despre blocul militar N AT. O. le-am obţinut din partea unor ofiţeri de informaţii din cele mai puternice state membre în N.A.T.O. adică S.U.A., Marea Britanie, Germania, Franţa şi Italia.** Toată arta era să nu le ceri informaţii secrete despre propria lor ţară. În rest, totul era tranşabil, după principiul *„dai şi primeşti”.*

Exact aşa s-au petrecut lucrurile şi între Martha Bibescu şi prietenul ei, „diplomatul” american **Leyland Harrison** care, în realitate, era **un spion de mare calibru.** Evident că cei doi experţi în spionaj şi diplomaţie secretă au procedat la un amplu schimb de informaţii şi la o temeinică analiză a mersului războiului. **La despărţire/ministrul american Harrison i-a declarat solemn Marthei Bibescu:** *„O să vă întoarceţi acasă. Ei bine, prin orice mijloc pe care îl socotiţi potrivit, faceţi-i să înţeleagă* (pe conducătorii României) **că *dacă nu-şi depăşesc frontierele şi îşi retrag trupele din Rusia, la masa conferinţei, ţara dumneavoastră se va afla sub protecţia Statelor Unite”.***

Atât personal, cât şi prin intermediul ministrului elveţian, René de Weck, care reprezenta interesele anglo-americane la Bucureşti, **Martha Bibescu a transmis cele de mai sus guvernului român, dar fără succes. După bătălia de la Stalingrad, chiar mareşalul Antonescu s-a gândit să despartă soarta României de a celui de-al treilea Reich. Mihai Antonescu este însărcinat să reia discuţiile de pace separată cu anglo-americanii,** dar acestea se soldează cu un **eşec**. În anul **1943,** după căderea lui Mussolini, încercând să reia legăturile cu Aliaţii, Mihai Antonescu îl trimite **la Cairo,** ca ambasador al României; pe **Alexandru Cretzianu,** dar acesta **se loveşte de acelaşi refuz de a trata, ca şi prinţul Ştirbei la Moscova.**

M art a Bibescu – emisar secret al lui Antonescu în cursul anilor de război, Mihai Antonescu, omul de încredere al mareşalului Ion Antonescu, a fost primit de multe ori la Palatul Mogoşoaia, unde a purtat discuţii tăinuite cu prinţesa Martha Bibescu, una dintre cele mai strălucite minţi ale României acelor vremuri cumplite. În deplin acord cu şeful statului şi în numele acestuia, **la 25 septembrie 1943, Martha Bibescu a plecat singură şi în secret, fără ştirea Gestapoului şi a Siguranţei Generale, la Istanbul.**

Protecţia personală a prinţesei a fost asigurată de către un ofiţer în civil, din serviciul român de spionaj extern.

Face **escală la Sofia,** oraş aflat în doliu ca urmare a morţii subite şi stranii a regelui Boris al Bulgariei. Seara cinează la familia miliardarului bulgar Paritza, prieten vechi al Marthei, de la care află că, cel mai probabil, regele Boris a fost omorât de agenţii lui Hitler, pentru a preveni ieşirea Bulgariei din Axa de Fier. Ajunge **la Istanbul** în dimineaţa zilei de **28 septembrie,** se instalează la o casă particulară, fiind **găzduită de o veche prietenă turcoaică, doamna Ratib.**

Se vede cât de colo că **Martha Bibescu, agentă**

guvernamentală secretă de talie mondială, dispunea de „relaţii particulare” în toate marile capitale şi oraşe din Europa şi nu numai. Pe timpul şederii la Istanbul, precum şi a vizitei în oraşul Brusa, Martha are întâlniri secrete şi poartă discuţii în legătură cu care nu a făcut niciun fel de însemnări în celebrul ei Jurnal. Se bănuieşte că, printre altele, **ar fi abordat şi problema creării unei Federaţii Europene de Est, faţă de care Ion Antonescu şi Mihai Antonescu s-au arătat interesaţi.**

La **1 noiembrie 1943,** Martha pleacă **la Ankara,** unde rămâne timp de **trei zile,** având numeroase întrevederi secrete, despre care, de asemenea, nu a notat nicăieri absolut nimic. Ceea ce avea de transmis la Bucureşti se făcea **prin cifrul de stat,** cu ajutorul lui Cretzianu, ministrul României la Ankara.

Din mărturisile ulterioare ale prinţesei a rezultat că **Aliaţii occidentali i-au transmis condiţiile în care aceştia ar fi acceptat să trateze cu România, condiţii care i-au părut prea dure mareşalului Antonescu, dar pe care Româia le-a acceptat în cele din urmă, sub presiunea armatelor ruseşti.**

Gestapoul a aflat, prin agenţii săi din Turcia, despre misiunea secretă a prinţesei şi, ca atare, ambasadorul Germaniei la Bucureşti, **von Killinger, a remis o notă de protest mareşalului Antonescu,** cerând, la indicaţia Berlinului, ca Mihai Antonescu să fie demis din guvern.

Prinţesa şi-a salutat... falimentul!

Aşa cum rezultă din „Jurnalul politic” scris de mâna ei, **Martha Bibescu a salutat actul de la 23 august 1944, cu toate că era ferm convinsă că România va intra într-o epocă istorică ce va conduce la dispariţia clasei sociale din care ea făcea parte.** Datorită imbecilismului clasei sale politice, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, România s-a aflat în cea mai bizară situaţie. **Armata română a fost tot timpul**

în război, bătându-se între 22 iunie 1941 – 23 august 1944 pe frontul rusesc, iar apoi, până la 9 mai 1945, pe frontul antigerman, **dar a încheiat acest război ca ţară învinsă. Olanda a opus rezistenţă trupelor germane doar 5 zile, Belgia doar 7 zile, Franţa doar 28 zile, Danemarca o zi, toate fiind ocupate de trupele germane, dar la masa tratativelor din 1947 au stat de partea învingătorilor. Nu era mult mai bine să ne batem şi noi împotriva Germaniei şi Ungariei,** aşa cum ne-am bătut în primul război mondial şi am stat de partea învingătorilor, **cu toate beneficiile care decurgeau din această poziţie?** Orice justificare a abandonării aliaţilor tradiţionali ai României **şi** a alierii cu Germania lui Adolf Hitler este stupidă ***şi*** de-a dreptul criminală. **Polonia, ca ţară învingătoare în război, a fost tratată cu totul altfel de către Moscova,** chiar dacă aceasta a rămas în sfera de influentă a fostei U.R.S.S.

În prezent, **politicienii de la Bucureşti, defazaţi din nou în raport cu mersul istoriei,** îşi fac un titlu de mândrie din sprijinirea războaielor de agresiune ale S.U.A. în Afghanisan şi Irak, ignorând interesele Europei şi **punând pe acelaşi plan organizaţia militară muribundă N**.A.T.O. **cu Uniunea Europeană.**

Guvernanţii de la Bucureşti se prefac a nu vedea sau chiar nici nu văd **spărtura tot mai adâncă dintre Europa şi S.U.A.**

La ceremonia semnării Tratatului de Acces în Uniunea Europeană a celor zece noi state (Cehia, Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Slovacia, Slovenia, Polonia şi Ungaria) de la Atena – vatra civilizaţiei şi democraţiei Europei, din 16 aprilie 2003, România a stat neputincioasă de o parte, graţie politicii iresponsabile a clasei sale conducătoare.

Adio România, „Izvor, ţară a sălciilor”!...

Chiar dacă voi fi judecat drept subiectiv, părtinitor şi insuficient de documentat în materie de istorie, **o**

consider pe prinţesa Martha Bibescu drept una dintre cele mai strălucite femei care s-au născut, au trăit, au creat şi au suferit pe pământul românesc. Poate chiar cea mai strălucită.

După ocuparea României de către trupele ruseşti şi venirea americanilor **şi** englezilor din Comisia internaţională de Control, cu toate dificultăţile materiale crescânde, **Martha Bibescu nu şi-a schimbat stilul de viaţă.** Palatul Mogoşoaia continua să fie punctul principal de atracţie **şi** de întâlnire pentru cei mai influenţi factori politici **şi** agenţi ai diplomaţiei secrete. **La 28 ianuarie 1945, la aniversarea zilei de naştere, Martha Bibescu a organizat la Mogoşoaia un dineu strălucit de 32 de persoane, unde reprezentanţii Aliaţilor, în frunte cu ruşii,** aşezaţi la masă cu mare artă de către prinţesă, **s-au aflat faţă în faţă cu personalităţi române încă începurate!**

Martha Bibescu a avut grijă să menajeze pe toată lumea, fără a se feri însă a spune exact ceea ce gândeşte. Atunci când ambasadorul sovietic Pavlov ridica în slăvi pentru România doar o singură politică, cea rusă, rusă, rusă, Martha Bibescu i-a răspuns prompt: *„Mie îmi spuneţi! Tocmai sunteţi în casa unui prinţ decapitat împreună cu cei patru fii ai lui, de faţă cu el, de către turci, pentru că a făcut politică rusească, rusească, rusească!* (referire la Constantin Brâncoveanu, domn al Ţării Româneşti – 1688 – 1714, care a fost decapitat de turci la Constantinopol în 1714, împreună cu cei patru fii **ai** săi, pentru că s-a aliat cu Petru cel Mare în războiul ruso-turc din 1710 – 1711). *Încercaţi să convingeţi pe cineva deja convins, domnule ambasador al sovieticilor?”*

După anul 1989, România este „decapitată” tot pentru că a dus o politică rusească. Dacă vor reveni ruşii, vom fi „decapitaţi” pentru că am dus o politică americană...

Martha încearcă să salveze Mogoşoaia, trecând palatul în rândul monumentelor istorice. Această

dorinţă i-a fost respectată şi de către regimul comunist. Rămâne de văzut ce vor face „democraţii” cu acest palat încărcat de istorie. Probabil că-l vor vinde unui „investitor străin”…

La 10 septembrie 1945, cu viză britanică, prinţesa Martha Bibescu a părăsit, pe calea aerului, pentru totdeauna România. A plecat fără bagaje, săracă lipită. Se instalează la Paris, unde se reîntâlneşte cu vechi prieteni care au rezistat anilor de război şi care o ajută să supravieţuiască. **Ani la rând a încercat să trăiască din scris, dar i-a fost imposibil. Fără ajutorul material al unor familii nobile din Franţa, Marea Britanie şi Belgia, ar fi fost pierdută.**

Charles de Gaulle – ultima „iubire intelectuală”.

La **30 aprilie 1955,** scriitoarea Martha Bibescu-a fost **primită ca membru deplin al Academiei Regale din Belgia.** În anul **1963** a fost încoronată cu **premiul *Sévigné* pentru literatură. Este frecvent invitată la mese intime de către regina Elizabeta a Belgiei, cu care era prietenă.**

Martha Bibescu, care şi-a pierdut toate avuţiile din România, nu s-a plâns niciodată de nimic. Când a aflat că fostul ei palat a devenit muzeu naţional, a scris în Jurnalul ei: *„Sunt mulţumită că Mogoşoaia devine o mărturie, chiar mută, a dragostei mele pentru această ţară”.*

Printre ultimele „iubiri intelectuale” ale prinţesei Martha Bibescu s-a numărat şi generalul de Gaulle. În anul **i960,** la apariţia cărţii *„Nimfa Europa”,* Martha i-a trimis generalului Charles de Gaulle un exemplar cu dedicaţie. Acesta i-a răspuns printr-o scrisoare scrisă de mână, foarte măgulitoare. De atunci, generalul de Gaulle a ocupat în inima ei locul gol lăsat de George şi marile ei iubiri**. În mai 1963, Martha Bibescu a fost invitată de generalul de Gaulle fa palatul Élysée, cu ocazia primirii suveranilor**

Suediei.

Scrisorile pe care le primea de la generalul de Gaulle le-a copiat în *Jurnalul* său şi le-a păstrat ca pe nişte relicve. La **9** noiembrie **1971,** cu prilejul primei comemorări a morţii generalului, *„Le Parisien Libre" a* publicat *„Panageric pentru Charles de Gaulle"* de Martha Bibescu. În acelaşi an, în vârstă de **85 ani,** Martha Bibescu **continua să lucreze,** cu încăpăţânare şi curaj, **la un nou volum din *„Nimfa Europa".*** O mare amărăciune a sufletului prinţesei a constituit-o faptul că **nu a fost primită în Academia Franceză,** deşi problema admiterii ei a fost luată în discuţie. **La începutul anului 1973, în ciuda celor 87 ani recunoscuţi, Martha Bibescu îşi propunea să scrie o carte „Napoleon şi Europa" şi o alta despre generalul de Gaulle.**

Europa fără „Nimfa".

Această femeie de geniu nu a bolit niciodată. Moartea a surprins-o în ziua de miercuri, 28 noiembrie 1973, fără niciun fel de avertisment. Cu câteva zile înainte, participase la ziua naţională a Belgiei de la ambasada acestei ţări la Paris. **A murit în fotoliul ei, cu o carte deschisă pe genunchi,** S-a stins ca o lumânare sau mai exact ca o candelă care şi-a consumat uleiul. A fost înmormântată la Menars, având pe piatra de mormânt acest epitaf: *„MARTHA BIBESCU – Scriitoare franceză".*

Nimic onorabil pentru România în acest epitaf. Tot aşa şi Constantin Brâncuşi a devenit *„sculptor modern francez",* iar Eugen Ionescu *„dramaturg de avangardă francez".* Mergând mai departe şi trecând în revistă alte genii ale neamului românesc, ignorate, marginalizate şi chiar batjocorite în mod tradiţional în societatea românească din toate timpurile, aflăm că H. Coandă şi G. Constantinescu au *fost „inventatori englezi7,* iar chimistul Palade *„savant american".* Aşa a fost în trecut, aşa este şi astăzi. **Iată una din cauzele dezastrului**

nostru naţional.

Ceea ce mă uimeşte până în străfundul sufletului la prinţesa Martha Bibescu, acest simbol al frumuseţii şi geniului intelectual feminin, este faptul că, **deşi a fost deposedată de o avere imensă şi lăsată săracă lipită pământului de regimul comunist, ea nu şi-a blamat niciodată ţara.** Martha Bibescu, această mândrie a românilor, nu s-a înhăitat în gloata acelor „oameni de cultură" şi „jurnalişti" care, timp de peste 40 ani au făcut spume la gură aruncând otravă propagandistică, produsă în laboratoarele CIA, asupra României epocii socialiste. Aceste feţe a căror nume îmi este jenă să le pronunţ au revenit în România după 1989, au ieşit în frunte ca păduchii şi ne rânjesc în obraz, învăţându-ne cum a fost sub comunism şi dându-se drept „eroi ai rezistenţei anticomuniste". Tuturor acestora şi multor altora le-aş pune o singură întrebare: *„Cum arăta* ***România*** *înainte de 1989 şi cum arată în 2003* ***de pe urma binefacerilor «reformei»*** *prin care a trecut sub înaltul patronaj american?"* ***finală*** **precum Cartagina după cucerirea romană...**

Capitolul VI

SPIONAJ + SEX = ARMA NUCLEARĂ!

Jurnaliştii... „pregătesc" războaiele?!

Sistemul Tratatelor de la Versailles a fost atât de greu de suportat de către Germania şi Rusia Sovietică, iar sferele de influenţă în lume atât de „inechitabil" împărţite, **încât pregătirile pentru un nou război au fost gândite înainte ca cerneala semnăturilor impuse pe aceste tratate să se fi uscat.**

Franţa, Marea Britanie şi SUA. au gândit atât de arogant, dictatorial şi inechitabil fundamentele păcii, încât acestea s-au prăbuşit înainte de a fi înălţate. **Vinovate de izbucnirea celui de-al doilea război mondial au fost nu numai Germania, Japonia şi Italia, ci şi Franţa, Marea Britanie şi S.U.A.***

În trecut, ca şi în zilele noastre, **declanşarea războaielor a fost precedată de ample, profunde şi ramificate acţiuni subterane ale serviciilor de spionaj aparţinând viitoarelor state beligerante.** Zonele potenţiale de conflict atrag ca un magnet structurile de spionaj ale marilor centre de putere, nu numai sub acoperiri oficiale diplomatice, ci şi sub cele mai inimaginabile: firme comerciale, culturale, religioase etc. în epoca modernă, **forma cea mai la îndemână, mai facilă şi mai „scuzabilă" de acoperire a unor agenţi ai serviciilor de spionaj este cea de jurnalist, corespondent de presă, ataşat de presă şi fotoreporter,** reprezentând agenţii specializate de presă sau mari cotidiane.

Trupele americano-britanice care au invadat Irakul la 20 martie 2003, redeschizând epoca războaielor şi cuceririlor coloniale, au fost însoţite de peste **600 de „jurnalişti" din toate colţurile lumii.** Dacă nu în totalitate, atunci imensa majoritate a acestora au fost agenţi profesionişti ai serviciilor de spionaj din ţările de origine sau colaboratori ai acestor servicii. Atunci când criza este de mai lungă durată, structurile de spionaj şi reţelele de spioni prind „rădăcini" în zona respectivă, declanşându-se adevărate războaie subterane între acestea. Este vorba de acţiuni reciproce de subminare, de neutralizare a unor acţiuni, de recrutare sau „întoarcere" a unor agenţi demascaţi şi, mai presus de toate, de penetrare cu agenţii proprii a unor servicii de spionaj din statele potenţial adversare în perspectiva timpului. Istoria spionajului internaţional, total necunoscută publicului din România, demonstrează că **este mult mai simplu, mai sigur şi mai eficient să studiezi, să atragi şi să recrutezi cetăţeni de valoare ai unui stat, atunci când aceştia sunt abordaţi în zone îndepărtate de ţara lor de origine**. În asemenea condiţii, viitorii spioni pot fi pregătiţi mult mai bine, eventual transportaţi clandestin chiar în ţara

recrutoare şi „dotaţi” cu tot ce le este necesar.

Familia de spioni evrei

Asemenea operaţiuni s-au derulat în Orientul îndepărtat în contextul conflictului militar dintre Japonia şiphina, în perioada anilor ’30, având centrul în marele oraş Shanghai. Într-un asemenea mediu şi-a făcut ucenicia în arta spionajului ***„Sonia”*, pe numele ei adevărat, evreiesc, Ursula Kuczyński, iar pe cel germanizat Ruth Hamburger,** caracterizată de către scriitorul englez Chapman Pincher (un as al contraspionajului britanic), în cartea să *„Too Secret, Too Long”* apărută în anul 1984, drept ***„cea mai mare spioană a tuturor timpurilor”.***

Sonia s-a născut la Berlin, în anul 1907, în familia profesorului universitar doctor Robert René Kuczyński, evreu de origine poloneză. Acesta era un **economist de talie europeană** şi, ca toţi marii intelectuali ai perioadei interbelice din lume, a fost **de orientare politică de stânga.** Mai mult decât atât, după primul război mondial, dr. Kuczyński a fost **unul dintre cei mai reputaţi ideologi ai Partidului Comunist din Germania.** Chiar dacă unii dintre cititori vor ridica miraţi din sprâncene, doresc să subliniez, având ca suport nu numai cartea lui Chapman Pincher, ci toate scrierile cu caracter enciclopedic de spionaj apărute în secolul XX şi la începutul secolului XXI, la care am avut acces, că **suportul ideologic al celor mai mari spioni din lume au fost concepţiile de stânga, prioritar cele comuniste.** Aceştia au reuşit să penetreze şi să facă adevărate ravagii în însăşi inima serviciilor secrete de securitate şi de spionaj ale Marii Britanii, Germaniei, Japoniei şi Statelor Unite ale Americii. **Perioada interbelică şi cea postbelică,** până la zdrobirea revoltei din Ungaria în 1956 şi mai ales până la brutala intervenţie militară din Cehoslovacia în 1968, a fost **dominată de ideologia de stânga, procomunistă. Agresiunea militară americană**

împotriva Irakului din primăvara anului 2003 va avea, în mod cert, asupra S.U.A., efecte foarte apropiate de cele pe care le-a suferit fosta U.R.S.S. după ce a invadat Cehoslovacia.

Omenirea, adevărată comunitate internaţională, nici nu uită şi nici nu iartă asemenea acte barbare, contrare tuturor normelor dreptului internaţional.

Sonia, fiica unui savant cu convingeri comuniste, a crescut şi s-a maturizat în acelaşi spirit. La fel a fost crescut şi **fratele ei Juergen** care, în condiţiile înfiorătoarei inflaţii din Germania postbelică (1918 – 1933), a devenit, **de tânăr, membru al Partidului Comunist Germân. Sonia a aderat la Uniunea Tineretului Comunist German la** vâféïa **de 17 ani,** deci în anul **1924.** Sonia a studiat **filologia** şi a lucrat un măr de ani la **Casa Editorială Ulstein din Berlin.** Pentru faima sa mondială, **dr. Robert René Kuczyński este invitat în S.U.A.** de către un institut de cercetări economice din New York, unde se va duce însoţit de cei doi copii ai săi. **Sonia s-a angajat la o mare casă editorială din New York.**

În 1929 se înapoiază în Germania perfect vorbitoare de limba engleză şi se căsătoreşte cu Rudolf (Rolf sau Rudi) Hamburger, de profesie arhitect. După înapoierea din S.U.A., **tatăl Soniei face o vizită la Moscova,** unde se presupune că a fost **recrutat** de către Serviciul de Spionaj al Armatei Roşii – **G.R.U.** (Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravlenie), considerat atunci, ca şi în prezent (2003), unul dintre cele mai puternice din lume.

Urmare acestui fapt, **dr. Robert René Kuczyński, fiul său Juergen, fiica sa Ruth, alias Sonia, şi ginerele său Rudolf Hamburger vor fi angajaţi să lucreze pentru GRU** mai ales în anii celui de-al doilea război mondial, dar şi după aceea. O familie de spioni de nivel academic...

Shanghai, Sonia şi Richard Sorge în anul 1930,

Rudolf Hamburger, dirijat de la Moscova, solicită Consiliului Municipal din Shanghai un post de arhitect în acest imens oraş, care îi este acordat. Cuplul Sonia-Roli se instalează în Sectorul-Comercial International din Shanghai, aflat sub controlul Marii Britanii. În acest cartier luxos şi exclusiv, în acea vreme, duceau o viaţă prosperă, plină de huzur, circa 4.500 englezi, 1.100 americani, 500 de germani şi grupuri mai mici de alte naţionalităţi. **Aici era, de fapt, cea mai mare concentrare de spioni de toate rasele şi toate naţionalităţile din lume,** deghizaţi în jurnalişti, oameni de afaceri, misionari, coborând până **la** ricşari şi cerşetori, în cazul spionilor japonezi. Spionajul rusesc, adioa GRU, era foarte puternic reprezentat. În comunitatea germană, cel mai apreciat, mai cunoscut şi mai iubit de către toţi era **jurnalistul Richard Sorge,** trimis al marelui cotidian german *Frankfurter Zeitung,* care, la plecarea în misiune în Orientul îndepărtat, a fost primit de către însuşi Adolf Hitler. Acesta i-a dat ultimele şi cele mai competente îndrumări. Este inutil să mai spun cine a fost Richard Sorge. Toate cărţile de spionaj din lume l-au desemnat drept cel mai mare spion din istorie. Era **agent al GRU.**

Richard Sorge, devenit ataşat de presă al Ambasadei Germaniei la Tokyo (şi amant al soţiei ambasadorului Ott), a schimbat soarta războiului, atunci când a informat în mod cert Kremlinul că Japonia nu va ataca U.R.S.S. în Siberia, ci va ataca în sud, Indiile franceze şi olandeze. Bazaţi pe această informaţie, ruşii au retras din Orientul Extrem trei armate siberiene de elită care i-au zdrobit pe germani în faţa Moscovei, în 1941 – 1942. La – 40°C, „diavolii siberieni" zburdau pe câmpul de bătălie, în timp ce soldaţii germani mureau congelaţi în tranşee şi maşinile lor de luptă. **Tot Richard Sorge i-a infor-iţ-l, via Londra, şi pe americani despre atacul japonez de la Pearl Harbour din 7 decembrie**

1941, dar nu a fost crezut. Sursa de informaţii a lui Richard Sorge la Tokyo a fost Hozumi Ozaki, consilier al primului-ministru. Arestaţi în anul 1941, cei doi au **fost executaţi prin spânzurătoare, în noiembrie 1944.**

Înainte de a fi detaşat în Japonia de către patronii săi germani, **Richard Sorge şi Sonia s-au întâlnit** la **Shanghai.** Era întâlnirea dintre doi viitori aşi ai spionajului global, între care s-a născut şi o puternică relaţie de dragoste.

Ca femêie, Sonia avea un corp superb, pe care şi-l mişca cu graţie. Nu era o frumuseţe tulburătoare de talia prinţesei Martha Bibescu, dar era foarte atractivă, era din cale afară de sexy, cum se spune astăzi. **Stăpânea la perfecţie arta seducţiei,** iar dacă unui bărbat i se făcea favoarea să ajungă în patul ei, acesta era pur şi simplu subjugat. Se pare că această tehnică magică de a face dragoste este o caracteristică a multor evreice. Aşa poate fi explicat şi modul în care **evreica Magda Lupescu l-a înrobit fără şanse de scăpare pe fostul rege al României, Carol al II-lea.**

Cu soţul ei legitim, Sonia a născut **un băiat**. În urma misiunii sale la Shanghai, a născut **o fetiţă.** Paternitatea acesteia îi este **atribuită marelui maestru al spionajului, Richard Sorge,** cunoscut şi descris în lumea spionajului ca un afemeiat fără pereche. De altfel, propria lui cădere în Japonia s-a datorat unei superbe gheişe, care era agentă a contraspionajului japonez.

Reclama – secretul comercianţilor

Cât timp a lucrat în China, Richard Sorge a condus întreaga activitate de agentură a fostei U.R.S.S. în această parte a lumii, punând, totodată şi temelia unor viitoare lovituri catastrofale aplicate unor servicii de spionaj occidentale, în special britanice. În **„notarea de serviciu”** pe care Richard Sorge i-a făcut-o **în decembrie 1932,** acesta aprecia că Sonia a devenit *„un agent deosebit de capabil, gata să îndeplinească misiuni complexe”*. În baza acestei recomandări, Sonia

este **invitată la Moscova,** unde a fost supusă unui **curs intensiv** de pregătire pe linie de spionaj, inclusiv folosirea staţiei radio miniaturizate şi a cifrului de agentură, în a căror mânuire va deveni o adevărată maestră. Tot cu acest prilej **i-a fost dat şi pseudonimul *„Son**ia”*** cu care a şi intrat în istoria spionajului mondial.

Dacă Martha Bibescu a fost o spioană şi un agent diplomatic secret, creata de natură, Sonia a fost o profesionistă de clasă, şcolită. Şi una şi cealaltă au atins culmi nebănuite. În istoria spionajului mondial, despre Sonia se spun foarte multe lucruri, chiar admirative, inclusiv în ţările împotriva cărora a lucrat. **Despre formidabila prinţesă Martha Bibescu nu se aminteşte nimic.** Am făcut eu acest lucru, pentru a demonstra că **şi în arta spionajului necăjiţii de români au reuşit** să **atingă culmi, ca şi în alte domenii în care nu suntem recunoscuţi...**

După terminarea instruirii de la Mosenva, Sonia este **trimisă la Mukden, capitala Manciuriei,** unde ia sub control şi conduce un număr de agenţi ai GRU, asigurând totodată şi legătura cifrată prin radio cu cartt erül general al GRU, denumit convenţional „Centrul”. În limbajul profesionist al serviciilor de spionaj din fostele state socialiste, membre ale Tratatului de la Varşovia, *„legătura cu Centrul”* însemna contactul la cei mai înalt nivel.

Istoria se scria într-un apartament...

În triunghiul strategic – Shanghai – Peking (în prezent Beijing) – Mukden au mai operat şi alţi mari agenţi ai GRU de naţionalitate străină care au făcut istorie. Printre aceştia, la un loc de frunte s-a situat **„jurnalista” americană Agnes Smedley** (1894 – 1950). Jurnalista autentică şi romancieră de talent era, în realitate, **o agentă de mare clasă a GRU,** cu profunde convingeri comuniste, **recrutată încă din anul 1921.** Frumoasă şi sclipitor de inteligentă, Agnes Smedley este **cea care i-a făcut cunoştinţă lui Richard Sorge (a**

cărui amantă era) cu japonezul Ozaki Hozumi, în apartamentul ei din Shanghai.

După cum prezintă lucrurile englezul Chapman Pincher, în cartea amintită anterior, Agnes Smedley a slujit GRU mai puţin cu informaţii şi mai mult ca **agent recrutor,** misiune mult mai grea şi mai complicată, pe care puţini oameni o pot duce fa bun sfârşit. Chapman Pincher îi atribuie celebrei Agnes **formidabila recrutare a lui Roger Hollis,** un agent începător al serviciului de spionaj britanic, trimis la Shanghai sub acoperirea de funcţionar ăl companiei British American Tabacco şi „jurnalist" pentru ziarul *South China Times,* finanţat de serviciul de spionaj al Marii Britanii.

În cartea lui de căpătâi, Chapman Pincher susţine că **Richard Sorge,** asul spionajului sovietic **şi Roger Hollis s-ar fi întâlnit de mai multe ori în apartamentul din Shanghai al frumoasei Agnes Smedley.**

Sonia şi Agnes au devenit prietene, iar Roger Hollis s-a întâlnit separat şi împreună cu cele două zeiţe ale spionajului şi intrigilor.

Peste ani de zile, **Sonia şi Roger Hollis se vor întâlni în Marea Britanie,** după ce acesta din urmă va fi cooptat în Serviciul Secret de Securitate **(M.I.5)** ăl ţării sale, iar în ultimii 9 ani ai carierei sale va deţine funcţia de **director general,** ajungându-se, după cum susţine Chapman Pincher, la ***„cel mai înalt act de trădare din întreaga istorie a Marii Britanii".***

Femeia care... a îngenuncheat America a murit subit!

Agnes Smedley, spre deosebire de prietena ei Sonia, **nu a fost căsătorită niciodată. Printre amanţii ei,** pe care i-a stors de informaţii în favoarea U.R.S.S., s-au numărat **Sir Archibald Clark-Kerr, ambasadorul Marii Britanii în China şi generalul american Joseph Stilwell.***

În memoriile sale, ambasadorul englez a scris

despre Agnes Smedley că *„este una dintre cele mai superbe femei de pe pământ”.* Când un

Al **th**

fin. edit.: De origine iudaică.

ofiţer american de constraspionaj, din subordinea generalului Douglas MacArthur, i-a înaintat acestuia un raport prin care o acuza pe Agnes de *„spionaj şi simpatii procomuniste”,* iar generalul s-a exprimat public în acest sens, **Agnes Smedley i-a înaintat un memoriu preşedintelui S.U.A., Harry Truman*, prin care nega toate acuzaţiile, ameninţând că-l va da în judecată pe comandantul suprem ai forţelor armate americane din Pacific. În final, a câştigat Agnes, obligându-l pe celebrul general MacArthur, învingătorul Japoniei, să-şi ceară scuze publice.** Bravo Agnes!

Celebra jurnalistă romancieră şi maestră în arta recrutării de spioni în slujba Internaţionalei Comuniste de la Moscova, prietenă intimă a nu mai puţin celebrei Sonia, **a murit subit şi suspect în anul 1950, pe timpul unei vizite la Londra.** Se presupune că ar fi fost **asasinată de către contraspionajul britanic (M.I.5).**

Conform dorinţei sale testamentare, Agnes Smedley, cetăţeană a S.U.A., a fost înmormântată în China, într-un cimitir din Beijing, în prezenţa a 800 de oameni, printre care şi înalte oficialităţi chineze; în frunte cu generalul Chu The, comandantul trupelor chineze în războiul din Coreea. Sonia a fost profund afectată de moartea prietenei sale.

Unii ideologi comunişti erau bineveniţi în Anglia...

Am insistat asupra cercului de relaţii al Soniei format din spioni de mare calibru pentru a ilustra **caracterul de-a dreptul global al activităţii de spionaj al acestei femei de excepţie**. În a doua jumătate a anului **1935,** Sonia a părăsit pentru

totdeauna zona Orientului Extrem, unde şi-a făcut ucenicia, fiind **chemată la Moscova,** în vederea unei noi misiuni, între timp, **familia Soniei,** respectiv profesorul doctor Kuczinsky, împreună cu soţia, fiul său şi cele două nepoate, **a emigrat în Marea Britanie,** de teama prigoanei naziste, dar şi pentru alte motive. GRU a fost la curent cu această „emigrare". Eminentul doctor în economie Robert René Kuczyński a fost **încadrat imediat pe un post de cercetător ştiinţific al Academiei Economice din Londra, cu toate că se ştia despre el că este un mare ideolog al Partidului Comunist din Germania.** Cu aprobarea „Centrului" (adică GRU), **Sonia se va deplasa la Londra pentru a-şi vizita familia.** Sonia şi cei doi copii, băiatul lui Rolf, soţul legitim, şi fetiţa Nina a lui Richard Sorge (alias „Ernest"), au fost întâmpinaţi în docurile Londrei de către tatăl Soniei, călătoria făcându-se cu o navă de pasageri străină ce deservea linia maritimă – Leningrad – Londra. Au locuit cu toţii într-o casă situată pe Upper Park Road nr. 25, în cartierul Haverstock Hill al capitalei britanice.

Împreună cu familia Kuczyński a emigrat în Anglia şi o bătrână nemţoaică, Olga Muth, alias „Ollo" – bona care a crescut-o pe Sonia şi surorile ei mai mici.

G

— Nî

I?

Contraspionii englezi prindeau fluturi!

La începutul anului 1936, Sonia şi Rolf, ambii agenţi cu vechime ai GRU, au fost instalaţi în Polonia, ca angajaţi ai unei firme străine de afaceri, aparent fără nici o legătură cu fosta U.R.S.S., luând-o cu ei şi pe bona „Ollo"**. În luna iunie 1937, Sonia este chemată la Moscova** dar, în loc să vină la „Centru" pe ruta acoperită – Stockholm, ea va veni pe o rută ocolitoare via Londra. Atât Chapman Pincher, cât şi un alt mare vânător de spioni al Marii Britanii, Peter Wright,

fost director adjunct în M.I.5, autorul cărţii *„Spy Câtcher3]* apărută în Australia în anul 1987, susţin că **vizita Sonièi fa Londra a fost legată de o întâlnire cu Roger Hollis,** înapoiat şi el din Orientul Extrem. **În anul 1938, R. Hollis a fost admis în centrala M.I.5, favorizat, printre altele, de o femeie cu poziţie înaltă în acest organ,** deci tot pe bază de sex…

Pentru ca tabloul să fie cât mai complet trebuie să adaug, folosindu-mă de surse britanice incontestabile *(„Too Secret, Too Long”,* pag. 46), că şi **fratele Soniei,** născut în anul 1904, **tot doctor în ştiinţe economice, era şi el agent recrutat al GRU.**

În anii celui de-al doilea război mondial, **dr. Juergen Kuczyński şi-a desfăşurat acţiunile de spionaj sub acoperirea de preşedinte al Ligii Culturale a Germanilor Liberi din Marea Britanie.** Soţia acestuia, Marguerite, era o comunistă înfocată şi a lucrat la un centru de librării din Londra, lată dar că **întreaga familie Kuczyński era alcătuită din spioni** cum rar s-au întâlnit în istorie. Într-o astfel de formulă se lucra degajat, neexistând motive de a se feri unul de altul.

Ajunsă din nou **la Moscova,** Sonia urmează un **curs superior de spionaj,** inclusiv pe linia cunoaşterii unor mijloace radio de legături conspirate ultramoderne.

Foarte mulţumit de performanţele Soniei, **„Centrul” îi conferă acesteia Ordinul Steagul Roşu,** cel mai înalt ordin acordat unui străin, precum **şi gradul de maior în GRU.** Temeinic instruită şi cu un moral extraordinar, **Sonia s-a înapoiat în Polonia în toamna anului 1937,** tot pe o rută ocolitoare, pentru mascarea legăturilor acesteia cu Moscova.

Spionajul sovietic pregătea războiul

Odată cu-creşterea pericolului de război, „Centrul” de la Moscova a operat mişcări bine gândite în dispozitivul strategic al reţelelor sale de spioni din Europa Occidentală**. În iunie 1938, Sonia este**

convocată la Moscova, pentru a fi pregătită în vederea unei noi misiuni. Această pregătire a durat câteva luni, iar la **23 septembrie 1938,** Sonia soseşte **în Elveţia,** pe numele de **Ursula Hamburger.**

Pentru a-şi justifica prezenţa în această ţară, Sonia s-a prezentat la poliţie drept evreică, a dat numele real al tatălui ei, precum şi locul corect de naştere – elemente ce i-au consolidat legenda. După ce şi-a instalat familia într-o cabană din staţiunea turistică Caux, în apropiere de Montreau, **Rolf,** soţul Soniei, este **trimis de *„Centru”* într-o misiune în China,** sau cel puţin aşa a fost informată Sonia de către ofiţerul GRU care o conducea, Maria Poliakova, alias ***„Vera”,*** o maestră a spionajului, cu vechime în munca în străinătate.

Pe timpul şederii sale în Elveţia, Sonia a fost pusă în legătură cu o rezidenţă, având în compunere trei agenţi ai GRU. Este vorba de Alexander Rado, om de legătură şi colector al informaţiilor de o excepţională valoare ce veneau din Germania de la agentul „Lucy”, infiltrat chiar în inima Statului Major General al armatei germane. Deşi au trecut 58 ani de la terminarea celui de-al doilea război mondial, nimeni nu a reuşit să afle adevărata identitate a agentului „Lucy”. Cel de-al doilea agent contactat de Sonia a fost Alexander Foote, cetăţean englez, fost combatant în războiul civil din Spania, utilizat tot pe spaţiul Germaniei. Al treilea agent şi cel mai important pentru viaţa şi misiunile ulterioare ale Soniei a fost Leon (Len) Beurton, cetăţean britanic, cu şapte ani mai tânăr decât ea. Pe timpul şederii sale în Elveţia, având-o cu sine şi pe bona nemţoaică, care avea grijă de cei doi copii, Sonia a fost vizitată de către tatăl, fratele şi surorile sale, veniţi din Marea Britanie”.

Prietenosul... contraspionaj elveţian

Elveţia a fost şi continuă să fie şi în prezent un paradis al spionajului internaţional. În această ţară supercivilizată îşi găsesc sanctuar toţi cei care operează

în afara legilor; mafioţi, gangsteri, delapidatori de mare anvergură, refugiaţi politici etc. Nimeni nu face spionaj împotriva Elveţiei, dar nici poliţia şi serviciul de contraspionaj elveţiene nu „deranjează" pe nimeni, atâta timp cât interesele acestei ţări nu sunt afectate. Aş dori să subliniez, în acest cadru, că serviciile de spionaj şi contraspionaj elveţiene sunt printre cele mai profesioniste şi mai eficiente din lume. În timpul şi după intervenţia militară a Tratatului de la Varşovia în Cehoslovacia, din august 1968, când în Occident se credea că va fi invadată şi România, elveţienii au pus la dispoziţia autorităţilor române cele mai oportune şi mai exacte informaţi Inn legătura cu valoarea, puterea şi concentrările de trupe sovietice la frontiera de est a României. Asemenea informaţii s-au primit şi din partea S.U.A., Germaniei, Marii Britanii şi Franţei, dar acestea erau mult sub nivelul celor primite din Elveţia.

Cunosc aceste aspecte, deoarece am fost implicat în acest proces. Am fost în Elveţia şi mi-am făcut prieteni în această ţară. Elveţienii sunt oameni minunaţi şi cooperanţi. Ar fi o adevărată crimă să recurgi la metode ilegale de culegere de informaţii în Elveţia. Dacă ai nevoie de ceva, spune-le deschis şi în cele mai multe situaţii te vor servi cu amabilitate, iată un exemplu din propria-mi experienţă.

Aflându-mă în misiune oficială în Turcia şi fiind bun prieten cu ataşatul militar al Elveţiei, printre altele, m-am plâns pur şi simplu faţă de acesta că, după cel de-al doilea război mondial, ruşii ne-au obligat să desfiinţăm unităţile de vânători de munte, care constituiau elita trupelor de uscat ale României şi care i-au bătut rău pe ruşi în munţii Crimeei şi în Caucaz. I-am relatat apoi că unităţile de vânători de munte româneşti au fost reînfiinţate, dar că s-a pierdut o mare ex

perienţă, iar baza teoretică de instruire a acestora este modestă.

După aproximativ o lună de zile de la această

discuţie, **ataşatul militar al Elveţiei mi-a solicitat o vizită,** aşa cum se practică în mod curent între diplomaţi, fie ei civili sau militari, ceea ce i-am acceptat cu multă plăcere. După o discuţie cu schimburi de păreri şi de informaţii cu privire la situaţia din Turcia (era vorba de perioada următoare debarcării trupelor turceşti în Cipru), am rămas surprins când acesta a scos din servietă **un pachet** pe care mi l-a pus în braţe. Desfăcându-l, am rămas pur şi simplu stupefiat. Acesta **conţinea un set de manuale şi regulamente privind organizarea, înzestrarea şi instruirea vânătorilor de munte din armata Elveţiei. Cel mai preţios dintre acestea a fost Regulamentul de luptă al brigăzii de vânători de munte.** Gestul elveţianului a fost atât de mare şi de copleşitor, încât niciodată nu i-am putut compensa. M-a asigurat că nu am motive să-mi fac griji în legătură cu modul cum a intrat în posesia acelor materiale valoroase **(regulamentul de luptă era secret). Totul s-a făcut cu aprobarea autorităţilor militare ale Elveţiei.** Au trecut trei decenii de atunci, dar amintirea şi recunoştinţa Faţa de prietenul meu elveţian, **colonelul Urs Ramser,** nu s-au şters. Închidem paranteza şi revenim la eroina noastră Sonia.

Sonia voia doar un soţ evreu...

La începutul anului 1939, când nimeni nu se mai îndoia că cel de-al doilea război mondial bate la uşă, **Sonia a primit de la Moscova următoarele indicaţii: să divorţeze oficial, printr-un tribunal elveţian, de Rolf, să se „căsătorească" cu Alexander Foote şi să solicite paşaport britanic de la Consulatul Marii Britanii din Geneva.** Sonia a executat ordinul, dar nu chiar aşa cum ar fi dorit superiorii ei de la „Centru". După ce Rolf a fost „detaşat" în China, Sonia, o femeie sănătoasă şi amatoare de amor, **s-a „încurcat" din proprie iniţiativă cu Leon Beurton*,** un bărbat atractiv, tânăr şi cu alură sportivă, cum îi stă bine unui gentleman. *i*

Ca o agentă disciplinată ce era, **Sonia a cerut încuviinţarea şefilor ei de la Moscova să se căsătorească cu Leon (Lenj Beurton, cerere ce i-a fost acceptată. „Centrul” a suportat toate cheltuielile de divorţ, precum şi pe cele de „nuntă”,** celebrată într-un cerc foarte restrâns de spioni profesionişti. Rolf nu a avut absolut nimic împotrivă, deoarece, după naşterea fetiţei, care, se vedea de la o poştă că nu era a lui, relaţiile conjugale dintre cuplul de spioni s-au deteriorat dincolo de orice limite de refacere. **Căsătoria dintre Sonia şi Len s-a celebrat în ziua de 23 februarie** 1940 – **adică de „ziua Armatei Roşii”…”***

lin. edit.: Tot de origine iudaică, precum Sonia Kuczyński.

3 – N. **edit.:** în simbolistica iudaică, alfabetul ebraic având 22 de litere, 23

reprezintă „un nou început”.

Infiltrare prin căsătorie în zilele următoare fericitului eveniment, Sonia a depus **cerere de paşaport britanic** la Consulatul Marii Britanii din Geneva, pe care l-a şi **primit,** cu felicitările de rigoare, **în** ziua de **2 mai 1940**. Iată o modalitate naturală, firească, de acoperire a unei spâoane de mare anvergură şi de infiltrare a acesteia în ţara-ţintă. Nimic fabulos, nimic extraordinar. Fără avioane şi paraşute, fără submarine sau substituiri de persoană, ca în filmele cu James Bond…

După cum o descrie Leopold Trepper*, şeful suprem al rezidenturilor de spionaj rusesc din întreaga zonă strategică a Europei Occidentale căzută sub ocupaţia germană, cunoscute sub genericul „Orchestra Roşie”, Sonia era o agentă puternic motivată emoţional. **Ea nu s-a considerat niciodată *„spioană”*, ci *„luptătoare”* în avangarda *„revoluţiei mondiale”*.**

„Centrul” a decis ca Sonia să plece în Marea Britanie, însoţită doar de cei doi copii, fără noul şi tânărul ei soţ şi, mai ales, fără bătrâna bonă

germană „Ollo”. Soţului nu i s-a permis plecarea în Anglia, deoarece ar fi fost imediat încorporat în armată, act în care ruşii încă nu erau interesaţi. Bătrânei nemţoaice i s-a interzis deplasarea în Anglia, deoarece **ştia prea multe lucruri**despre Sonia şi întreaga ei familie, prezentând un mare risc de securitate.

De altfel, după ce a aflat că nu va fi luată în Marea Britanie, turbată de mânie, **bătrâna nemţoaică s-a prezentat la Consulatul Marii Britanii din Geneva, unde a depus un denunţ prin care Sonia şi Leon Beurton erau prezentaţi drept spioni. Deşi Consulatul era deservit de ofiţeri din serviciul de contraspionaj, aceştia au tratat-o pe bătrâna nemţoaică drept „nebună”, s-au distrat pe seama denunţului şi nu au întreprins absolut nimic** pentru a verifica în vreun fel cele spuse de ea. Astfel, prostia şi aroganţa englezilor, dar şi propriul ei noroc, i-au salvat Soniei viaţa şi cariera. Marea Britanie va plăti scump ignorarea denunţului bătrânei „Ollo”…

Asasinatul – politică oficială a S.U.A?

Propaganda anticomunistă occidentală, dar mai ales cea americană, au descris serviciile de spionaj sovietice şi est-europene ca pe nişte instituţii brutale, sângeroase, utilizatoare a unor metode dure de şantaj, presărate cu crime la tot pasul etc. Dacă ar fi fost aşa, GRU ar fi lichidat-o pe bătrâna bonă germană „Ollo” după despărţirea ei de familia de spioni a Soniei, dar nu a făcut acest lucru, cu toate că aceasta, după cum prezintă lucrurile Chapman Pincher, a şi reprezentat un pericol enorm, care putea arunca în aer o operaţie de imensă importanţă strategică. Nu cred că C.I.A. epocii Războiului rece ar fi iertat-o pe

Îi

— Ib

— N. edit.: Tot de origine iudaică, precum Sonia Kuczyński.

122 bătrână. **După cum s-a putut vedea în**

timpul crizei irakiene, asasinatul face parte din politica oficială a Washingtonului...

Preşedintele SUA., **G.W. Bush,** individ trecut prin dezalcoolizare, dar considerat „foarte religios”, **a dat personal ordin ca preşedintele Irakului, Saddam Husein şi fiii acestuia să fie asasinaţi. Aviaţia americană a aruncat mii de tone de bombe asupra Bagdadului şi a monumentelor istorice din epoca sumeriană, pentru a executa ordinul lui Bush,** în martie şi aprilie 2003. Acest Antihrist, care măcelăreşte naţiuni cu Biblia în mână, o face *„în numele democraţiei, păcii, libertăţii şi drepturilor omului”,* cu ajutorul sutelor de mii de bombe de rachete, a tancurilor şi artileriei! Una din cele zece porunci ale credinţei creştine spune: *„Să nu ucizi”.* Păcat că românii, care *„s-au născut creştini”,* au fost făcuţi solidari cu această **barbarie** de către liderii politici de la Bucureşti.

Alianţe nefireşti

Deşi aliată cu Marea Britanie şi S.U.A., puterea politică de la Moscova nu avea niciun fel de încredere în marii săi aliaţi. La rândul lor, liderii de la Londra şi Washington purtau alianţa cu I.V. Stalin ca pe o povară. Era **o alianţă nefirească, o aberaţie a istoriei.** Şi unii şi alţii aveau dreptate. **Marea Britanie, în frunte cu Winston Churchill, a fost cel mai cumplit duşman al comunismului sovietic,** urmărind, încă din 1917, distrugerea cu orice preţ a acestuia, acţiune în care au fost atrase şi S.U.A. Pentru că ştiau cu cine au de a face, **conducătorii comunişti de la Kremlin au profitat de înlesnirile create de alianţa militară cu cele două Mari Puteri ale lumii capitaliste, pentru a stoarce tot ce se putea stoarce, mai ales în materie de thenologifde vârf cu destinaţie militară.** Ca atare, serviciile de spionaj sovietice, GRU şi KGB, şi-au creat puternice structuri de spionaj în Marea Britanie şi S.U.A., realizând **cele mai mari şi mai eficiente penetraţii** în programele tehnico-ştiinţifice americano-britanice, cât şi

în inima serviciilor secrete ale celor două ţări, **din câte a cunoscut vreodată istoria spionajului.** Acest lucru a fost **facilitat de mai mulţi factori,** printre care aş aminti:

Imensul prestigiu internaţional de care se bucura, în acea perioadă, fosta U.R.S.S., dat fiinef faptul că, în ochii opiniei publice mondiale, aceasta purta, de departe, greul războiului împotriva Germaniei hitleriste;

la jumătatea secolului XX, **„lumea bună" din mediile tehinico-ştiinţifice de vârf era populată de savanţi comunişti sau cu puternice vederi de stânga;** până şi savantul american Robert Oppenheimer, părintele bombe atomice americane, a fost comunist;

cei mai formidabili spioni ai GRU şi KGB în anii celui de-al doilea război mondial au fost evrei de naţionalitate, cu conexiuni în toată lumea, persecutaţi în Germania, capabili să penetreze orice instituţie şi orice structuri sociale; **imensa majoritate a elitei evreieşti din acea epocă istorică era purtătoare a ideologiei comuniste la scară globală.**

În zilele noastre, comunismul este fluierat, mai ales în Europa Centrală şi de Est, de către înseşi fostele nomenclaturi din partidele comuniste, metamorfozate în purtătoare ale *„valorilor democraţiei şi economiei de piaţă".* Foşti mari activişti ai partidelor comuniste, deghizate în partide socialiste, social-démocrate sau democrate, condamnă ***„robia comunistă"*** în care au crescut şi din care s-au înfruptat! Acum nu se mai înfruptă, pentru că au devenit proprietarii tuturor avuţiilor create în timpul ***„robiei comuniste"...*** Singurii comunişti la care lumea, inclusiv cea nord-americană, se uită cu teamă şi respect sunt comuniştii chinezi.

Sonia, evreică de origine poloneză, dar germanizată, a fost eroina unor acţiuni legendare desfăşurte de spionajul militar sovietic GRU pe teritoriul Marii Britanii, în anii celui de-al doilea război mondial, cât şi în primii

ani postbelici. Chapman Pincher, scriitor şi ofiţer de contraspionaj, i-a făcut un adevărat monument acestei spioane de elită, deşi aceasta a provocat mari daune ţării sale. Pe frontul „războiului secret”, Chapman Pincher a fost duşmanul de moarte al Soniei şi, cu siguranţă că, dacă ar fi întâlnit-o în adevărata ei postură ar fi lichidat-o…

„Familia GRU” din Anglia se măreşte…

Sonia, împreună cu cei doi copii ai săi, înarmată cu un paşaport britanic în toată legea, a părăsit Elveţia la 18 decembrie 1940, deplasându-se cu un autobuz până la Barcelona. A continuat călătoria cu trenul până la Madrid, apoi până la Lisabona. A ajuns la Birmingham în februarie 1941, la bordul unei nave de pasageri, în urma unei călătorii pe mare extrem de primejdioase. Nava putea fi oricând scufundată de un submarin german. Situaţia era la fel de riscantă şi pe teritoriul Marii Britanii, acesta fiind supus unor bombardamente cumplite şi neîntrerupte din partea aviaţiei germane.

La indicaţia „Centrului”, Sonia se stabileşte la Oxford, în casa pregătită din timp de tatăl acesteia, doctorul Kuczyński, şi el agent al GRU. După ce şi-a aranjat fiica şi nepoţii, acesta s-a înapoiat definitiv la Londra.

Dovedindu-se o agentă de mare clasă, misiunile încredinţate Soniei pe teritoriul Marii Britanii au fost deosebit de complexe. Ea a luat conducerea uneia dintre cele mai valoroase rezidenţe de spioni din Marea Britanie, pe care i-a condus şi exploatat cu o genială măiestrie şi eficienţă. La succesul extraordinar al acţiunilor desfăşurate de Sonia, o mare contribuţie a avut-o fratele ei Juergen Kuczyński, intelectual de rang academic, membru al Partidului Comunist din Germania şi agent al GRU.

Când a pus piciorul pe pământul Angliei, Sonia avea conturi deschise la trei bănci. Pe lângă legăturile periodice cu agenţii din reţeaua ei, Sonia asigura şi

legătura cifrată, prin staţia radio de agentură, cu „Centrul” din Moscova.

Alegerea Oxfordului ca loc de reşedinţă pentru Sonia s-a făcut din raţiuni operative superioare. Înainte de sosirea Soniei în Anglia, din cauza bombardamentelor masive, Serviciul Secret de Securitate

(MI5) al Marii Britanii, un organism de importanţă vitală al statului, **a fost mutat fa Blenheim Paface, situat fa nord de Oxford.** Aceasta denotă că apariţia Soniei în apropierea acestui obiectiv de importanţă strştegică nu a fost întâmplătoare. În cărţile lor, *„Too Secret, Too Long”* şi *„Spy Câtcher*”,* Chapmari „Pincher şi respectiv Peter Wright, cei mai străluciţi ofiţeri de contraspionaj ai Marii Britanii, susţin că **aceasta s-a datorat prezenţei în inima MI5 a unui spion al GRU de mare valoare.** Cei doi experţi susţin cu tărie că acesta a fost **Roger Hollis, recrutat de GRU la Shanghai încă din 1937 – 1938,** prin intermediul americanei Agnes Smedley şi care, în ultimii **9 ani** ai carierei lui, avea să deţină nici mai mult, nici mai puţin decât funcţia de **director general, adică funcţia supremă în acest serviciu.** Vom reveni asupra acestui extraordinar caz, unic în istoria spionajului şi contraspionajului, încă nesoluţionat în Marea Britanie şi după 62 ani.

Mai importante decât secretele de la M.I.5, care îi vâna pe membrii Partidului Comunist Britanic, pe spionii străini, mai ales germani şi pe liderii mişcărilor de eliberare din colonii, **erau rezultatele cercetărilor nucleare din Marea Britanie.**

Recrutarea savantului Klaus Fuchs

Născut la Russelheim, în apropiere de Frankfurt, în anul 1911, în familia unui preot german, **Klaus Fuchs** a studiat fizica la Universitatea din Kiel, dovedindu-se de-a dreptul genial în acest domeniu în continuă expansiune. Ca toţi marii intelectuali ai vremii, Klaus Fuchs a fost **membru al Partidului Comunist German şi a luptat**

împotriva nazismului. Fiind pe punctul de a fi arestat de Gestapo, Klaus Fuchs a fost **scos pe căi clandestine din Germania şi ajutat să ajungă în Marea Britanie, ca „refugiat politic", de către însuşi fratele Soniei, doctorul Juergen Kuczyński.**

Cu sprijinul fizicianului german Ronald Gunn, naturalizat în Anglia, Klaus Fuchs este angajat ca cercetător la Facultatea de Fizică Teoretică a Universităţii din Bristol, sub conducerea lui Sir Nevill Mott, vorbitor de limbă germană. În anul **1940,** K. Fuchs, împreună cu alţi germani, a fost **internat într-un lagăr,** ca element potenţial periculos, cu trecut „comunist". **La recomandarea M.I.5, Ministerul de Interne a emis un ordin de eliberare din detenţie pentru K. Fuchs,** fapt împlinit în ianuarie 1941.

Istoricii englezi pun această acţiune pe seama lui Roger Hollis. Mai mult chiar, K. Fuchs a fost **cooptat, sub garanţia M.I.5** că *„nu prezintă riscuri de securitate",* **în echipa** de **cercetători de la Birmingham care se ocupa de producerea uraniului 235,** necesar construirii bombe atomice. Ceea ce englezii de bună credinţă nu ştiau dar vor afla peste mai mulţi ani era faptul că fizicianul de mare talent **Klaus Fuchs fusese recrutat în slujba GRU de către Juergen Kuczyński, fratele Soniei.** n n *ţi*

Cel mai mare furt tehnologic militar din Istorie

Pentru contribuţia sa excepţională în domeniul fizicii nucleare în scopuri militare, K. Fuchs a devenit **cetăţean al Marii Britanii prin naturalizare.** Acesta este **preluat la legătură de către Sonia, în anul 1942** şi timp de doi ani îi va transmite acesteia informaţii secrete de o valoare inimaginabilă. Savantul german K. Fuchs este cel care **a conceput procesul de separare a uraniului 235 din minereul de uraniu, prin metoda difuziunii gazoase.**

Punerea pe baze industriale a acestui proces depăşea puterea the-nologică şi financiară a Marii

Britanii, fapt pentru care Winston Churchill a fost de acord ca grupul de savanţi englezi în frunte cu Klaus Fuchs să se deplaseze în S.U.A., unde s-a şi construit primul complex uriaş de separare a uraniului 235 prin metoda difuziunii gazoase. **Înainte de a pleca în S.U**.A., **K. Fuchs i-a predat Soniei o documentaţie completă privind această metodă ce a revoluţionat fizica nucleară,** iar Sonia a predat-o lui „Serghei”, omul ei de legătură din cadrul Ambasadei U.R.S.S. la Londra.

După aprecierea lui Chapman Pincher, **Fuchs şi Sonia au comis furtul celui mai mare secret tehnologic militar din toate timpurile.** După părerea lui, **numai acest act o situează pe Sonia în topul celor mai mari şi mai eficienţi spioni ai istoriei.**

S.U.A. au sponsorizat... arma atomică a U.R.S.S! ...

În decembrie 1943, Klaus Fuchs s-a deplasat în S.U.A., **însoţit de o „garanţie” din partea M.I.5, precum că este perfect „curat”,** neprezentând niciun risc de securitate. Roger Hollis, infiltrat în inima M.I.5, a creat în jurul savantului german un scut impenetrabil...

Deşi a născut pe cel de-al treilea copil al ei, Sonia a reuşit să-l pregătească pe K. Fuchs, cu toate datele şi elementele necesare, pentru contactarea la New York a omului de legătură ai GRU, în scopul asigurării transmiterii de informaţii cu privire a uriaşul program nuclear lansat de S.U.A., sub genericul ***„Manhattan Project”,*** **în cadrul căruia Fuchs a deţinut o poziţie cheie** – realizarea complexului de separare a uraniului 235 de la Portsmouth, statul Ohio.

Pe timpul cât a lucrat în S.U.A., **K. Fuchs le-a transmis ruşilor documentaţii ultrasecrete inclusiv structura bombei atomice propriu-zisé.** Prima explozie atomică din lume a avut loc la **16 iulie 1945.** Americanii erau convinşi căruşii sunt cu cel puţin 20 ani în urma lor şi gândeau că vor domina lumea. Prin contribuţia lui K. Fuchs şi a altor savanţi atomişti care au

lucrat la „Manhattan Project”, **ruşii au reuşit să detoneze prima bombă atomică în anul 1949,** spulberând „monopolul” S.U.A. în acest domeniu şi realizând, totodată, **o surprindere strategică colosală.** Interesant este faptul că **niciunul dintre spionii** care le-au facilitat ruşilor accesul la cele mai formidabile secrete atomice **nu a fost rus,** dar toţi au fost **purtători ai ideologiei comuniste,** aflată la modă.

După încheierea celui de-al doilea război mondial şi sărbătorirea „zilei Victoriei” la 9 mai 1945, **Sonia,** femeie cu trei copii, şi-a căutat o nouă locuinţă. Ea **a închiriat o întreagă casă în localitatea Costwold, la aproximativ 25 kilometri de Palatul Blenheim, sediul central al M.I.5.** Pe de altă parte, casa închiriată de Sonia, denumită „The Firs”, se afla la circa 40 kilometri depărtare de Harwell, noul şi modernul centru de cercetări nucleare al Marii Britanii. Soţul Soniei, Len Beurton, înrolat în armată în anul 1943, la indicaţia „Centrului” din Moscova, a fost demobilizat în anul 1947 şi s-a înapoiat la „familie”, după ce a luat parte la acţiunile militare de pe teritoriul Germaniei.

...iar britanicii arma termonucleară!

Klaus Fuchs s-a înapoiat din S.U.A. În anul 1946. Timp de un an de zile, „Centrul” de ia Moscova l-a lăsat în totală „conservare”, pentru liniştirea apelor şi pentru a-i permite acestuia să se consolideze în cadrul Centrului de cercetări nucleare de la Harwell. Dat fiind faptul că, în 1946, S.U.A. au denunţat unilateral tratatul de colaborare cu Marea Britanie în domeniul nuclear, **guvernul de la Londra a trecut la implementare unui program naţional** în acest domeniu, **pentru a-şi crea un arsenal nuclear** propriu, **inclusiv arma termonucleară,** incomparabil mai puternică decât cea atomică. **Klaus Fuchs,** spre marea satisfacţie a Moscovei, **a fost cooptat în acest program, ca şef al Departamentului de fizică teoretică.**

În anul 1947, prin Sonia, au fost reluate

legăturile cu K. Fuchs, acesta începând să furnizeze date extrem de exacte şi detaliate în legătură cu reacţia termonucleară, atât cele de la Harwell, cât şi informaţiile culese din S.U.A. în acest domeniu.

Sonia, germană de origine, „refugiată" ca şi K. Fuchs din cauza „terorii naziste", gospodină şi mamă a trei copii, era o legătură cu o acoperire perfectă. Făcând parte din „colonia germană", faptul de a fi văzuţi împreună nu era de natură să stârnească suspiciuni. În memoriile sale de mai târziu, Sonia a scris că, **din 1947, a renunţat la legătura prin radio cu Moscova,** aceasta făcându-se prin metode specifice cu un om de legătură al Ambasadei U.R.S.S. la Londra.

Cu agenţii de mare valoare se practică legături indirecte, impersonale, prin depuneri şi ridicări de materiale în locuri dinainte stabilite şi cu măsuri de siguranţă verificate şi foarte stricte. **Depistarea legăturilor impersonale este extrem de dificilă.**

Trădare + trădare = salvare!

În lume, totul are un început şi un sfârşit. Românii spun că *„ulciorul nu merge de multe ori la fântână".* Indiferent cât de perfect s-a comportat şi cât de bine a fost protejată de către agentul infiltrat în M.I.5, viaţa de spioană a Soniei trebuia să se sfârşească într-un fel. **De regulă, ma**fii **spioni ai lumii au căzut,** în cele mai multe din cazuri, **ca urmare a unui act de trădare.** Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu legendara Sonia.

În martie 1947, Alexandr Foote, coleg de rezidenţă cu Sonia în Elveţia, cel cu care i s-a recomandat de către „Centru" să se căsătorească, pentru a obţine cetăţenia britanică, **a trădat, oferindu-şi serviciile la M.I.5,** probabil nemulţumit de ce-i oferea GRU în noile condiţii de pace. Era vorba ca, după o pregătire temeinică la Moscova, să fie detaşat ca agent pe teritoriul S.U.A. **Specialiştii de la M.I.5 l-au interogat metodic, luni de zile, pentru a-l stoarce de toate informaţiile posibile cu privire la metodele**

folosite de GRU şi misiunile pe care le-a îndeplinit. Procedeul este standard în toate serviciile de spionaj şi contraspionaj din lume **A. Foote le-a prezentat celor de la M.I.5 tot ceea ce ştia despre Sonia şi prezenţa acesteia în Marea Britanie.**

Dat fiind faptul că alianţa dintre Marea Britanie şi U.R.S.S. s-a deteriorat rapid după victoria împotriva Germaniei, contraspionajul englez şi-a concentrat din nou tot focul împotriva GRU şi KGB, aşa cum a fost întotdeauna. Adică s-a revenit la „normalitate”. Marele dezavantaj în acest război subteran între Londra şi Moscova a fost acela că **serviciile secrete britanice erau penetrate până în cele mai intime structuri, de o manieră fără precedent în istoria spionajului modern.**

În linii generale, misiunea Soniei în Marea Britanie, care s-a desfăşurat pe durata a **şapte ani cu rezultate colosale**, s-a încheiat**. În vara anului 1947, părinţii Soniei au murit unul după altul, în propria ei casă.** Cu toate că dispuneau de fonduri clandestine puse la dispoziţie de GRU, Sonia şi soţul ei Len s-au angajat ca „lucrători” la o fabrică de aluminiu din Bumbury.

Agenţii de la M.I.5 s-au prezentat la domiciliul Soniei la sfârşitul lunii – august 1947. Depoziţiile făcute de Alexander Foote erau total insuficiente pentru a se emite mandate de arestare pe numele celor doi soţi.

De altfel, Sonia şi Len au fost **avertizaţi** de omul lor de legătură de la Ambasada U.R.S.S. să înceteze orice activitate şi să distrugă absolut toate materialele compromiţătoare. Faţă în faţă cu ofiţerii de contraspionaj de la M**.I**.5, Sonia şi Len au refuzat categoric să răspundă la orice întrebare. În mod miraculos, familia Beurton a fost **lăsată în pace,** dar supusă unei severe supravegheri. **Sonia nu a întâmpinat dificultăţi de vize în anul 1949, când s-a deplasat la Praga,** unde şi-a vizitat fratele. **Sonia şi întreaga ei familie s-a făcut nevăzută în februarie 1950.** Faptul că nu a fost

arestată şi interogată sever s-a datorat existenţei unei **puternice protecţii ce emana din însăşi conducerea centrală a M.I.5.** Aceasta a fost asigurată de **Roger Hollis,** viitorul director general al M**.I**.5.

Sonia *s-a* stabilit împreună cu familia ei în R.D. Germană. Pentru cei 20 anr de spionaj în slujba U.R.S.S. a fost **distinsă a doua oară cu Ordinul Steagul Roşu şi avansată la gradul de colonel. Cu aprobarea GRU, în anul 1977, Sonia şi-a publicat memoriile, primele de acest fel la Est de „Cortina de fier”.** Cele relatate de ea, chiar dacă au cuprins şi elemente propagandistice, **au provocat un adevărat cutremur la Londra.** Sonia şi-a folosit atât inteligenţa, cât şi putere de seduc ţie, săvârşind o operă unică în arta spionajului, supravieţuind după ce a trecut şi printr-un război.

Hitler voia bomba atomică... „după câştigarea războiului”.

În ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial, pe fondul lipsei de informaţii veridice în tabăra coaliţiei anti-hitleriste, şi-a făcut loc **teama că savanţii lui Adolf Hitler ar fi fost aproape de realizarea unei arme teribile – bomba atomică.**

Adevărul este că Germania celui de-al *treilea* Reich dispunea de potenţialul de inventivitate şi de suportul tehnico-industrial pentru a realiza acest lucru. **Germania dispunea de un progam avansat de cercetări nucleare în scopuri de război.** Adolf Hitler, care ameninţa lumea cu arme apocaliptice, era la curent cu posibilitatea construirii în Germania a unei bombe cu o putere extraordinară, dar desfăşurarea tot mai dezastruoasă a războiului pe frontul sovieto-german l-a determinat pe „Führer” să pună **pe primul plan construirea de tancuri şi avioane, amânând realizarea programului nuclear până după *„câştigarea războiului”.*** Acest lucru **s-a** făcut datorită costurilor exorbitante pe care le presupunea realizarea

bombei atomice şi ambiţiei draconice a lui Hitler de a cuceri Rusia până la Urali.

Acest curs al istoriei nu a fost o fatalitate. Existau şi alte variante. **Dacă Hitler, după ce a cucerit Europa Occidentală, în loc să atace Rusia Sovietică, şi-ar fi concentrat toată puterea pe programul nuclear, în paralel cu construcţia de rachete, în care germanii deţineau monopolul, întreaga lume ar fi ajuns la picioarele Germaniei.** De altfel, **germanii zilelor noastre îi reproşează lui AHitler doar două erori: atacarea U.R.S.S. şi exterminarea în masă a evreilor.** Armatele aliate, mai ales cele americano-britanice, au înaintat pe teritoriul Germaniei sub spectrul groazei că în orice moment ar putea fi lovite cu „bomba atomică" germană. După capitularea Germaniei s-a constatat că **programul nuclear german era cu mult în urma celui americano-britanic.** Totuşi, laboratoarele nucleare germane au fost duse în S.U.A.

SUA planificaseră distrugerea nucleară a „lagărului comunist"!!

Din perioada respectivă şi până în zilele noastre, **secretele nucleare au devenit cele mai importante** din tot ceea ce se poate numi secret vital, **cele mai straşnic păzite,** dar şi **cele mai căutate** de către serviciile de spionaj ale marii majorităţi a statelor lumii. Din acest punct de vedere, sustragerile de secrete din domeniul nuclear de către serviciile ruseşti de spionaj, atât din S.U.A., cât şi din Marea Britanie, sunt considerate ca cele mai importante şi mai strălucite succese din întreaga istorie a spionajului. Acestea au schimbat cursul istoriei postbelice. **Dacă S.U.A. ar fi reuşit să-şi impună monopolul asupra armelor nucleare,** aşa cum de altfel au şi urmărit, **soarta U.R.S.S. şi în general a lumii comuniste postbelice ar fi fost cumplită,** după cum estimează istoricul american Edward Pessen, în cartea *„Lousing Our Souls. American Expérience in the Cold War",* apărută la

Chicago în 1993, pag. 89 – 105. **Planul de operaţii *„Dropshot”,* elaborat de către Statul Major General al S.U.A., prevedea un asalt nuclear masiv asupra lumii comuniste, din Europa Centrală şi până în China.** Ultima dată când s-a vorbit de punerea în aplicare a acestui diabolic plan a fost **1 ianuarie 1957,** după cum scrie E. Pessen.

Omul care a avut un rol vital în spargerea ireparabilă a monopolului nuclear american şi în accelerarea inimaginabilă a programului, nuclear rusesc a fost savantul german devenit prin forţă majoră cetăţean al Marii Britanii, dr. Klaus Fuchs.

Klaus Fuchs – o mare „lovitură” a FBI

Surse istorice engleze şi americane îl indică pe **Klaus Fuchs** drept **piesa principală în cadrul programului american *„Manhattan Project”,* fără de care realizarea bombei atomice nu ar fi fost posibilă.** Căderea, arestarea şi judecarea acestui mare savant s-a datorat nu unor greşeli pe care acesta le-ar fi săvârşit *Tû* sistemul legăturilor sale conspirative cu GRU, ci unor cauze total independente de el. **La 5 septembrie 1945,** serviciul de spionaj militar al fostei U.R.S.S. – GRU – a suferit una dintre cele mai teribile lovituri din întreaga lui istorie. La data respectivă, **căpitanul Igor Guzenko, cifratorul biroului ataşatului militar al U.R.S.S. de pe lângă Ambasada sovietică din Ottawa, a trădat cerând azil politic în Canada.**

Înainte de a fi fost trimis în misiune în străinătate, **I.** Guzenko a lucrat timp de trei ani în cadrul serviciului de cifru al GRU de la Moscova, prilej cu care a memorat datele de cunoaştere a unui important număr de agenţi recrutaţi de către GRU de-a lungul anilor. **Datorită depoziţiilor făcute de I. GÂizenko, autorităţile canadiene, britanice şi americane au operat un număr de 18 arestări, mai ales în mediile academice,** aflând cu acest prilej cât de adânc au pătruns ruşii în sfera cercetărilor nucleare americane şi

britanice. Pe lista celor daţi în vileag a fost **şi Klaus Fuchs,** dar numai prin pseudonimul ***„Rest" şi*** locul său iniţial de activitate, adică Marea Britanie. Marele noroc al GRU, al lui Klaus Fuchs şi nenoroc al americanilor a fost acela **exploatarea,** adică stoarcerea de informaţii a trădătorului Igor Guzenko din partea contraspionajului britanic a fost **făcută de Roger Hollis, el însuşi agent GRU,** preluat după război de KGB. **Acesta a reuşit să elimine cercetările în jurul agentului *„Rest"*** care conduceau, prin celelalte date de cunoaştere, către K. Fuchs.

În felul acesta, în loc să fi fost arestat în anul 1945, K. Fuchs şi-a putut continua munca de cercetător şi furnizor de informaţii către „centrul" din Moscova, **încă patru ani.** Căderea şi, în final, **arestarea acestuia în anul 1949,** în Marea Britanie, **s-a datorat intervenţiei directe a Biroului Federal de Investigaţii (FBI) din S.U.A**. în anul respectiv, serviciul de criptologie american a reuşit să descifreze o parte din corespondenţa diplomatică externă a U.R.S.S. din timpul războiului, cu ajutorul unor coduri capturate de finlandezi şi puse la dispoziţia S.U**.A.**

Sonia era prea valoroasă.

Luat prin surprindere, Roger Hollis nu a mai putut face nimic pentru salvarea lui Klaus Fuchs. Dovezile aduse de F.B.I. nu ar fi fost însă acceptate de tribunalul britanic, aşa că **s-a mers pe calea obţinerii unei confesii din partea lui K. Fuchs.** Acest lucru a fost realizat de către **J. Skardon** din cadrul MI5, cotat ca cel mai mare specialist în tehnica interogării de care a dispus vreodată contraspionajul englez.

La data de **24 ianuarie 1950,** în faţa lui J. Skardon, savantul K. Fuchs a făcut **confesiuni** prin care recunoştea că a lucrat pentru GRU, **fără a** da **prea multe detalii** în legătură cu informaţiile transmise Moscovei.

Cum procesele de spionaj sunt extrem de jenante

pentru autorităţile din ţările în care acestea au loc, englezii nici nu erau interesaţi să pătrundă prea adânc în tainele cazului K. Fuchs, mai ales că ei au fost cei care l-au introdus în însăşi inima programului nuclear american. La **1 mai 1950,** marele savant atomist Klaus Fuchs a fost **condamnat la 14 ani** de închisoare de către tribunalul Old Bailey, de faţă fiind şi Chapman Pincher. Aceasta era **pedeapsa maximă** pe care o putea primi sub acuzaţia de ***„trădare”.***

Klaus Fuchs ar fi fost condamnat la moarte, dacă informaţiile pe care le-a transmis în calitate de agent ar fi fost adresate unei puteri inamice. Cum însă U.R.S.S., în anii celui de-al doilea război mondial, a fost „aliata” Marii Britanii, aplicarea sentinţei capitale în cazul K. Fuchs a fost imposibilă, spre disperarea F.B**.I.,** care i-a executat pe savanţii ato-mişti americani soţii Julius şi Ethel Rosenberg, aflaţi tot pe lista dată de trădătorul Igor Guzenko.

Pe timpul interogatoriului, **K. Fuchs a amintit-o pe Sonia, că fiind** „legătura” **lui cu Moscova dar, graţie protecţiei oferite de Roger Hollis, aceasta nu a fost supusă unui interogatoriu dur, facilitându-i-se fuga în R.D. Germană,** după ce a spionat cu un extraordinr succes în Marea Britanie, din 1941 până în 1950. Nici guvernul Marii Britanii şi nici M**.I**.5 nu ar fi avut absolut nimic de câştigat de pe urma arestării şi judecării Soniei, mai ales pe linia relaţiilor speciale cu S.U.A.

Inventatorii armei nucleare visau... la echilibrul nuclear în **iulie 1950,** când cutremurul în jurul cazului K. Fuchs nu se liniştise, Marea Britanie a suferit un nou dezastru. **Savantul atomist Bruno Pontecorvo,** unul din stâlpii de bază ai centrului de cercetări nucleare de la Harwell, **a fugit, împreună cu familia, la Moscova şi a cerut „azil” în fosta U.R.S.S.**

Bruno Pontecorvo, cetăţean italian, evreu de naţionalitate, unul dintre cei mai mari savanţi atomişti ai lumii, a primit cetăţenie engleză în anul 1949. Şi încă

un „amănunt”: B. Pontecorvo era **membru al Partidului Comunist Italian.**

În anul **1958,** Bruno Pontecorvo a primit **cetăţenie sovietică** şi a devenit **membru al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.** lată dar că s-a mai fugit şi din Vest spre Est, nu numai în sens unic spre Vest, cum au prezentat lucrurile organele de propagandă americane din epoca Războiului rece…

În ceea ce-l priveşte pe savantul Klaus Fuchs, odată cu pronunţarea sentinţei de către preşedintele tribunalului, acesta i-a făcut morală că *„şi-a trădat patria adoptivă care i-a primit, la pieptul ei, acordându-i cea mai mare încredere”.* Câteva precizări sunt absolut necesare în legătură cu această „moralizare”. **Dacă K. Fuchs a „trădat” vreo patrie, aceea nu a fost Marea Britanie, ci Germania, adevărata lui patrie.**

Acordarea cetăţeniei britanice s-a făcut nu în interesul lui K. Fuchs, ci în cel al Marii Britanii, care îşi însuşea un om de geniu ce nu-i aparţinea, aşa cum a făcut şi cu românii Henri Coandă şi Gheorghe CÔnstantinescu.

Întrebat de către J. Skardon ce l-a determinat să transmită ruşilor secretele atomice britanice şi mai ales pe cele americane, K. Fuchs a răspuns simplu şi genial: *„Propria mea conştiinţă şi datoria faţă de umanitate. **Ar fi fost un dezastru pentru întreaga lume dacă arma atomică ar fi rămas monopolul unei singure puteri”.***

K. Fuchs a avut perfectă dreptate. Cu toate că nu există nicio justificare din punct de vedere militar, **americanii au aruncat cele două bombe atomice de la Hiroshima şi Nagasaki,** la 6 şi respectiv 9 august 1945, **fapt ce a îngrozit la culme grupul savanţilor atomişti care au lucrat la producerea acestei arme monstruoase. Aceştia s-au răzbunat pe S.U.A., transmiţându-le ruşilor, pe toate căile, tot ceea ce ştiau în acest domeniu. Restabflirea echilibrului de**

forţe şi în plan nuclear între S.U.A. şi fosta U.R.S.S. a fost benefica pentru pacea Omenirii timp de o jumătate de secol.

S.U.A. – călare pe haos!

Instaurarea supremaţiei militare americane asupra lumii în domeniul forţelor convenţionale după prăbuşirea economică şi militară a fostei lumi socialiste **şi dizolvarea Tratatului de la Varşovia au aruncat Omenirea în haos.** Comportamentul arbitrar, unilateral, axat pe folosirea forţei de către S.U.A., în ultimul deceniu al secolului XX şi începutul secolului XXI, a condus la **compromiterea gravă a tuturor normelor de drept internaţional,** în frunte cu Charta O.N.U. **şi a tuturor organizaţiilor cu vocaţie de securitate,** precum O.N.U. „N.A.T.O., Uniunea Europenă, Organizaţia de Securitate şi Cooperare din Europa etc. Modul de-a dreptul gangsteresc în care a fost atacat Irakul, la ordinul demenţial al preşedintelui G.W. Bush, demonstrează faptul că **orice idee de pace şi securitate a fost spulberată.** Pentru, actele sale iresponsabile, „cowboy-ul din Texas" a fost declarat ***„doctor în Drept"*** de către Universitatea din California. Este G.W. Bush „doctor în Drept" cum a fost Elena Ceauşescu „doctor în chimie"…

În aceste condiţii, **restabilirea la scară** globală a **echilibrului** de **forţe,** care a fost rupt în perioada 1989 – 2001, **constituie o chestiune de** viaţă **şi** de **moarte** pentru **imensa majoritate** a statelor lumii.

Tragedia Irakului a demonstrat valoarea adevărului rostit de guvernul Indiei în anul 1998, cu prilejul seriei de explozii nucleare pe care le-a efectuat, potrivit căruia ***„nu poţi sta de vorbă cu americanii dacă nu dispui de arme atomice".*** **Distrugerea sălbatică a Irakului va avea, printre altele, ca efect principal, intensificarea programelor de înarmare nucleară de către statele care îşi pot permite acest lucru.** Dacă nu se va înarma nuclear în timpul cel mai scurt, **Iranul**

ar putea avea soarta Irakului.

Noua Ordine – varianta „polilor multipli”.

Supremaţia militară a S.U.A. va fi, însă, atacată şi subminată din mai multe direcţii. Este imposibil ca la **Berlin** şi **Tokyo,** comportamentul barbar şi insolent al S.U.A. şi vasalului său Marea Britanie să nu fi produs puternice reverberaţii. Germania şi Japonia, naţiuni de primă clasă ale lumii contemporane, nu vor mai putea fi ţinute cu capul la pământ, sub ruşinoasa prezenţă a trupelor de ocupaţie americane şi după **58 ani** de la încheierea celui de-al doilea război mondial. **Cele două mari naţiuni au dreptul la locurile ce li se cuvin în ierarhia mondială.** Pentru ca acest lucru să se întâmple, **Germania şi Japonia îşi vor crea arsenale nucleare naţionale.** Aceasta, într-un viitor cât mai apropiat.

Politica americană de neproliferare nucleară va trebui spulberată. **S.U.A. sunt cele care au înarmat ilegal cu arme nucleare Israelul, iar la inspiraţia Ierusalimului au pornit campania de distrugere a statelor arabe din jurul Israelului. După Irak, cel mai probabil că va urma ocuparea şi distrugerea Siriei**. În faţa unei astfel de perspective, cel puţin **Egiptul** şi **Algeria** au dreptul să se înarmeze nuclear. În America Latină, **Brazilia** probabil îşi va relua programul de înarmare nucleară. La fel şi **Argentina,** după ruşinea pe care a suferit-o în războiul din Falkland în anul 1982, din partea Marii Britanii.

Consiliul de Securitate al O.N.U., care s-a compromis ireparabil, atât în anul 1999, cu ocazia agresiunii S.U.A. şi N.A.t. O. împotriva Jugoslaviei, cât mai ales în anul 2003, ca urmare **a** ocupării şi distrugerii Irakului, **va trebui desfiinţat şi reconstruit pe baze absolut noi. *„Dreptul de veto”*** al celor cinci membri permanenţi – China, Franţa, Marea Britanie, Rusia şi Statele Unite ale Americii – **vă trebui suprimat,** în viitorul organism de securitate cu vocaţie globală, **vor**

trebui incluse, ca membri permanenţi, Germania, Japonia, India, Nigeria (reprezentând Africa) **şi Brazilia,** iar hotărârile în problemele securităţii mondiale să fie luate prin **vot majoritar.**

„Dreptul de veto" este o anomalie care a situat statele care s-au bucurat de acesta deasupra dreptului internaţional. **Este absolut necesar ca în lume să existe cât mai multe state puternice,** dispunând în primul rând de vectori nucleari, care să-i determine pe liderii cu porniri războinice de la Washington să mediteze profund atunci când vor mai intenţiona să atace şi să distrugă şi alte state ale lumii. **Omenirea trebuie să gândească la formule şi modalităţi de contracarare a superiorităţii militare americane, dacă se doreşte restaurarea legalităţii în ordinea politică mondială.** Agresiunea împotriva Irakului din primăvara anului 2003 a deschis ochii Omenirii cu privire la modul cum gândeşte Washingtonul „globalizarea"…

Previziuni sumbre pentru S.U.A...

În S.U.A., există oameni de mare ţinută morală şi intelectuală care sunt pur şi simplu îngroziţi de politica externă şi de agresivitatea militarismului american deghizat **în straie democratice,** utilizat tot mai frecvent de Administraţia de la Washington. Profesorul universitar american **Robert K. Tucker,** politolog de reputaţie mondială, într-un studiu intitulat ***„Singuri sau cu ceilalţi?",*** publicat în celebra revistă *„Foreign Affairs"* din luna **decembrie** 1999, constata cu îngrijorare profundă: ***„Sunt îngrozit atât de puterea, cât şi de ambiţiile noastre. Sunt îngrozit de spaima pe care Le-o producem celorlalţi.*** *Noi putem afirma că nu vom abuza de puterea fără precedent de care dispunem. Toate celelalte naţiuni vor gândi că noi vom abuza de această putere. Este şi imposibil să fie altfel. Aceasta înseamnă că,* ***mai devreme sau mai târziu, se va naşte împotriva noastră o asemenea reacţie, o***

asemenea combinaţie care* s-ar *putea încheia cu ruinarea noastră". Aprecierea şi viziunea profesorului R.K. Tucker sunt cotate în mediile responsabile internaţionale drept **cele mai inteligente din câte s-au făcut în S.U.A. în ultimul deceniu al secolului** XX.

Este imposibil ca Omenirea să nu găsească un răspuns, o combinaţie de forţe, care să stăvilească agresivitatea barbară declanşată de acest militarism ajuns pe mâna preşedintelui G.W. Bush şi cercurilor ultrareacţionare din societatea americană care îl sprijină. Una din combinaţii ar putea consta în **dizolvarea N.A.T.O.,** care este totalmente anacronic **şi încheierea unei alianţe de jure între Franţa, Germania şi Rusia.**

În Orientul Extrem, **Japonia ar putea pune capăt Tratatului Bilateral de Apărare cu S.U.A. şi pune bazele unei alianţe Asia-Pacific cu excluderea S.U.A. Lumea arabă, chiar întreaga lume musulmană, ar putea fi orientată către o formă de alianţă** militară **structurată, anti-americană şi antiisraeliană. Pakistanul**, inima mişcării islamice mondiale, împreună cu **Iranul** (înarmat nuclear) şi **Afghanistanul** s-ar putea alia şi scoate pe americani din Asia Centrală. **India,** o putere mondială în creştere este antiamericană prin însăşi marea ei cultură.

Asemenea formule şi combinaţii de forţe nu sunt deloc fanteziste pentru primul sfert al secolului XXI. Cât priveşte **Uniunea Europeană,** aceasta **îşi va accelera programul de realizare a structurilor proprii de securitate şi apărare,** proces început încă din anul 1992.

La 4 mai 2003, Franţa, Germania, Belgia şi Luxemburg au lansat iniţiativa realizării apărării Uniunii Europene. La Bruxelles va lua fiinţă Comandamentul Suprem al Forţelor Armate ale U**.E.** Va fi creată industria de apărare integrată a U.E. şi se va înfiinţa Colegiul Apărării U.E.

Mai devreme sau mai târziu, toate statele membre ale **U.E., actuale şi viitoare, vor adera la această iniţiativă. În anii ce urmează, pentru subminarea şi distrugerea U.E., Statele Unite vor miza pe Marea Britanie şi Polonia.** Crearea unui „sector polonez" în nordul Irakului ocupat este o insultă la adresa Franţei şi Germaniei, iar comandarea de către Polonia a celor 48 de avioane F-16 este o jignire la adresa Uniunii Europene. **Polonia a jucat întotdeauna în Europa un rol distructiv, inclusiv în cazul socialismului. Nu degeaba, Polonia a dispărut de cinci ori de pe harta continentului (1772, 1793, 1795, 1815, 1939) /**

Klaus Fuchs – un „spion de conştiinţă".

După această incursiune în prezentul şi viitorul probabil al lumii, să ne reîntoarcem la eroul nostru, savantul Klaus Fuchs, unul din părinţii fondatori ai arsenalelor nucleare existente în lume.

Dacă savantul Klaus Fuchs ar fi urmat întocmai indicaţiile superiorilor săi de la „Centrul" din Moscova de a nu recunoaşte absolut nimic, aşa cum procedează spionii de mare clasă când sunt prinşi, **acesta ar fi scăpat necondamnat.** K. Fuchs nu era însă spion profesionist iar, pe timpul interogatoriului, expertul Skardon a rămas cu impresia că acestuia chiar i-a făcut plăcere să le arunce în faţă englezilor toate informaţiile formidabile pe care le-a transmis ruşilor. A fost o modalitate a-i pedepsi pe americani şi pe englezi.

După **opt ani de detenţie,** timp în care doctorul Klaus Fuchs a fost tratat cu respect, fiind numit în funcţia de **şef al bibliotecii închisorii,** în **iunie 1959** a fost **pus în libertate.** K. Fuchs a părăsit Marea Britanie şi **s-a stabilit în R.D. Germană, unde a fost imediat numit director general al Institutului Central de Fizică Nucleară şi distins cu Ordinul Karl Marx.**

Klaus Fuchs a fost un „spion de conştiinţă" care a refuzat să fie plătit de către ruşi pentru informaţiile de o

valoare inestimabilă, de-a dreptul incalculabile, pe care le-a transmis acestora.

— N. edit.: în viziune americană, Polonia are mai multe „calităţi”: este **ţara de origine a Papei Ioan Paul al II-lea** (alături de CIA, „artizanul” demolării comunismului european), deţine **cea mai numeroasă populaţie** dintre ţările foste socialiste din Europa de Est (alături de România, singura cu peste 10 milioane de locuitori!) şi **mai are încă diferende teritoriale, atât cu Germania, cât şi.**

cu Rusia, adversari de temut pentru S.U.A...

Capitolul VII
SEX ŞI SPIONAJ ÎN DUELUL GIGANŢILOR

„Marele meci”: Anglia – Rusia

Istoria spionajului mondial demonstrează faptul că **cele mai mari bătălii pe *„frontul războiului secret”* s-au derulat între serviciile de spionaj ale Marii Britanii şi ale Rusiei** (ţariste şi sovietice). Acest lucru este firesc, deoarece serviciile secrete ale celor două ţări datează **de la jumătate secolului al XVI-lea,** avându-i ca fondatori pe regina-Elisa-beta I a Angliei şi pe ţarul Ivan al IV-lea „cel Groaznic” al Rusiei. În opera de construire a imensului său imperiu din India până în California, de-a lungul sutelor de ani, **Londra nu s-a temut de nimic mai mult ca de puterea în continuă creştere a Moscovei,** care şi-a construit un imperiu euro-asiatic imens şi care, în linii generale, continuă să existe şi în zilele noastre prin Federaţia Rusă. Cu tot gigantismul şi supratehnicizarea cu care se laudă C.I.A., profesioniştilor nu le scapă din vedere faptul că **serviciile secrete de spionaj ale S.U.A. au luat fiinţă, pe baze permanente, abia în perioada 1947 – 1956.**

Experienţa istorică îndelungată este un atu ce nu poate fi neglijat, iar americanii ştiu acest lucru. **Spionii C.I.A. sunt nişte novici în raport cu cei englezi şi ruşi.** Spionajul fancez s-a născut în secolul al XVIII-lea, avându-l ca părinte-fondator pe cardinalul Richelieu

(1585 – 1642). Nu am luat în caicul serviciile de spionaj ale Chinei, care datează de peste 2.500 ani şi nici ale Japoniei, care datează din a doua jumătate a secolului al XVI-lea.

În toate războaiele care au avut loc între Rusia şi Imperiul Otoman, Marea Britanie a fost de partea turcilor, fiind duşmană declarată a luptei de eliberare a popoarelor din Balcani de sub jugul turcesc. Londra şi serviciile sale secrete au depus eforturi extraordinare, în oameni şi armament, pentru distrugerea regimului politic bolşevic instaurat în Rusia, în 1917.

După izbucnirea celui de-al doilea război mondial, nereuşind să canalizeze agresiunea Germaniei celui de-al treilea Reich exclusiv spre răsărit, în condiţiile când întreaga Europă de Vest a fost cucerită de A. Hitler, iar existenţa Marii Britanii era sub semnul întrebării, „marele lider" britanic **Winston Churchill s-a orientat spre U.R.S.S.,** ca singura putere din lume capabilă să zdrobească maşina de război germană.

După terminarea războiului, **Marea Britanie a fost principala inspiratoare a declanşării Războiului rece. Între 1947 – 1989, englezii s-au folosit de imensa putere economică şi militară a S.U**.A., **precum şi de dorinţa acestora de a domina lumea, pentru a aduce în stare de faliment economic şi colaps militar fosta U.R.S.S. şi pe aliaţii acesteia.** La începutul secolului al XXI-lea, Marea Britanie se consideră „o superputere" a lumii în domeniul spionajului şi subversiunii, **inspirând şi sprijinind cu forţele sale armate acţiunile agresive de cucerire declanşate de către Washington** după evenimentele teroriste de la 11 septembrie 2001. Dintre toate serviciile de spionaj occidentale, **cele mai agresive şi mai penetrante faţă de serviciile secrete ale fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia sunt tot cele britanice,** care au împânzit Europa de Est

cu „experţi şi consilieri” englezi.

Aroganţa crescătorilor de „cârtiţe”.

Liderii politici de la Londra şi şefii serviciilor secrete britanice sunt animaţi de un triumfalism de-a dreptul sfidător, nu numai faţă de fosta „lume comunistă”, care a pierdut Războiul rece, ci şi faţă de proprii aliaţi, făcând mare caz de relaţiile speciale dintre S.U.A. şi Marea Britanie. Criza irakiană din anul 2003 a demonstrat, încă o dată, că **rolul Marii Britanii în cadrul Uniunii Europene şi al procesului de integrare a Europei este unul distructiv,** adică în concordanţă cu interesele strategice ale S.U.A. în cadrul N.A**.T**.O., englezii pretind că, pe linia analizei şi prelucrării informaţiilor, specialiştii lor sunt superiori celor americani.

Istoricii englezi în slujba puterii, deformând adevărul aşa cum au făcut-o întotdeauna, trec sub tăcere înfrângerile şi mai ales **penetrarea, dincolo de orice limite şi orice imaginaţie a serviciilor secrete de informaţii şi de securitate internă ale Mafii Britanii, de către GRU şi KGB**. În materie de penetraţie, adică, cel mai grav lucru ce i se poate întâmpla unui serviciu secret, în limbajul internaţional al specialiştilor a apărut diagnosticul de ***„boala engleză”,*** simptom ce desemnează cea mai gravă stare a unui serviciu de informaţii din punct de vedere al penetrării acestuia de către agenţii unor puteri străine**. Între anii 1930 şi 1965, serviciile secrete britanice** M.I.5 – de securitate, M.I.6 – de informaţii şi G.C.H.Q. – de cercetare electronică şi decriptare, **au fost pur şi simplu infestate cu agenţi recrutaţi de serviciile sovietice de spionaj.** De „boala engleză” au suferit şi alte servicii de spionaj occidentale, în special cele ale **Germaniei Federale** şi ale S.U.A. Faimoasa C.I**.A.** a trecut şi mai trece prin adevărate stări de coşmar din acest punct de vedere.

Michael Herman, unul dintre cei mai reputaţi

analişti din cadrul M.I.6 (spionaj extern), în cartea sa *„Intelügence Services in the information Age”**, Editura Frank Gass, Londra 2001, recunoaşte deschis, că **în timp ce S.U.A. şi Marea Britanie au înconjurat fosta „lume comunistă” cu cele mai sofisticate mijloace tehnice de spionaj,** adaptând avioane, nave vede suprafaţă şi submarine, completate cu sateliţi ultrasofisticaţi şi senzori depuşi pe fundul mărilor şi oceanelor, **serviciile sovietice de spionaj GRU şi KGB au penetrat adânc în cele mai sensibile structuri de spionaj occidentale, cu precădere în cele britanice şi americane.**

Greşeala fatală a „perfidului Albion”.

Punctul iniţial de lansare a unor operaţii de penetraţie, iniţial a teritoriului Marii Britanii „iar ulterior a serviciilor secrete ale acestei ţări, l-a constituit atacarea, de către agenţi ai securităţii englezea sediului Misiunii Comerciale a U.R.S.S. de la Londra, care avea statut diplomatic şi, deci, drepturi de protecţie de extrateritorialitate.

Cu aprobarea expresă a primului-ministru britanic Stanley Baldvyin, în dimineaţa de **12 mai 1927,** un număr de **150** poliţişti înarmaţi (în realitate agenţi ai M.I**.5)** au luat cu asalt clădirea Misiunii Comerciale a U.R.S.S., din strada Palace Green. **Au fost confiscate întreaga arhivă şi toate documentele curente ale Misiunii, totalizând peste 250.000 de pagini,** din care s-au selecţionat „dovezi” că în cadrul Misiunii s-ar fi aflat ofiţeri de informaţii cu acoperire diplomatică. Aici este vorba de **perfidie totală,** pentru că şi atunci, ca **şi în zilele noastre, ofiţerii englezi,** de spionaj şi contraspionaj, de pe toate meridianele lumii, din oficiile diplomatice şi misiunile economice ale Marii Britanii, ca de altfel ai tuturor statelor lumii, **folosesc acoperirea diplomatică** pentru a-şi duce la îndeplinire sarcinile.

A fost vorba, deci, de **un act ilegal, contrar normelor dreptului internaţional,** un act de barbarie,

cu atât mai mult cu cât s-a petrecut; la Londra, una dintre cele mai mari metropole ale lumii civilizate occidentale, în anul 1979, când studenţii iranieni au ocupat Ambasada, S.U.A. de la Teheran, au fost taxaţi ca *„barbari şi criminali”.* Nu degeaba, prinţesa Martha Bibescu i-a caracterizat pe englezi drept *„grosolani, ascunşi sub maniere elegante”.* Şi mai mare dreptate a avut, însă, prinţul moştenitor al Germaniei – Adalbert/care a caracterizat Marea Britanie drept *„o ţară blestemată, izvor de războaie şi crime”.* La fel a fost şi Germania a celui de-al treilea Reich…

După anul 1927, serviciile de spionaj ruseşti şi-au schimbat radical modul de a opera pe teritoriul Marii Britanii, ajungând să penetreze tot ceea ce avea mai „sacru” şi mai „secret” această ţară, care, de-a lungul istoriei sale, a comis crime împotriva Omenirii/inclusiv prin comerţul cu sclavi, în care a fost neîntrecută.

Caracatiţa din „Acvariu” voia la Cambridge!

Spionajul, pentru cei care ştiu să-l practice, înseamnă o combinare a unor elemente de **ştiinţă şi de artă.** Cunoaşterea ştiinţifică a unei societăţi şi a structurilor sale de bază, facilitează punerea inaplicare, cu rezultate notabile, a artei spionajului. Atât ruşii, cât şi englezii ştiu foarte bine acest lucru.

Considerând **Marea Britanie,** pe bună dreptate, **cel mai periculos şi mai implacabil duşman al** U.R.**S.S.,** maeştrii spionajului concentraţi ia ***„Centrur* din Moscova** (este vorba de Cartierul General al GRU, dislocat pe autostrada Khoroşevsky, în apropiere de aeroportul Kho-dinka, o clădire cu nouă etaje, cu pereţii acoperiţi cu sticlă de sus şi până jos, fapt pentru care „diplomaţii” occidentali care îi dau târcoale au poreclit-o ***acvariul”)*** au gândit şi elaborat strategii şi acţiuni de mare anvergură, inspirate din situaţia concretă, particularităţile dar şi tradiţiile societăţii britanice. Urmărind să lovească Marea Britanie în însăşi inima

serviciilor sale secrete, ruşii au căutat soluţii simple, dar geniale prin efectele produse.

Deşi nu sunt total excluse, **şansele de a recruta un ofiţer bine instruit şi bine plasat într-un serviciu secret al unui stat-ţintă** (de spionaj, contraspionaj sau de securitate) **sunt extrem de puţine.** Dacă se va recurge însă la o **strategie indirectă,** de recrutare a unor tineri foarte talentaţi, din medii sociale privilegiate, în perioada când aceştia sunt studenţi, iar apoi sunt dirijaţi în mod sistematic către serviciile secrete ale statului vizat, şansele de reuşită sunt mari.

[în termeni consacraţi, aceasta se numeşte ***„acţiune de penetrare”*** şi este considerată cea mai strălucită victorie pe care o poate înregistra un serviciu de spionaj în raport cu temerarii săi adversari din celelalte ţări ale lumii.

Experţii de la GRU au constatat că, **de secole, Universitatea din Cambridge, mai mult decât cea din Oxford, a constituit principala sursă de recrutare a unor specialişti, atât pentru serviciile secrete ale Marii Britanii, cât şi pentru posturile de înalţi funcţionari guvernamentali din metropolă şi din colonii.** Luarea în studiu şi recrutarea de elemente din mediul studenţesc de la Cambridge s-a bazat, pe de o parte, pe comportamentul non-conformist, chiar aventurier al studenţilor, iar pe de altă parte pe atracţia faţă de ideile de stânga marxiste ale marii majorităţi a mediilor universitare în perioada dintre cele două războaie mondiale.

La Cambridge, în perioada 1930 – 1939, au fost puse bazele celor mai catastrofale înfrângeri şi umilinţe la care au fost supuse serviciile secrete ale Marii Britanii din întreaga lor existenţă.

„Apostoli” sau discipoli ai diavolului?

O lungă perioadă de timp, propaganda occidentală în general, iar cea americano-britanică în special, au prezentat partidele comuniste de pretutindeni drept

„oficine de spionaj” în favoarea Moscovei. Este perfect adevărat că **P.C.U.S. şi liderii de la Kremlin aveau o mare influenţă,** pe baza comunităţii ideologice, asupra partidelor comuniste din lume, până la scindarea acestora între China şi U.R.S.S., **dar sub aspect politic, nu şi al spionajului. În statele în care comuniştii nu deţineau puterea politică, accesul acestora la posturi sensibile, deţinătoare de secrete,** precum armata, serviciile secrete, industria de război, **era imposibil. Situaţia savanţilor atomişti,** membri ai unor partide comuniste din Germania, Italia, Marea Britanie şi S.U.A., a fost **una cu totul inedită.** Ei au lucrat, în primul rând, în slujba intereselor americane şi britanice şi **doar în subsidiar i-au ajutat şi pe ruşi.** Nu era vina Moscovei că **cei mai mari fizicieni ai lumii, inclusiv Albert**

Einstein (1879 – 1955), **au fost adepţi ai ideologiei comuniste sau socialiste** în perioada interbelică, precum şi după cel de-al doilea război mondial, până în anul 1968, când **U.R.S.S.** şi aliaţii lor din Tratatul de la Varşovia (mai puţin România) au avut **nebuneasca idee de a invada Cehoslovacia.** Cam aceeaşi greşeală au făcut-o S.U.A. şi Marea Britanie invadând şi cucerind **Irakul** în primăvara anului **2003.** Consecinţele acestui act de barbarie vor fi grave şi pe termen lung. Cu toate avantajele de moment, **atât Washingtonul, cât şi Londra vor regreta actul comis, aşa cum a regretat şi fosta U.R.S.S.**

Serviciile de spionaj sovietice, ca şi cele ale statelor membre ale Tratului de ia Varşovia aveau în atenţie atragerea, studierea şi recrutarea de oameni de valoare din clasele dominante ale statelor occidentale dezvoltate, care deţineau funcţii sau aveau şansa de a fi cooptaţi în structurile vitale din statele lor. Dacă printre aceştia se aflau şi oameni cu vederi de stânga, cu atât mai bine.

Aristocraţia britanică, tradiţionalistă şi infatuată, care deţine de secole monopolul în armată şi serviciile

secrete ale Marii Britanii, **s-a bucurat de cea mai mare atenţie din partea spionajului rusesc. Tocmai de pe această bază a fost lansată *„marea conspiraţie de ia Cambridge”,* în perioada interbelică, ce avea să zdruncine din temelii întregul sistem de securitate al. Marii Britanii,** ţară care a dominat lumea timp de un secol şi jumătate şi care, în perioada respectivă, încă mai dispunea de un imperiu uriaş, care includea şi India.

Non-conformişti şi cu vederi marxiste despre lume şi viaţă, **cei mai străluciţi studenţi din centrul universitar Cambridge au pus bazele organizaţiei secrete *„Apostolii”.*** Această organizaţie nu avea absolut nimic în comun cu Partidul Comunist din Marea Britanie. Era de orientare antifascistă, **împotriva războiului care se pregătea şi împotriva guvernului de la Londra,** care ducea o politică împăciuitoriste faţă de Germania lui A. Hitler şi a Spaniei lui Francesco Franco, călăul Republicii Spaniole.

Din organizaţia *„Apostolii”* făceau parte şi unele cadre universitare legate de mişcarea pacifistă internaţională şi care aveau legături cu Internaţionala Comunistă de la Moscova, unde se afla nucleul acestei mişcări. Serviciile de spionaj ruseşti, în special GRU, chiar dacă nu au fost fondatoarele directe ale acestei organizaţii, au sponsorizat-o din umbră şi s-au ocupat de selecţia şi studiul viitorilor candidaţi la recrutare. ***„Apostolii”,*** departe de a fi nişte sfinţi erau, de fapt, **tineri proveniţi din familii bogate** de aristocraţi, de militari de carieră sau clerici cu funcţii înalte, **amatori de aventuri, conspiraţii, femei, practici homosexuale, de orgii şi droguri.** Homosexualii din această organizaţie erau cei mai uniţi, mai conspirativi, dar şi cei mai vulnerabili în faţa serviciilor de spionaj ale Moscovei.

„Conspiraţia de la Cambridge” – baza umilinţei britanice

Ani ia rând, din mediul „Apostolilor”, spionajul rusesc a urmărit şi **a** recrutat, la momentul potrivit, oameni de mare valoare intelectuală, viitori cercetători şi savanţi, diplomaţi şi înalţi funcţionari de stat, dar mai ales viitoare cadre operative ale serviciilor secrete de informaţii, de securitate internă şi de cercetare radioelectronică, adică „Comunitatea Serviciilor de Informaţii” a Marii Britanii. **Nu se va şti niciodată cât de mare a fost numărul celor recrutaţi şi cât de profund au penetrat aceştia structurile guvernamentale, militare şi de informaţii britanice.** Ceea ce se ştie este doar partea superioară a icebergului, dedusă din unele acte de trădare sau din depoziţiile unor transfugi din cadrul GRU şi KGB, destul de numeroşi în perioada Războiului rece.

Analiza dezastrelor produse de *„Conspiraţia de ia Cambridge”* nu s-a încheiat nici în zilele noastre. Autorităţile britanice şi-ar da şi sufletul să poată ajunge la arhivele secrete ale GRU şi fostului KGB, dar acest lucru nu este posibil. Anchetatorii englezi trebuie să se mulţumească doar cu scrierile memorialistice ale unor foşti ofiţeri operativi ruşi din cele două servicii sau cu ceea ce hotărăsc autorităţile de la Moscova să se scoată din arhive şi să se dea publicităţii. **Dacă agenţii americani şi englezi au pătruns cu uşurinţă la arhivele** fostelor **state socialiste, membre ale Tratatului de la Varşovia, care se îngrămădesc să adere la N.A.T.O., cu ruşii nu le-a mers.**

O parte din agenţii recrutaţi de sovietici din rândul „Apostolilor” s-au refugiat la Moscova. Toţi aceştia au fost încurajaţi de ruşi sa**şi scrie şi să-şi publice „memoriile”, spre disconfortul şi furia guvernanţilor de la Londra şi a şefilor serviciilor secrete britanice,** *cate* ar fi dorit „mai multă discreţie” din partea ruşilor, mai ales când au fost puse în lumină aspecte de umilitoare înfrângeri pentru „leul britanic”.

Creierul organizaţiei secrete *„Apostolii”* a fost

Anthony Blunt (1907 – 1983), cel ce avea să devină un **savant de renume mondial,** avea să fie **înnobilat de regina Marii Britanii,** dar şi unul dintre cei mai mari spioni ai secolului **XX,** un spion indestructibil. A. Blunt a fost instruit de sovietici şi folosit ca **agent recrutor de mare succes**. În acelaşi timp, A. Blunt a fost un **homosexual înrăit,** ceea ce a şi constituit baza recrutării lui de către ruşi. Dacă autorităţile britanice ar fi ştiut că Sir Anthony Blunt era homosexual, l-ar fi spulberat pur şi simplu, ca pe Alan Turing, inventatorul calculatorului electronic…

Datorită măsurilor draconice impuse chiar de şefii guvernelor Marii Britanii care s-au succedat la putere în ultimii 40 ani, de ascundere a adevărului, scriitorii şi analiştii care s-au ocupat de universul spionajului, inclusiv autorul acestei cărţi, au trăit cu **impresia că *„Reţeaua de la Cambridge”*** (sau „Conspiraţia de la Cambridge”, după o formulare mai nouă) **i-ar fi cuprins pe cei patru legendari *„spioni de conştiinţă”* ai secolului XX, respectiv Anthony Blunt, Guy Burgess, Kim Philby şi Donald MacLean.** Dezvăluirile făcute de către cei doi mari ofiţeri de constraspionaj, poate cei mai mari, mai responsabili şi mai patrioţi pe care i-a avut Marea Britanie în cursului secolului XX – Chapman Pincer şi Peter Wright, între 1980 – 1990, demonstrează că **situaţia a fost mult mai gravă,** iar adevărul în întregul său este departe de a fi cunoscut.

Dorind să însănătoşească situaţia extrem de gravă din serviciile secrete ale Marii Britanii, degradate până la temelie datorită exclusivismului de clasă, rutinei şi conservatorismului, precum şi secretismului excesiv şi a lipsei unor reglementări legale şi supervizări parlamentare, bucurându-se şi de sprijinul unor ofiţerr activi din cadrul acestor servicii, **Chapman Pincher şi Peter Wright,** în cărţile lor de mare cuprindere „Tho *secret, Too Long”* şi respectiv *„Spy Câtcher”,* precum şi

în alte scrieri, **au făcut dezvăluiri zguduitoare, dorind extirparea putregaiului din aceste servicii.** Pentru ceea ce au făcut, cei doi autori au fost **urmăriţi pe cale judiciară, riscând să-şi piardă libertatea** *şi* **chiar viaţa. împotriva lor s-a emis o hotărâre judecătorească prin care li se interzicea tuturor editurilor din Marea Britanie să le editeze cărţile.** Din această cauză, cei doi autori şi-au editat o parte din cărţi în Finlanda şi Australia, iar o parte chiar în Marea Britanie, deoarece au existat şi edituri care au ignorat hotărârea judecătorească arbitrară şi nedemocratică.

„Triunghiul de fier" al „Apostolilor".

Făcând abstracţie de **Sir Anthony Blunt, marele guru al** orga**nizaţiei secrete *„Apostolii",*** de care ne vom ocupa într-un subcapitol aparte, ***„triunghiul de fier"*** **al conspiraţiei l-au constituit Donald Duart MacLean, Guy Burgess şi Harold Kim Philby,** care, după terminarea studiilor superioare, au fost dirijaţi în mod sistematic către Serviciul Secret de Informaţii (M.I.6), reuşind să penetreze structurile vitale ale acestuia şi să transmită, ani la rând, „Centrului" de la Moscova, atât în anii celui de-al doilea război mondial, cât şi după aceea, informaţii de o imensă valoare.

Donald Duart MacLean (1913 – 1983) a fost fiul lui Sir Donald MacLean, mare aristocrat şi om politic, membru al Parlamentului şi preşedinte al Consiliului Educaţiei Naţionale din Marea Britanie. Student strălucit, D. MacLean, un **homosexual agresiv,** a fost **atras** în organizaţia secretă „Apostolii" **de către Anthony Blunt,** care l-a şi recrutat să lucreze *„în slujba apărării păcii",* adică pentru GRU. La rândul său, **Donald D. MacLean l-a atras în aceeaşi organizaţie pe James Klugmann, evreu, un fost coleg de liceu, care va deveni şi el agent al spionajului rusesc.**

Anthony Blunt l-a identificat, atras în organizaţia „Apostolii" şi apoi **recrutat pe Guy Burgess,** tot de origine aristocrată, fiul unui amiral. Guy Burgess a

absolvit, cu rezultate excepţionale Trinity College. Recrutarea lui de către A. Blunt s-a efectuat în anul **1935,** în numele *„luptei împotriva pericolului nazist”, care* era în continuă creştere. Burgess a fost heterosexual.

Cel de-al treilea corifeu al „Conspiraţiei de la Cambridge” a fost **Harold Kim Philby** (1912 – 1988), **fiul lui Harry St. John Philby** „explorator” sau mai exact **spion al Imperiului britanic,** care a condus filialele spionajului britanic din lumea arabă şi care a fost înnobilat pentru performanţele excepţionale din cariera sa.

Istoria spionajului internaţional l-a plasat pe Kim Philby în rândul elitei spionilor secolului XX, atât pentru performanţe, cât şi pentru longevitate să în această activitate. Recrutarea lui ca agent în slujba GRU nu s-a mai făcut de către A. Blunt, deoarece, printre altele, Kim Philby nu era homosexual, ci un **afemeiat îndrăcit.** „Centrui” de la Moscova a ţinut cont de acest „amănunt”, găsind o formulă corespunzătoare de recrutare, tot pe fond sexual. După ce a obţinut diploma de licenţă în ştiinţe economice, Kim Philby a fost angajat de o firmă engleză din **Viena,** în anul 1933. **Aici a cunoscut-o pe Alice Friedman** sau mai exact a fost „ajutat” s-o cunoască, deoarece Alice o tânără şi splendidă **evreică,** era **agentă recrutoare a GRU,** la fel ca „ziarista” americană Agnes Smedley, care a făcut ravagii printre englezi şi americani în Orientul Extrem.

Bărbat superb, **Kim Philby a fost sedus de Alice (Lizi) Friedman şi, după câteva luni de „dragoste înfocată”, s-a căsătorit cu aceasta, deşi era ceva mai în vârstă decât el.** Această „căsătorie” a fost „gândită” la Moscova, deoarece Alice, ca şi celebra Sonia avea nevoie de paşaport britanic pentru a pătrunde în Marea Britanie. **În anul** 1939, **cei doi au divorţat,** Alice rămânând în Marea Britanie, ca agentă recrutoare a GRU cu o legendă bine consolidată.

Înainte de a pătrunde în inima serviciului de spionaj britanic M.I.6 cu ajutorul tatălui său, care era considerat un corifeu al acestui serviciu, **Kim Philby a slujit, ca jurnalist al cotidianului *„Times”* pe** lângă **Francesco Franco, pe timpul războiului civil din Spania, de la care,** în semn de preţuire pentru modul în care şi-a scris reportajele de război, **a primit o înaltă decoraţie.**

Deşi erau purtători convinşi ai ideologiei marxist-leniniste, Donald MacLean, Guy Burgess şi Kim Philby s-au manifestat în societate şi la serviciu canişti anti-comunişti fanatici, pozând cu talent în mari conservatori de dreapta.

Kim Philby a avut o „carieră” atât de strălucită în cadrul M…6, încât, după încheierea celui de-al doilea război mondial, **a figurat pe lista candidaţilor pentru postul de director general, adică de şef suprem al M.I.6**. Ar fi fost culmea ca **un** agent **ai** GRU să fi ajuns **în** această funcţie supremă, aşa cum s-a întâmplat cu Serviciul Secret de Securitate – M.I.5, unde această performanţă extraordinară, de neimaginat, a şi fost atinsă! Cei trei foşti membri ai organizaţiei secrete „Apostolii” de la Cambridge au demonstrat că **locul cel mai sigur pentru nişte spioni este cel din înseşi serviciile secrete ale unui stat.** Dacă nu ar fi intervenit unele acte de trădare din direcţia serviciilor secrete ale fostei U.R.S.S., marii spioni de penentraţie MacLean, Burgess şi Philby **ar** fi ieşit la pensie încununaţi de „glorie”, din serviciile secrete ale Marii Britanii. Până la ieşirea lor din istorie, **cei trei „Apostoli” au ajuns să lucreze şi la Ambasada Marii Britanii de la Washington,** jucând un rol vital în cooperarea şi schimbul de informaţii dintre S.U.A. şi Marea Britanie. Toate acestea au ajuns şi la „Centrul” GRU din Moscova.

Care trădare e mai tare?

Informaţiile de bază care au condus la căderea celor trei mari agenţi de penetraţie au fost

furnizate, iniţial autorităţilor americane, apoi şi celor britanice, **de către generalul-maior Walter Krivitsky, ofiţer de carieră al GRU, care a fugit în S.U.A. în anul 1939.** Krivitsky a fost **evreu de origine poloneză.** Acesta a cunoscut doar pseudonimele celor trei agenţi şi faptul că lucrau în cadrul M.I.6, motiv pentru care identificarea lor a necesitat mulţi ani de cercetări. Pentru actul său de trădare, W. Krivitsky şi-a primit răsplata. În dimineaţa de **9 februarie 1941** a fost **găsit,** în *camera* lui cu nr. 524 a Hotelului Bellevue din Washington, **cu un glonţ în tâmpla.** Organul de anchetă al F.B.I. a exclus posibilitatea că s-ar fi sinucis. Înainte de a fi „sinucis”, Krivitsky a efectuat o vizită la Londra, unde a făcut declaraţii verbale şi scrise, într-o casă conspirativă a M.I.5. **Toate informaţiile date de W. Krivitsky au ajuns, în final, în mâinile lui Roger Hollins, agent recrutat al GRU,** care le-a depus la naftalină. Nenorocirea, cel puţin pentru Donald MacLean şi Guy Burgess, a fost aceea că F.B.I. a continuat cercetările. Ei au fost identificaţi la începutul anului **1951,** timp în care cei doi se aflau la Londra. În acelaşi timp, în zilele în care F.B.I. se pregătea să transmită Londrei rezultatele cercetărilor în legătură cu cei doi foşti diplomaţi englezi la Washington, Kim Philby se afla la Ambasada Marii Britanii din capitala S.U.A. şi se presupune că ar fi aflat despre demersurile F.B.I. şi i-ar fi alarmat pe cei doi, care au reuşit să se sustragă arestării şi să fugă la Moscova. Aceasta este o variantă a extraordinarei fugi în U.R.S.S. a lui D. MacLean şi a lui G. Burgess, care a zguduit din temelii toate structurile guvernamentale ale Marii Britanii. A doua variantă şi, după părerea mea, mai verosimilă este aceea că **cei doi spioni în slujba GRU au fost avertizaţi şi ajutaţi să fugă din ţară de către Roger Hollis,** din cadrul M.I.5, deoarece F.B.I. lucra direct cu acest organ, **Kim Philby nefiind implicat.** Aceasta şi pentru faptul că Kim Philby a mai rezistat încă 12 ani până când a căzut şi el subbănuială, **reuşind la**

rândul său să fugă la Moscova, în anul 1963. În anul 1988, când a decedat, avea gradul de general-locotenent şi titlul de erou al U.R.S.S. A fost înmormântat cu ceremonial de stat.

Criza serviciilor secrete britanice a început în anul 1951, în legătură cu spectaculoasa evadare la Moscova a lui Donald MacLean şi Guy Burgess şi nu s-a încheiat definitiv nici în zilele noastre.

Computerul britanic şi... bomba cu hidrogen sovietică

Sir Anthony Blunt i-a mai recrutat la Cambridge, pentru a lucra în favoarea GRU şi pe alţi „Apostoli", studenţi la Cambridge, atât din Marea

Britanie, cât şi din S.U.A. şi Canada. Printre aceştia, la loc de frunte s-a situat **John Cairncross** (1913 – 1995). Deşi nu a fost de obârşie aristocratică, ci doar fiul unui învăţător scoţian, Cairncross s-a numărat **printre cei mai valoroşi oameni de cultură din Marea Britanie.** A studiat la Universitate din Glasgow, apoi la Sorbona, în Franţa, unde s-a specializat în limbile franceză şi germană şi şi-a luat doctoratul la Cambridge, unde a aderat la organizaţia „Apostolii". Spre deosebire de ceilalţi membri ai „Reţelei de la Cambridge", prezentaţi anterior, **John Cairncross a lucrat la Centrul de cercetare radio şi decriptare, ultrasecret, de la Bletchley Park, unde au fost sparte codurile germane şi în special celebra maşină de cifrat „Enigma", cu ajutorul primului computer din lume, „Colosus".** Prin intermediul lui John Cairncross, toate informaţiile de valoare, inclusiv datele de construcţie ale computerului, au ajuns în mâna ruşilor.

Matematicianul englez Andrew Hodges, profesor universitar la Cambridge, în cartea sa *„The Enigma of Intelligence",* apărută în anul **1985,** la Editura Unwin Paperbacks din Londra, dedicată vieţii şi activităţii marelui savant Alan Turing, afirmă că **ruşilor le-ar fi**

fost absolut imposibil să poată realiza şi experimenta prima bombă cu hidrogen în 1951, devansând S.U.A., **dacă nu ar fi dispus de un calculator electronic,** chiar şi de început, ca cel realizat la Bleatchley Park.

John Cairncross a căzut odată cu Anthony Blunt, în anul 1964, nu ca urmare a unor greşeli proprii, ci a unui act de **trădare.**

Cairncross a reuşit să se sustragă arestării, trăind timp de 30 ani în exil, inclusiv în S.U.A., care nu l-au extrădat. A deced, at în anul **1995** când i s-a permis reîntoarcerea în Marea Britanie, an în care şi-a terminat de scris memoriile.

Spionaj pentru... „salvarea Umanităţii".

Un eminent „Apostol" recrutat de Anthony Blunt în numele *„apărării păcii şi a luptei împotriva nazismului"* a fost **Allan Nunn May** – viitorul savant atomist implicat în *„Manhattan Project",* de realizare a bombei atomice americane. Acesta a lucrat iniţial la programul nuclear al Marii Britanii, apoi s-a deplasat la Centrul de cercetări nucleare Chalk River din Canada, care coopera strâns cu savanţii atofiişti angajaţi în programul nuclear al S.U.A. **Cel mai mare serviciu făcut de Allan Nunn May ruşilor a fost acela de a le oferi un eşantion de uraniu 235 folosit de americani pentru fabricarea bombei atomice care a fost aruncată asupra oraşului japonez Hiroshima. A fost arestat în anul 1946, ca urmare a trădării căpitanului Igor Guzenko,** cifrator al biroului ataşatului militar sovietic ia Ottawa. La proces, Allan Nunn May a declarat **în** faţa tribunalului că nu regretă absolut nimic din ceea ce a făcut*., Actul meu a avut în vedere salvarea Umanităţii şi nu câştigul",* a afirmat „Apostolul" de la Cambridge. A fost condamnat la **10 ani închi**soare, dar eliberat pentru conduită ireproşabilă în 1952.

Din organizaţia secretă „Apostolii" a făcut parte şi **Leo Long*,** recrutat în serviciul GRU în anul 1935. Fiind

un **mare specialist în cunoaşterea limbii germane,** anii celui de-al doilea război mondial i-a petrecut la **Centrul de cercetare radio de la Bletchley Park.** Superiorul lui pe linia legăturilor cu GRU a fost John Cairncross, căruia îi preda materialele secrete, iar acesta le *transmitea* prin sistemul legăturilor indirecte ofiţerului rus cu acoperire diplomatică. Se apreciază că ar fi părăsit activitatea de spionaj în anul **1951.** Cel mai probabil însă este că a fost **trecut în conservare** şi reactivat după nevoile GRU. în urma căderii lui A. Blunt, experiţii M.I.5, în frunte cu celebrul vânător de spioni Peter Wright, l-au interogat şi pe Leo Long, promiţându-i-se imunitate juridică dacă cooperează, dar **nu au putut scoate nimic de la el.**

Agentul ruşilor scria... discursurile lui Roosevelt

Căderea, deşi târzie, a lui A. Blunt s-a datorat tot unui „Apostol”. Este vorba de **americanul Whitney Straight,** fost student la Cambridge. Născut în anul 1916, W. Straight se trăgea dintr-o foarte bogată familie americană cu puternice sentimente anglofile. Fratele acestuia a devenit pilot în Forţele aeriene regale engleze şi a primit cetăţenie britanică. Whitney Straight, în calitate de student la Trinâty Collège, **adept,** ca marea majoritate a studenţilor, **al ideologiei marxiste,** a devenit **membru al organizaţiei *„Apostolii”* în anul 1934.** A fost **recrutat de către A. Blunt,** să spioneze pentru U.R.S.S., **în februarie 1937,** cu ocazia funeraliilor unui prieten comun, poetul John Cornford, căzut în războiul civil din Spania. Whitney Straight nu a îndeplinit nicio misiune de spionaj pe teritoriul Marii Britanii, el fiind **rezervat pentru Statele Unite ale Americii.**

Dat fiind faptul că **familia lui W. Straight era prietenă cu familia preşedintelui Roosevelt,** după înapoierea în S.U.A., acesta a avut o **carieră strălucită şi fulgerătoare.** Iniţial a lucrat **la Departamentul de**

Stat (Ministerul de Externe) iar apoi **la Departamentul de Interne,** unde **pregătea discursuri pentru preşedintele Roosevelt şi alţi membri ai guvernului american.** De pe o asemenea poziţie a fost contactat de către un ofiţer ai GRU cu acoperire diplomatică la Washington, care s-a prezentat drept „Michael Green" şi care îi aducea *„salutări de la colegii lui din Cambridge".*

În acest fel, GRU a reuşit să penetreze şi guvernul de la Washington, şi nu oricum, ci la un nivel foarte înalt, având ca bază de plecare tot „Conspiraţia de la Cambridge".

Alger Hiss – „eminenţa cenuşie" de la Yalta

O altă culme a penetrării cercurilor guvernamentale americane de către spionajul rusesc a fost **Alger Hiss*, înalt funcţionar în Departamentul de Stat.**

Alger Hiss **(1904 – 1996),** absolvent al Facultăţii de drept la Harvard University, după ce a făcut o **carieră strălucită la Departamentul de Stat,** a ajuns în înalta funcţie de **consilier al preşedintelui Roosevelt.** Nu se ştie exact cine l-a recrutat pe Alger Hiss, dar se ştie cu mare precizie că acesta **a avut frecvente întâlniri şi relaţii de „prietenie" cu cei doi „Apostoli"** care au lucrat ca diplomaţi ai Ambasadei Marii Britanii la Washington, **Guy Burgess şi Donald MacLean, precum şi cu Kim Philby.** A. Hiss l-a însoţit pe preşedintele F.D. Roosevelt **la Conferinţa de la Yalta,** din 4 – 11 februarie **1945,** unde **I.**V. Stalin, Winston Chirchill şi F.D. Roosevelt, învingători în cel de-al doilea război mondial, au împărţit lumea între ei. **A. Hiss răspundea de mapa cu documente secrete ale delegaţiei S.U.A.** Este lesne de înţeles cât de „secrete" au fost documentele preşedintelui SUA. pentru I.V. Stalin! în anul **1947,** A. Hiss a demisionat de la Departamentul de Stat, devenind **preşedintele Fundaţiei Internaţionale pentru Pace-Carnegie.**

În anul **1948,** în legătură cu A. Hiss a fost declanşat unul dintre cele mai mari scandaluri politice din S.U.A.

F.B.I. îl suspecta pe Hiss că ar fi fost recrutat de ruşi şi ar fi transmis Moscovei documente secrete, atât în timpul Conferinţei de la Yalta, cât şi a Conferinţei de la San Francisco din 1947, care a condus la crearea Organizaţiei Naţiunilor Unite, dar nu a dispus niciodată de dovezi ferme în acest sen. Pentru înlăturarea şi anihilarea lui **s-a recurs la o înscenare.** Un agent provocator al F.B.I., strecurat în Partidul Comunist American, ajuns, drept recompensă, redactor la revista *„Time”,* s-a oferit să apară voluntar (la sfatul lui Edgar Hoover, diabolicul director al F.B.I. timp de **48** ani) în faţa Comisiei pentru Activităţi Antiamericane a Congresului, unde a declarat *că, /\lger Hiss a fost membru al Partidului Comunist American, este spion al Moscovei, iar el i-a servit drept curier de legătură pentru transmiterea de documente secrete ruşilor”.*

Pentru a susţine această fantastică acuzaţie, experţii în falsuri ai F.B.I. l-au înarmat pe Chambers cu un set de filme conţinând „documente secrete”, inclusiv dintre cele semnate de A. Hiss. **Problema Hiss-Chambers a fost preluată şi susţinută cu înflăcărare de către congresmenul Richard M. Nixon, făcându-şi din aceasta o trambulină politică, pe fondul unui anticomunism feroce. Aceasta l-a ajutat, în cele din urmă, să ajungă preşedinte al S.U.A.** dar în **1974** s-a prăbuşit tot ca urmare a unor intrigi murdare ale F.B.I., în cazul „Watergate”, care a făcut înconjurul planetei.

Alger Hiss a fost condamnat la 25 ani închisoare, dar a rămas cel mai controversat caz din istoria spionajului.

După încetarea Războiului rece şi dezmembrarea U.R.S.S., autorităţile americane s-au adresat celor ruseşti, cerându-le, pe baze de arhive, să confirme dacă A. Hiss a fost agent sovietic sau nu. Aşa cum este normal să se comporte un stat care se respectă, ruşii au răspuns că *„toate acuzaţiile de spionaj în favoarea U.R.S.S. aduse*

*lui **A.** Hiss sunt lipsite de orice temei”.* Ruşii nu sunt ca unii români care au făcut carieră politică cerând să se dea publicităţii dosarele secrete ale statului român. **Dacă Moscova ar fi recunoscut că *„Alger Hiss a spionat pentru U.R.S.S.”,* cine ar mai fi fost nebun să mai lucreze vreodată pentru serviciile de spionaj ale Federaţiei Ruse, în viitor?**

Experţii americani, în special cei de ia Agenţia Naţională de Securitate, specializată în spargerea de cifruri şi coduri, sunt convinşi că **Alger Hiss a fost totuşi agent al GRU.** Recrutarea acestuia a fost tot opera „Apostolilor” englezi. Cel mai probabil, **„naşul”** lui **Alger Hiss a fost Donald MacLean,** căsătorit la Paris în 1940, înainte de căderea Franţei, cu Melinda, cetăţeană americană din New York, ceea ce i-a permis lui MacLean să călătorească în S.U.A. când dorea. Din anul 1944, Donald MacLean a slujit ca secretar I la Ambasada Marii Britanii de la Washington, având frecvente contacte cu A. Hiss, atât oficiale, cât şi „de familie”.

După această incursiune prin labirintul încă neelucidat al „Conspiraţiei de la Cambridge”, mă văd obligat faţă de cititori să prezint şi momentele principale din viaţa şi activitatea celui care a fost **„creierul” organizaţiei secrete *„Apostolii”,* adică Sir Antohony Blunt, consilier pentru problemele de artă al reginei Elizabeta a II-a a Marii Britanii.**

Anthony Blunt – „Apostolul-şef”.

Despre **Sir Anthony Frederik Blunt** am scris în mai multe din cărţile mele dedicate fascinantei lumi a spionajului. Atunci când scrii o carte cu caracter istoric despre marii spioni care au trăit de-a lungul secolelor, încercând să surprinzi esenţa vieţii şi faptelor acestora, **a nu-l aminti pe A.F. Blunt este ca şi cum ai scrie o istorie a teatrului dar nu l**-ai **aminti pe William Shakespeare...**

Duşmani sau prieteni, cei care l-au cunoscut pe A. Blunt sunt unanimi în a recunoaşte că acesta a fost **unul**

dintre cei mai mari oameni de cultură ai secolului XX. Până şi ofiţerii din serviciul de contraspionaj ai Securităţii Marii Britanii – M.I.5, care l-au interogat ani la rând, printre care Arthur Martin, Peter Wright, Chapman Pincer şi alţii, vorbesc despre el cu un profund respect, recunoscând că, în dialogul cu A. Blunt, ei nu au fost niciodată stăpâni pe situaţie şi nu l-au putut determina să spună lucruri, altele decât cele pe care Blunt dorea să le spună. Era o inteligenţă atât de înaltă, un psiholog atât de versat şi un maestru al cuvântului atât de experimentat, încât **interogatorii se pomeneau ei înşişi în poziţii de interogaţi...**

Născut în septembrie 1907, Anthony Blunt este descendent dintr-o familie engleză deosebit de onorabilă. Tatăl **său a** fost **vicar** al bisericii Sfânta Treime din Bournemouth, iar apoi episcop la catedrala

Sfântul Ioan din Paddington. A fost, deci. educat în cel mai înalt spirit al bisericii anglicane şi al conştiinţei apartenenţei de clasă. Cu o asemenea origine socială, numai cel de sus ar putea şti cum a ajuns **A. Blunt** un **mare purtător al ideologiei marxiste şi un ateu convins.**

Familia lui A. Blunt avea un foarte larg acces în sânul clasei nobiliare engleze, fapt ce l-a ajutat enorm pe tânărul Blunt în cariera sa, atât ca viitor om de ştiinţă de talie mondială, cât şi ca spion în favoarea fostei U.R.S.S.

După absolvirea cu rezultate excepţionale a liceului din Marlborough, Blunt a câştigat o **bursă de merit,** fiind admis la Trinity College din Cambridge în anul 1926, unde a studiat iniţial matematiciie, iar apoi limbile franceză şi engleză. A terminat facultatea cu rezultate strălucite, fiind oprit pentru continuarea studiilor postuniversitare, în scopul de a deveni cadru didactic universitar. De data aceasta s-a orientat spre adevărata lui pasiune şi anume **istoria artelor, domeniu în care va deveni un specialist de talie mondială.**

După foarte mulţi ani, când s-a aflat de actul său de „trădare", într-un interviu acordat celebrului cotidian *„The Times",* A. Blunt a declarat că a aderat la ideologia comunistă sau mai exact marxistă în anul 1935, împreună cu majoritatea colegilor săi de la Cambridge, ca urmare a venirii la putere a nazismului în Germania şi a politicii concifiatoriste şi chiar încurajatoare a guvernului Marii Britanii faţă de acesta.

Împrejurările exacte ale abordării şi recrutării de către ruşi a lui A. Blunt sunt total necunoscute şi numai accesul la arhivele secrete ale Rusiei ar putea face lumină în cazul său. Cum însă **ruşii nu sunt de acord cu accesul la arhivele lor secrete,** contraspionajul britanic va trebui să rămână în continuare cu capul în ceaţă. Aceasta, deoarece, în cursul interogatoriilor la care a fost supus, **Blunt nu a făcut niciun fel de dezvăluiri care să dezavantajeje Moscova.**

Homosexualul seducător

Este foarte posibil ca angajarea în acţiuni de spionaj în favoarea U.R.S.S., adică *„pentru pace, împotriva nazismului",* să fi fost făcută **chiar de un agent recrutor de naţionalitate britanică.** Această cale mult mai eficientă şi mai lipsită de riscuri a fost şi este **folosită de spionajul rusesc şi în zilele noastre.** Cert este însă faptul că recrutarea a avut loc în cadrul şi în legătură cu celebra organizaţie secretă „Apostolii", în care A. Blunt se va impune ca un lider de forţă. Fiind un **homosexual extrem de activ,** A. Blunt a fost puternic atras de cercurile bărbăteşti, de unde a putut descoperi şi atrage în organizaţie alţi homosexuali de valoare informativă. Prin rezultatele pe care le-a obţinut, se poate face aprecierea **că a Blunt a avut o mare putere de seducţie asupra homosexualilor din înalta societate britanică, inclusiv universitară, care nu erau puţini la număr.**

şi Ştiindu-se ameninţaţi, atât prin lege cât şi prin

concepţiile morale *ş|e* vremii, **homosexualii lui A. Blunt** şi nu numai erau pătrunşi de un extraordinar simţ al conspirativităţii şi secretismului. **Ajunşi în posturi înalte şi identificaţi, aceştia deveneau pradă sigură pentru serviciile de spionaj străine, mai ales ruseşti,** care îi căutau cu lumânarea.

Consacrându-se istoriei artei universale, A. Blunt a părăsit mediul universitar de la Cambridge devenind, în anul **1936,** la vârsta de **30 ani, director al Institutului de Artă Warburg**. În anul **1939,** A. Blunt devine **director al Institutului de Artă Cortland şi profesor de istoria artei al Universităţii din Londra**. Între timp, devenise un **foarte bun cunoscător al limbilor franceză, italiană şi germană.** După izbucnirea celui de-al doilea război mondial, la indicaţia „Centrului" din Moscova, care îl dirija, pas cu pas către serviciile secrete ale Marii Britanii, **A. Blunt ş-a oferit voluntar în armată.**

Penetrarea contraspionajului britanic

Datorită cunoaşterii limbii germane este trimis la un curs de cercetare al trupelor de uscat, iar apoi, în grad de ofiţer, **va face parte din corpul de cercetare al Forţelor Expediţionare Britanice din Franţa.** După înfrângerea suferită de Franţa în mâi-iunie 1940, resturile trupelor engleze se retrag în Marea Britanie din încercuirea de la Dunkirk, prin bunăvoinţa lui A. Hitler, care nu le-a nimicit, în speranţa că va ajunge la o înţelegere de pace cu Winston Churchill.

Reîntors pe pământul patriei, A. BIunt este dirijat de către ruşi spre Serviciul de Securitate al Marii Britanii, celebrul M.I.5, în cadrul căruia funcţiona şi Departamentul de contraspionaj. **Intrarea în M.I.5 îi este facilitată de un angajat al acestui serviciu, fost negustor de opere de artă, prieten din viaţa civilă a lui A. Blunt,** cunoscător al limbilor spaniolă şi portugheză, pe nume **Tomas Harris,** jumătate englez, jumătate spaniol. Acesta a fost recrutat de M.L5 pentru

faptul că era un perfect cunoscător al Peninsulei Iberice, fost participant la războiul civil din Spania. Ulterior sau mai exact foarte târziu, englezii au aflat că **Tomas Harris a fost agent al KGB.**

Aşadar, la vârsta de **34 ani,** ofiţer activ al Armatei Regale Britanice, **A. Blunt a pătruns în inima MI5, lucrând chiar în cartierul general al acestuia,** situat în strada St. James nr. 57 din Londra.

Datorită unor acţiuni genial gândite şi dirijate, foştii studenţi de la Cambridge, camarazi din organizaţia secretă „Apostolii", purtători fideli ai ideologiei marxiste – **Kim Philby, Guy Burgess, Donald MacLean şi Anthony Blunt – încă din anul 1940, erau adânc penetraţi în inima serviciilor secrete ale Marii Britanii.**

De la nişte simpli studenţi, aparent fără valoare şi plini de toate viciile specifice tineretului studenţesc, **ruşii,** gândind în perspectivă şi operând cu răbdare, **au creat,** în anii celui de-al doilea război mondial, **o reţea de super-spioni în Marea Britanie,** duşmanul de moarte al regimului comunist bolşevic de la Moscova.

Nu am absolut niciun motiv să cred că, după colapsul regimului sovietic şi dezmembrarea U.R.S.S., survenite în perioada 1989 – 1991, serviciile secrete, în special de spionaj, ale Rusiei şi-au schimbat stilul de lucru…

În anii războiului, **unul din oamenii de legătură cu spionajul rusesc al lui A. Blunt a fost Juergen Kuczynsky, fratele celebrei Sonia.** Legătura cu acesta era legendată prin aceea că Blunt „supraveghea" comunitatea emigraţiei germane din Marea Britanie.

Debarcarea din Normandia – o legendă „tip Hollywood".

În timpul pregătirii marii operaţii de debarcare a forţelor americâno-britanice din Normandia, care a început la 6 iunie 1944, A. Blunt a făcut parte dintr-o formaţiune specială a M.I.5 având misiune de a organiza

măsuri de dezinformare a Comandamentului german cu privire la locul real unde urma să aibă loc această operaţie**. În** această calitate, **Blunt a participat la cele mai importante reuniuni ale comandanţilor americani şi britanici, fiind la curent cu elementele planului de operaţii. Toate acestea au fost transmise ruşilor.**

Deşi propaganda americană a prezentat **debarcarea din Normandia** drept *„cea mai importantă operaţie strategică din Europa”* în cel de-al doilea război mondial, aceasta nu a fost, în realitate, decât o operaţie logistică de transport trupe pe mare şi de **debarcare în condiţii de rezistenţă mai mult decât minime din partea armatei germane.**

La cele **12.000 de avioane** cu care au atacat aliaţii occidentali, trupele germane care apărau „Valul Atlantic” au putut răspunde cu 3 – 4 escadrile, adică **36 – 48 de avioane de luptă... în anul 1944, în linii generale, Germania era deja înfrântă în război.** Faţă de bătălia de la Stalingrad din 1942, unde s-a hotărât soarta Germaniei celui de-al treilea Reich, **debarcarea din Normandia a fost un scenariu demn de studiourile de la Hollywood...**

A. Blunt a pus la dispoziţia ruşilor întreaga organizare şi încadrare a securităţii britanice – M.I.5, **şi i-a ţinut la curent cu operaţiunile pregătite de acest serviciu vital al Marii Britanii**. În acest mod, beneficiind şi de informaţiile primite de la ceilalţi agenţi de penetraţie, atât din cadrul M.I.5, cât şi din M.I.6 de spionaj extern, **ani la rând, ruşii i-au jucat pe englezi după bunul lor plac,** anihilându-le toate marile acţiuni, mai ales pe plan extern, atât în spaţiul fostei U.R.S.S., cât şi în coloniile engleze**. În scoaterea Indiei de sub stăpânirea Marii Britanii, spionajul rusesc a jucat un rol extrem de important.** Luptele seculare dintre Imperiul Rusesc (indiferent de regimul lui politic) şi Imperiul Britanic s-au încheiat în anii ’60 cu victoria

Moscovei.

Între timp, reputaţia de specialist în istoria artelor a lui Blunt a depăşit graniţele Marii Britanii, el devenind un om de cultură de notorietate mondială, fiind invitat în repetate rânduri în S.U.A., de către marile universităţi americane.

Marea Păcăleală a reginei Elizabeth II

La **1 aprilie 1945,** A. Blunt îi succede lui Sir Kenneth Clark, în **postul de custode al colecţiilor de artă ale familiei regale britanice.** Palatele Buckingham, Windsor şi toate celelalte edificii regale care conţineau mai ales picturi l-au devenit accesibile. Datorită extraordinarelor sale calităţi de comunicare, perfect stăpân pe arta de a se face plăcut dar şi util, **A. Blunt îşi atrage preţuirea şi chiar prietenia regelui George al VI-lea şi soţiei acestuia Elizabeth, viitoarea regină-mamă,** care a trăit peste 100 ani. În acelaşi timp, A. Blunt **a continuat să lucreze şi pentru M.I.5,** de care era bine plătit**. În anul 1946, din însărcinarea regelui George al VI-lea, A. Blunt este trimis într-o misiune extrem de delicată în Germania,** pentru a rezolva o problemă ce viza onoarea dinastiei regale a Marii Britanii. Acesta a avut misiunea **să recupereze un set de documente ce-l priveau pe Ducele de Windsor, fratele regelui George al VI-lea, din care rezultau relaţiile acestuia cu autorităţile naziste.**

În **octombrie 1937, Ducele de Windsor,** fără aprobarea guvernului Marii Britanii, a făcut o **vizită de două săptămâni în Germania.** Pe timpul acestei vizite, Ducele de Windsor, admirator al nazismului, s-a întâlnit şi a purtat **ample discuţii cu von Ribbentrop,** ministrul de Externe nazist, cu **mareşalul Göring,** cu **Rudolf Hess** şi în final cu **Adolf Hitler**. În urma acestora **au rezultat nişte documente extrem de stânjenitoare pentru Marea Britanie şi familia regală,** iar M.I.5 a depus eforturi pentru a le recupera.

Se pare că **acest lucru l-a realizat tocmai A. Blunt,** care le-a identificat într-o arhivă a castelului Marburg, din zona de ocupaţie americană a Germaniei. Cu siguranţă, însă, că Blunt a avut grijă ca nişte copii de pe aceste documente să ajungă şi în mâna ruşilor, care îl dirijau.

Pentru modul în care şi-a îndeplinit „misiunea", în anul **1947** a fost **distins,** de către regele George al VI-lea, **cu Ordinul Regina Victoria în grad de comandor.** Istoria spionajului modern nu mai poate oferi un al doilea exemplu în care un spion de penetraţie să se fi bucurat vreodată de o asemenea poziţie socială şi de astfel de onoruri**. În anul 1956, Elizabeta a II-a,** fiica regelui George al VI-lea, devenită regina Marii Britanii din anul 1952, **îl înnobilează pe A. Blunt,** spre marea satisfacţie a KGB, care l-a preluat de la GRU după încheierea celui de-al doilea război mondial.

Artiştii – spioni între ei...

În toţi anii săi de glorie în serviciul spionajului rusesc, **A. Blunt s-a bucurat de protecţia lui Roger Hollis din cadrul M.I.5, cel mai mare agent de penetraţie din toate timpurile**. În societate, ca şi în natură, totul are un început şi un sfârşit. Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu super-spionul A. Blunt. Acesta a căzut, nu datorită unor greşeli personale sau a celor care l-au dirijat, ci ca urmare a unui act de trădare venit din extt norul Marii Britanii. **A. Blunt a fost trădat, în iunie 1963, de către prosperul om de afaceri american Michael Straight,** fost student la Cambridge, fost membru al organizaţiei „Apostolii", recrutat de Blunt în serviciul ruşilor.

În iunie 1963, M. Straight a candidat pentru funcţia de preşedinte al Consiliului Consultativ pentru Arte al S.U.A. O agenţie federală creată de către preşedintele J.F. Kennedy. Directorul general al F.B.I.; temutul **Edgar Hoover, s-a opus,** deoarece avea date despre legăturile acestuia cu Donald MacLean şi Guy

Burgess, care au fugit la Moscova în anul 1951. Strâns cu uşa, **M. Straight s-a confesat prietenului său Arthur Schlesinger, om al C.I.A. Şi consilier al preşedintelui Kennedy, recunoscând că a fost recrutat de către A Blunt,** agent al Moscovei, în anii studenţiei. **Această declaraţie a fost transmisă în mod oficial guvernului de la Londra, care *a* ordonat o anchetă cât mai discretă posibil.**

Martin Arthur, supranumit „inchizitorul" contraspionajului britanic, s-a deplasat la Washington, unde a avut lungi întrevederi cu multimilionarul Straight, aflând lucruri zguduitoare despre ravagiile făcute de organizaţia „Apostolii" şi despre A. Blunt. Acesta nu avea însă absolut nicio dovadă materială care să-l incrimineze pe Blunt, declaraţiile sale fiind total insuficiente pentru ca A. Blunt să poată fi abordat pe cale juridică.

Între timp, presa americană a „aflat" de relaţiile Blunt-Straight şi de faptul că aceştia erau agenţi ai KGB. Acest lucru a produs un adevărat cutremur în sânul clasei politice britanice. Aceasta, nu numai pentru că s-a aflat că un consilier intim al reginei Elizabeta a II-a a Marii Britanii a fost agent al Moscovei, timp de peste 30 ani, ci şi pentru un alt motiv extrem de jenant.

Parlamentul şi Guvernul Marii Britanii – pline de homosexuali...

A. Blunt a fost un homosexual pasionat şi agresiv. Pe lângă alte proprietăţi, **Sir Anthony Blunt dispunea la Londra de un mare şi somptuos apartament. De foarte mulţi ani, acesta era locul de întâlnire, de petreceri şi orgii între homosexualii din Parlamentul şi din guvernul Marii Britanii. Aceştia erau numeroşi, de origine aristocrată şi cu funcţii înalte.** Dacă A. Blunt ar fi făcut dezvăluiri în legătură cu „istoria" apartamentului său, întregul sistem politic britanic s-ar fi zdruncinat. A. Blunt nu a intrat absolut de loc în panică şi nici nu a încercat să fugă la

Moscova, atunci când a aflat din presa americană şi britanică de faptul că este acuzat de spionaj. Dacă ar fi vrut să fugă la Moscova mai mult ca sigur că ar fi fost ajutat să facă acest lucru, chiar de către serviciul de contraspionaj britanic, cu deplina aprobare a guvernului…

În felul acesta, „cazul" ar fi fost închis, s-ar fi dat toată vina pe „conspiraţia Moscovei" împotriva „lumii libere" şi toţi cei cu musca pe căciulă, mai ales marii homosexuali, ar fi respirat uşuraţi, a Pentru a putea fi arestat şi interogat pe baze legale, A. Blunt trebuia determinat să recunoască personal că a fost recrutat şi a lucrat conspirativ pentru KGB. Această misiune i-a fost încredinţată tot „inchizitorului" Martin Arthur, în faţa căruia niciun agent străin nu a putut rezista. Era un maestru ai tehnicii interogatoriilor.

Cu Sir Anthony Blunt, înarmat cu o inteligenţă şi o cultură la nivel de geniu, „maestrul" Martin Arthur şi-a găsit naşul. De îndată ce a fost primit într-unul din luxoasele saloane ale apartamentului său, A. Blunt i-a spus ferm şi fără alte comentarii lui Martin că *„declară totul şi cooperează deschis cu organul de securitate M.I.5 din momentul în care acesta îi va aduce* ***o garanţie scrisă de imunitate juridică semnată de primul-ministru al Marii Britanii",*** care atunci era Douglas Home.

Guvernul britanic îşi protejează trădătorii şi homosexualii!

Problema a fost discutată într-o şedinţă specială de Guvern, cu participarea directorilor serviciilor secrete – Sir Roger Hollis, din partea MI5 (agent al KGB) şi Sir Dick White, din partea M.I.6. Majestatea sa regina Elizabeta a II-a, care a fost pur şi simplu zdrobită la aflarea veştii despre cine era A. Blunt în realitate, era ţinută la curent cu mersul lucrurilor. Partidul Conservator a fost pus într-o situaţie umilitoare. S-a produs un caz fără precedent în istoria Marii Britanii. Lui

Sir Anthony Blunt, unul dintre cei mai mari trădători din istoria Marii Britanii, spion în favoarea U.R.S.S. i-a fost acordată o totală imunitate de jurisdicţie. A. Blunt, cunoscându-şi clasa din care făcea parte, a fost sigur de-succes…

Imunitatea juridică totală i-a fost acordată lui A. Blunt în luna aprilie **1964.** Aceasta nu a fost urmată de revelaţii spectaculoase din partea lui Blunt. Între acesta şi anchetatorii de la M.I.5 s-a desfăşurat un război de lungă durată, Blunt fiind interogat, cel puţin odată pe lună, până în anul **1972.** Autorităţile britanice au făcut public faptul că Sir Anthony Blunt a fost agent al Moscovei abia în anul **1979.**

Securiştii de la M.I.5, în frunte cu Martin Arthur şi Peter Wright, au prestat un tip de interogatoriu benevol şi nu unul ostil, de forţă, cu recurgeri la întemniţări, şocuri, torturi şi droguri, aşa cum procedează toate serviciile de contraspionaj din toate statele lumii, mai ales în ***„marile democraţii”,*** atunci când au de soluţionat cazuri grave sau foarte grave, cum era cel al lui A. Blunt. Aceste metode au fost însuşite de la celebrul Gestapo, dar nimeni nu va recunoaşte vreodată aşa ceva.

În zilele noastre, cele câteva sute de prizonieri musulmani capturaţi în Afghanistan şi deţinuţi ilegal de către americani la baza navală de la Guantánamo din Cuba sunt interogaţi de către anchetatorii F.B.I. în stil gestapovist, mai ales prin folosirea drogurilor şi a torturii. Aşa cum s-a putut vedea şi pe ecranele televizoarelor, cei anchetaţi ieşeau de la şedinţele de interogare pe targa…

Anthony Blunt, nobil cu „sânge albastru”, a fost „interogat” exclusiv în apartamentul său din Londra. Ca gentleman ce era îşi trata „inchizitorcu gustări şi băuturi rafinate. Câte informaţii au scos anchetatorii M.I.5%?

de ce valoare, de la A. Blunt, nu se va şti niciodată. Cert este că **nobilul spion nu a clacat niciodată, nu a căzut sub efectul vreunor stări de depresie şi, mai**

ales, nu a schiţat nici cel mai mic gest că ar dori să se sinucidă. La rândul lor, asasinii de profesie din cadrul MI5 nu l-au ajutat „să se sinucidă”.

Ceilalţi mor pe capete!...

În atenţia MI5 au intrat însă un număr de persoane cu care A. Blunt a avut relaţii strânse de colaborare, cu care securistii englezi nu s-au mai purtat cu mănuşi.

Prima victimă a fost Tomas Harris, cel care l-a ajutat pe A. Blunt să pătrundă în centrala MI5. Acesta a **decedat în urma unui *„accident de automobil”.***

Izbitoare asemănare cu *„accidentul de automobil”* al prinţesei Diana, de la Paris, din zilele noastre. Frumoasa prinţesă era **pe cale să dea naştere unui *„bastard arab”,*** rezultat din relaţia de amor a Dianei cu fiul proprietarului egiptean al magazinului Harrods din Londra, cel mai mare, mai rafinat şi mai de renume din lume. Dacă s-ar fi născut, ***„bastardul arab”*** **ar fi fost „frate de mamă” cu cei doi fii ai prinţesei şi ai prinţului Charles, care sunt moştenitori ereditari, în ordinea naşterii, la tronul Marii Britanii.** Interesant este „amănuntul” că, **în** acel celebru „accident”, **au murit toţi pasagerii din automobil, în afară de agentul de securitate de la MI5 care „o proteja” pe Diana.** Nu cumva tocmai securistul a provocat accidentul? Numai cel de sus şi mai marii de la MI5 ştiu…

A doua victimă în cazul de spionaj A. Blunt, a fost **domnişoara Phoebe Pool.** Aceasta a fost asistenta lui A. Blunt la Institutul Naţional de Artă Courtauld şi au scris împreună o carte despre opera lui Picasso. Cu sau fără cunoştinţa acesteia, Blunt a folosit-o pe domnişoara Phoebe Pool în rol de curier pentru predarea unor materiale secrete omului său de legătură din KGB. Înainte de a fi interogată de agenţii MI5, domnişoara Phoebe Pool „s-a aruncat sub un tren” sau, mai exact, a fost **aruncată sub un tren de către asasinii profesionişti ai MI5.**

Un alt om din cercul lui A. Blunt, profesorul universitar de limba rusă **Paddy Costello,** de la Universitate din Manchester, **agent activ al KGB,** a fost **găsit mort în apartamentul său.**Verdictul doctorului legist a fost simplu: ***„sinucidere”.*** Numărul total al asasinatelor legate de „cazul Blunt” nu va fi cunoscut niciodată, deoarece MI5 lucrează *„cu mâinile curate”…*

Nimeni nu i-a investigat însă pe homosexualii din Parlamentul şi din guvernul Marii Britanii care se dedau la orgii înapartamentul lui A. Blunt din Londra.

Cazul Blunt conduce la concluzia potrivit căreia **cu cât un spion se află mai sus pe scara ierarhiilor sociale, cu atât este mai greu de descoperit, iar în caz de cădere are mari şanse să supravieţuiască, şa devină indestructibil aşa cum a fost Arthur Frederik Blunt.**

Spionii de condiţie socială modestă sunt sacrificaţi fără milă şi de o parte şi de alta, exact ca pionii de pe tabla de şah/

Iată un exemplu edificator. **George Blake*,** ofiţer în Serviciul Secret de Informaţii Externe – M**.1**.6 al’ Marii Britanii, căzut prizonier în 1950 în timpul războiului din Coreea, a fost recrutat de KGB. Pus în libertate în anul 1953, G. Blake a lucrat pentru ruşi până în anul **1961,** când a fost **arestat,** fiind **trădat de locotenentul-cofonel din KGB Mihail Goleni-ewski,** de origine poloneză, care a fugit în Occident.

G. Blake este cel care le-a transmis ruşilor numele multor agenţi pregătiţi în şcolile de spionaj din Germania Federală şi infiltraţi pe teritoriul U.R.**S.S., dar şi preţioasa informaţie cu privire la construirea de către americani a tunelului de la Berlin, pe sub „zidul ruşinii”, până sub clădirea Comandamentului Grupului de Forţe sovietice din** R**.D. Germană.** Ruşii i-au lăsat pe americani să utilizeze tunelul mai mult de un an, intoxicându-i cu informaţii

false, iar apoi i-au luat prin surprindere şi le-au confiscat tot echipamentul, care era de cea mai înaltă clasă. **George Blake nu era de viţă nobilă, era jumătate englez şi jumătate olandez, fapt pentru care tribunalul englez de la Old Bailey i-a aplicat pedeapsa maximă din timp de pace, de 42 ani închisoare.**

Sir Anthony Blunt, prietenul reginei Elizabeta a li-a, care a adus Marii Britanrprejudicii incomparabil mai mari cu cele ale muritorului de rând G. Blake, **a scăpat basma curată.** Cu siguranţă că nu există dreptate nici pe pământ şi nici în ceruri. Spionii sunt însă oameni de excepţie. După ce i-a recrutat pe doctorul închisorii şi alţi doi deţinuţi politici, **la 22 octombrie 1966, G. Blake a evadat din închisoare şi *a* fugit la Moscova, via Berlin.** M.I.5 recunoaşte că toată acţiunea de evadare a lui Blake a gândit-o el, fără ajutorul KGB.

Regina s-a răzbunat: i-a retras „OrdinuLJartierei”...

Regina Elizabeta a II-a a fost pur şi simplu răvăşită psihic de cazul de spionaj al lui Sir Anthony Blunt, la care a ţinut enorm, cu care a avut confidenţe şi pe care îl primea cu cea mai mare plăcere în cabinetul ei de lucru de la Palatul Buckingham. Ruşinea pentru faptul că sub acelaşi acoperiş cu ea a trăit şi a acţionat, după bunul său plac, un super-spion al KGB a determinat-o să nu mai iasă în public multă vreme. Imunitatea juridică acordată lui A. Blunt nu acoperea şi titlul de nobleţe acordat de regină, aşa că **aceasta s-a răzbunat, ridicându-i acest titlu.** Tot aşa a procedat Elizabeta a II-a şi cu fostul preşedinte al României, Nicolae Ceauşescu, ridicându-i dreptul asupra *„Ordinului Jartierei”,* cel mai înalt ordin pe carert poate acorda monarhia britanică. Măsura luată împotriva lui N. Ceauşescu, după aprecierea multora, nu i-a făcut onoare.

În galeria marilor spioni ai lumii pe care i-am

descris în cărţile mele, **Sir Anthony Blunt ocupă un loc special.** Un plus de respect şi de simpatie faţă de acest englez extraordinar. Îl respect, nu pentru că a spionat pentru ruşi, adică fosta „lume comunistă" şi nici pentru că era un purtător al valorilor teoriei marxiste, ci pentru faptul că **a ridicat arta spionajului la culmi nebănuite. A. Blunt a ajuns până acolo încât şi-a ascuns viaţa şi activitatea de spion chiar sub coroana Marii Britanii.** „Conspiraţia de la Cambridge" şi mai ales gravitatea „cazului Blunt" au avut **mari efecte asupra serviciilor secrete britanice.** Cel mai mare efect a fost acela **al spargerii monopolului asupra acestora, deţinut de aristocraţia britanică.** Recrutările pentru aceste servicii au încetat a se mai face după criterii de clasă. Porţile MI5, M.1.6 şi Cercetării radioelectronice au fost larg deschise pentru oamenii de talent, din toate clasele şi categoriile sociale. După cum apreciază Chapman Pincher, după pierderea Imperiului, Marea Britanie s-a trezit la realitate, fiind obligată să-şi redimensioneze strategia şi politica şi să renunţe la conservatorismul distructiv ce o caracteriza. Se pare însă că, după încetarea Războiului rece, Londra a cam uitat lecţiile istoriei, renăscându-i-se instinctele coloniale şi imperiale, puse în evidenţă în războiul împotriva Irakului, din 2003.

Anul 1963 a fost un an negru în analele serviciilor secrete. Cazul **A. Blunt** a compromis total M.I.5, iar fuga la Moscova a lui **Kim Philby** a paralizat pentru mult timp M.I.6. Anii care au urmat au fost **ani de coşmar pentru sute de ofiţeri** din cele două servicii secrete, de-securitate şi de spionaj, care au'fost epuraţi. Toate guvernele Marii Britanii din perioada 1963 şi până în zilele noastre au depus **eforturi pentru a determina dimensiunile dezastrelor cauzate intereselor Marii Britanii,** în interiorul societăţii acesteia şi pe plan extern.

Comisii neutre, alcătuite din mari personalităţi ale

magistraturii, precum **Sir** Charles Römer, lordul Diihorne, lordul Radcliffe, lordul Dënning şi alţii au efectuat investigaţii în inima celor două servicii, prezentând concluziile lor primului-ministru în funcţie. **Opt guverne succesive s-au ocupat de refacerea serviciilor secrete,** fără ca această operaţie să se poată considera încheiată. Nici până în epoca lui Tony Blair nu s-a putut stabili cu exactitate dacă Roger Hollis, care a lucrat timp de 27 ani în cadrul M.L5, din care 9 ani pe funcţia de director general, a fost sau nu agent ai KGB. **Un secretism excesiv şi puterile discreţionare practicate de secole au condus (a degradarea serviciilor secrete britanice.** Acestea funcţionează pe baza unei legi (vagi) abia din anul **1989,** iar prima comisie parlamentară de control a acestora, mai mult simbolică, datează din anul **1994.**

Capitolul VIII
TRĂDAREA SECOLULUI

Serviciile secrete britanice – „anexe" ale spionajului american?

Puţine state de pe faţa Pământului s-ar putea întrece în aroganţă, brutalitate, perfidie, **pofta de a jefui şi domina prin orice mijloace cu Marea Britanie.** Printre acestea s-au înscris **Germania,** din cursul primului şi celui de-al doilea război mondial, **Japonia,** în cursul celui de-al doilea război mondial, **S**.U**.A.** şi U.R**.S.S**. în epoca Războiului rece şi S.U.A. în epoca post-Război rece. **Scrierile din domeniul spionajului apărute în Marea Britanie,** după colapsul fostei „lumi comuniste" din Europa de Est sunt în majoritatea lor **triumfaliste, pline de aroganţă şi de pretenţii,** potrivit cărora, Marii Britanii i-ar reveni un mare rol, dacă nu chiar decisiv, în „obţinerea victoriei" împotriva comunismului, care era „visul de aur" al lui Winston Churchill.

În cartea sa «*Intelligence Services in the Information* Age", apărută în anul 2001, la Editura Frank

Gass din Londra, **Michael Herman,** veteran ai M.I.6, declară sus şi tare că *„în materie de spionaj Marea Britanie este o superputere”.*

Autorul, patriot înflăcărat, încearcă să-şi convingă cititorii că *„atâta timp cât Marea Britanie este învingătoare în Războiul rece, greşelile şi eşecurile trecutului nu mai contează”.*

Ancorate la C.I**.A., la N.S.A.** (gigantul de cercetare radioelectronică american) **şi la F.B.I., serviciile secrete britanice sunt, de fapt, dominate de patronii de peste Ocean.**

Cât priveşte ştergerea trecutului, să ne fie iertată părerea, dar serviciile de securitate şi informaţii ale Marii Britanii mai au multe ***„găuri negre”*** de explicat. Una dintre acestea este ***„căzui Roger Hol lis”,*** de care ne vom ocupa succint, în paginile următoare.

„Bolşevizarea” lui... James Bond în perioada interbelică, serviciile de spionaj ruseşti au desfăşurat două mari operaţii de amploare strategică, vizând penetrarea cu agenţi a serviciilor secrete vitale ale Marii Britanii.

Prima, de care ne-am ocupt în detaliu, a fost ***„Conspiraţia de la Cambridge”*** şi a vizat penetrarea Serviciului Secret de Informaţii – **M.I.6,** cu efectele cunoscute, iar a doua, cunoscută sub genericul ***„Conspiraţia de la Shanghai”,*** *a* vizat penetrarea Serviciului Secret de Securitate Internă – **M.I.5,** cu efecte de-a dreptul devastatoare.

Dacă **în primul caz,** datorită faptului că cei mai mari şi mai eficienţi agenţi de penetraţie din cadrul M.I.6, Donald MacLean, Guy Burgess şi Kim Philby, au reuşit să fugă ia Moscova, să scrie şi să-şi publice memoriile, **guvernele de la Londra au fost obligate să suporte toate consecinţele politice şi de prestigiu negative rezultate din aceste dezastre.**

În cel de-al doilea caz, al securităţii interne, care atârnă greu în balanţa campaniilor electorale, atât

Partidul Conservator, cât şi Partidul Laburist, au depus **eforturi conjugate enorme pentru ascunderea adevărului,** pentru muşamalizarea cazurilor grave, mai ales că factorul perturbator extern, adică dezvăluirile F.B.I., nu mai era atât de periculos şi de neînlăturat.

În jurul problemelor de o extremă gravitate care au lovit **MI5, bătălia** s-a purtat şi continuă să se poarte şi în prezent **între guvern,** cu „comisiile" sale de muşamalizare şi îngropare a trecutului **şi între foste cadre cu funcţii de răspundere din organul securităţii Marii Britanii,** sprijinite de ofiţeri activi şi de rezervă din acest organ, care doresc o adevărată renaştere, modernizare, democratizare, transparenţă şi supervizare parlamentară a acestuia. Chiar dacă, în mod formal, MI5, are o subordonare faţă de Ministerul de Interne, iar M.I.6 faţă de Ministerul de Externe, mai ales pentru ascunderea bugetelor, **cele două organe sunt, în realitate, instrumente de forţă în mâna primului-ministru. Şefii** acestor servicii au acces la primul-miniştru fără ştirea şi acordul miniştrilor tutelari. Cu toate că acest lucru este negat, ca de altfel peste tot în lume, şefii serviciilor secrete sunt puternic implicaţi în viaţa politică internă şi externă a Marii Britani. **Prin tradiţie, acestea înclină către Partidul Conservator,** ca în „cazul Roger Hollis", fost director-general al MI5 în perioada 1956 – 1965.

Roger Hollis – „informatorul Securităţii".

În perioada dintre cele două războaie mondiale până la ocuparea acestuia de către trupele japoneze în anul 1937, marele oraş chinezesc **Shanghai a fost unul dintre cele mai mari centre de spionaj din întreaga lume.** Aici îşi aveau concentrate cohortele de spioni ruşii, englezii, germanii, americanii şi japonezii.

Roger Hollis, cel mai controversat personaj din istoria serviciilor secrete ale Marii Britanii, s-a născut la **2 decembrie 1905,** în oraşul **Somerset** din Ţara Galilor, **în familia unui preot.** Tatăl său, George Arthur

Hollis, a ajuns până în înaltul post de **episcop** al Comitatului Somerset, slujind la marea catedrală din Tounton.

A absolvit liceul Clifton din Bristol, rezervat clasei aristocratice şi clericale, iar în anul **1924** a fost **admis la Universitatea Oxford, Facultatea de limbă şi literatură engleză.** După cum îl caracterizează colegul şi prietenul său de o viaţă, Roger Hollis, de altfel un student foarte înzestrat, se ocupa mai puţin cu studiul **limbii** şi literaturii engleze şi mai **mult** cu ***„vinul, femeile şi golful”,*** în care a şi devenit de neîntrecut.

Atmosfera „plină de tămâie” de acasă şi „morală părintească” nu i-au plăcut niciodată, aşa că şi-a* redus la minimum relaţiile cu familia, iar la momentul potrivit le-a şi rupt. Deşi a terminat cursurile facultăţii, **nu s-a prezentat niciodată la examenul de diplomă. În** căutare de serviciu, tânărul Roger Höllis a dat peste un recrutor din cadrul securităţii britanice, adică faimosul MI5, care l-a **recrutat ca informator.** Ca să mă exprim pe înţelesul tuturor românilor, în anul **1927,** Roger Hollis a devenit „informator al Securităţii”, **cu angajament scris şi semnat,** exact aşa cum erau şi „informatorii Securităţii” din România socialistă…

În această calitate, Roger Hollis, **ajutat de M.I.5,** a obţinut un post de **funcţionar af British American Tobacco Company (B.A.T.),** o firmă subsidiară a British Cigarette Company, care avea fabrici în China, la Shanghai, Hankow, Tientsin, Mukden şi Harbon. Era o **acoperire perfectă** pentru un „informator al securităţii” Marii Britanii, putând circula în mod legendat pe întreaga coastă de est a Chinei. **Misiunea lui** ca „informator” era, în principal, aceea **de a-i turna, prin note informative, pe concetăţenii săi din marea colonie britanică din Shanghai şi din alte oraşe,** consideraţi că ar desfăşura acţiuni contrare intereselor Marii Britanii.

Cum s-a achitat de această misiune nu se ştie cu

exactitate dar, ţinând cont de faptul că, în cele din urmă, a fost cooptat în centrala M.I.5, şi în final **a ajuns să fie şeful suprem al Securităţii Marii Britanii,** cel mai probabil este că foarte bine. Ceea ce nu ştiau însă patronii lui de la Londra a fost faptul că Roger Hollis a luat cu el în Extremul Orient şi pasiunea lui pentru ***„vin,*** *femei şi golf.*

„Conspiraţia de la Shanghai”.

Pe durata celor **cinci ani** cât a stat **în China,** Roger Hollis şi-a suplimentat câştigurile **scriind articole şi reportaje** de pe unde umbla cu vânzările de ţigarete, pentru ziarul „South China Times”.

Lucrul cel mai important pentru Roger Hollis din perioada acţiunilor sale în Orientul Extrem este intrarea acestuia **în relaţii amoroase cu „jurnalista” americană Agnes Smedley,** o femeie de o rară frumuseţe, căreia nu-i putea rezista niciun bărbat întreg la minte şi la trup, care era, în acelaşi timp, şi **cea mai temerară agentă recrutoare a** GRU**. în apartamentul lui Agnes Smedley din Shanghai,** unde chefurile dintre „jurnalişti” se ţineau lanţ, **Roger Hollis i-a cunoscut** pe **Richard Sorge,** „jurnalist german”, în realitate unul dintre cei mai mari spioni ai Moscovei din toate timpurile, precum **şi, pe Sonia,** cu care va lega o strânsă prietenie şi cu care se va reîntâlni pe teritoriul Marii Britanii, ca „cetăţeană britanică”. O seamă de jurnalişti americani din Shanghai, cu siguranţă tot în rol de spioni, care făceau parte din „cercul lui Agnes Smedley”, au pomenit în scrierile lor memorialistice despre „reuniuni” la care au fost văzuţi împreună Richard Sorge, Sonia şi Roger Hollis.

Este posibil, ţinând cont de înaltul grad de instruire de care a dat dovadă Roger Hollis în cei **27 ani cât a lucrat pentru ruşi, din interiorul M.I.5,** ca, după recrutarea lui de către superba Agnes Smedley, de pregătirea lui să se fi ocupat chiar marele maestru în arta spionajului, Rächard Sorge. Mai există un

„amănunt” interesant pe careoamenii care i-au studiat trecutul lui Roger Hollis nu l-au putut elucida. În vara anului

1934, după ce şi-a petrecut concediulde odihnă la Londra, Roger Hollis s-a înapoiat în China via Moscova, cu transsiberianul. Acesta a făcut o **„întrerupere” de câteva zile în Moscova.** Ce a făcut Roger Hollis în aceste zile în capitala „socialismului victorios” nimeni nu a putut stabili, iar accesul la arhivele secrete ale GRU nu le este permis englezilor. **La înapoierea sa definitivă din China,** R. Hollis a călătorit tot cu transsiberianul, a făcut **o nouă escală la Moscova,** rămasă de asemenea învăluită în mister.

„Pisicile” aristocrate nu trebuie evitate...

La 17 iulie 1937, Roger Hollis se căsătoreşte cu domnişoara Swayne, dintr-o familie bogată, ceremonia fiind slujită de tatăl lui Roger, episcop al Catedralei de Wells, în prezenţa a 600 de invitaţi. Pătrunderea în înalta şi prospera societate britanică era asigurată.

În perioada respectivă, de mari tensiuni politice, când pentru toată lumea era evident că un nou război mondial bate la uşă, serviciile secrete britanice erau în căutare de oameni. În aceste condiţii favorabile, cu ajutorul unui prieten de familie cu care juca golf şi tenis, maiorul T. Meldrum, R. Hollis este **pus în legătură cu domnişoara Jane Sissmore, ofiţer de cadre în M.I.5.** Aceasta este impresionată de persoana lui R. Hollis, de „experienţa” lui din China şi **îi face un excelent referat, cu propunerea de a fi angajat în centrala Serviciului Secret de Securitate – M.I.5 al Marii Britanii.** „Conspiraţia de la Shanghai” şi-a atins astfel obiectivul strategic propus. Înainte de a se căsători şi-a părăsi M.I**.5, Jane Sissmore a devenit amanta lui R. Hollis.** Stupefiant este faptul că **Roger Hollis a fost angajat în organul central al M.I.5 fără să aibă o diplomă de studii superioare şi fără să cunoască**

vreo limbă străină. Garanţiile domnişoarei Sissmore, odrasla unui aristocrat bogat şi influent, au fost suficiente pentru a plasa în inima securităţii britanice-un tenace agent al Moscovei. Probabil că în acelaşi mod a ajuns şi Mihai Pacepa în inima Serviciilor de Informaţii Externe al României, în anii regimului comunist…

Colegilor de serviciu ai lui R. Hollis le-a fost foarte greu să-şi formeze o părere fermă despre el. Era cotat drept *„sfios, foarte rezervat, interiorizat şi lipsit de orice culoare”.* Cu siguranţă că superiorii lui din „centrul” de la Moscova îl vedeau cu totul altfel. Lipsa de „calităţi” şi mai ales „figura ştearsă” a lui Roger Hollis au constituit, cel mai probabil, armele cu care şi-a construit o legendă de nepătruns. Toţi colegii lui au fost însă unanimi în a recunoaşte că, aşa cum era, R. Hollis avea trecere la femei şi era mare amator de vinuri scumpe. În ciuda tuturor hadicapurilor ce i s-au atribuit, **cariera lui R. Hollis în cadrul M.I.5 a fost extraordinară.**

M.I.5 – „stâna lupilor roşii”.

În luna **august 1940,** când i s-a născut unicul fiu Adrian Swayne Hollis, Roger a fost **numit şeful Secţiei F din cadrul M.I.5, care se ocupa cu combaterea acţiunilor de spionaj şi subversiune desfăşurate de către GRU şi KGB pe teritoriul Marii Britanii.** Aceasta era cea mai puternică, mai bine încadrată şi mai bine dotată din punct de vedere tehnic din întregul sistem de securitate internă şi contraspionaj al Marii Britanii**. În atenţia Secţiei F se afla şi „Cominternul”** (Internaţionala Comunistă). Moscova/nu putea decât să jubileze în faţa unei astfel de extraordinare numiri. În anii celui de-al doilea război mondial, Roger Hollis a locuit la o adresă situată pe Chalbury Road, din zona Oxfordului, apropiată atât de sediul MI5, cât şi de Centrul de cercetare radio şi decriptare super-secret de la Bleindheim Park. **Tot în această zonă şi-a închiriat o casă şi Sonia,** după ce a devenit, prin căsătorie, „cetăţeană” engleză. R. Hollis şi Sonia au fost, timp de

cinci ani, în acelaşi cerc de „prieteni” de la Shanghai dominat de Agnes Smedley. Este cât se poate de clar că **Sonia** *„o femeie inofensivă, mamă a trei copii”,* **reprezenta o legătură perfectă, nu numai cu savantul conaţional Klaus Fuchs, ci şi cu Roger Hollis.** Acest lucru este susţinut cu tărie mai ales de către Peter Wright, fostul director tehnic al MI5. Este vorba de tehnica operativă de observare, ascultare, înregistrare, filmare etc., folosită atât în spionaj, cât şi în contraspionaj. Peter Wright l-a cunoscut, deci, în mod nemijlocit pe Roger Hollis în toţi cei **nouă ani** cât acesta a deţinut funcţia de **director general al MI5.** Peter Wright a investigat activitatea din China a lui Roger Hollis, căutând să ajungă la arhivele poliţiei secrete chineze din Shanghai, convins fiind că în acestea trebuia să existe dovezi cu privire la cercurile frecventate de Roger. Nu a avut noroc să le găsească, deoarece acestea au fost capturate de japonezi în 1937 şi transportate la **Tokyo,** unde au pierit în flăcările **uriaşului bombardament cu bombe incendiare din martie 1945** ai aviaţiei americane, care a transformat capitala niponă într-o uriaşă torţă, încheiat cu **uciderea a peste 100.000 de oameni.**

Atât Peter Wright, cât şi Chapman Pincer, în cărţile pe care le-am citat anterior, totalizând peste 1.200 de pagini, vin cu argumente zdrobitoare care îl incriminează pe Roger Hollis ca agent al Moscovei. Aceştia demonstrează că **în cei 27 ani, timp cât R. Hollis a lucrat în cadrul MI5, contraspionajul britanic nu a înregistrat niciun succes, ci s-a înscris doar cu mari înfrângeri în raporturile cu serviciile de spionaj ale U.R.S.S.** Transfugii din serviciile secrete sovietice, în număr destul de mare, care alegeau Marea Britanie ca ţară de ascundere, mergeau la moarte sigură. La fel se întâmpla şi cu cei din ţările satelite Moscovei. Cu Roger Hollis într-o poziţie cheie în MI5 şi cu Donald MacLean, Guy Burgess şi Kim Philby în M.1.6, până la fuga

acestora la Moscova, **ruşii au avut un control deplin asupra serviciilor secrete vitale ale Marii Britanii...**

Pare incredibil, dar a fost perfect adevărat, după cum demonstrează Peter Wright în cartea sa *„Spy Câtcher",* apărută în Australia, în anul 1987, că **„problemele cele mai sensibile", mai secrete de cooperare dintre M.I.5 şi M.1.6 au fost „soluţionate" prin întâlniri directe dintre**

Roger Hollis şi Kim Philby, adică între doi mari agenţi de spionaj ai Moscovei! Adevărul este că nenorocul i-a urmărit pe englezi la tot pasul.

Nu calomniaţi trădătorii!?

Printre informaţiile extraordinare dezvăluite în Canada de transfugul Igor Guzenko, fost cifrator în „centrala" GRU de la Moscova şi apoi cifrator al biroului ataşatului militar sovietic la Ottawa, condus de colonelul Nikolai Rabotin, **acesta a amintit de un agent foarte important al GRU din centrala securităţii britanice, purtând pseudonimul *„Elli".*** Pentru „lămurirea" acestei probleme extrem de grave a fost **trimis, să-l interogheze** pe **I. Guzenko la Ottawa, nimeni altul decât Roger Hollis.** Este clar că spionul „Elli" a fost îngropat definitiv într-un raport al lui Roger Hollis. **I. Guzenko a revenit de multe ori asupra agentului „Elli" din cadrul** MI5, **dar fără urmări.** Printre cei care au stat de vorbă, în mod neoficial, cu [gor Guzenko s-a numărat şi Chapman Pincer, în calitate de jurnalist. În afară de pseudonimul „Elli" şi de faptul că acesta lucra în centrala MI5, **I. Guzenko îşi mai amintea,** din telegramele pe care le-a descifrat, **şi de unele elemente mai de detaliupuţine ia număr, dar suficiente ca să-l indice** pe **Roger Hollis. În loc să fie ascultat şi luat în considerare pentru concluziile la care a ajuns, Chapman Pincher a fost ameninţat cu darea în judecată pentru utilizarea de *„informaţii false"* şi *„calomniere".* În România zilelor noastre există aceleaşi tendinţe,** atunci când cineva pune în

lumină fapte şi informa-ţii care deranjează. Se pare că aceasta este o regulă în toate statele lumii, democratice sau nu.

Roger Hollis a protejat-o pe Sonia timp de şapte ani, iar legăturile cu ea au fost în cea mai mare parte **indirecte,** prin depuneri şi ridicări de materiale în sistemul unor locuri tainice, convenite şi cunoscute exclusiv de cei doi. Nu există limite în alegerea unor locuri tainice. Acestea sunt influenţate doar de limitele inteligenţei omeneşti. Unul din aceste „locuri tainice" utilizate de R. Hollis şi Sonia, unde se depuneau de către R. Hollis şi se ridicau de către Sonia, a fost mormântul abandonat purtând numele Emily Browne, al cimitirului Sepulchre, din oraşul Oxford.

Sonia – protecţie totală

Staţia radio clandestină a Soniei, prin care se transmiteau şi se primeau mesaje de la Moscova, **a funcţionat fără a fi „descoperită" tot datorită protecţiei lui Roger Hollis.** Ori de câte ori Serviciul radio-gonio de securitate, subordonat MI5, semnala indicativul şi orele de transmisie, precum şi mesajele cifrate ale Soniei, iar toate acestea ajungeau invariabil la R. Hollis, acesta punea rezoluţia: *„Nu prezintă interes",* iar urmărirea înceta până când Sonia îşi schimba indicativul. La rândul lor, **patronii de la Moscova ai lui Roger Hollis au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-l apăra. Moartea subită la Londra a americanei Agnes Smedley a fost mai degrabă opera agenţilor KGB de la ambasada U.R.S.S. din Londra, decât a agenţilor M.I.5.** Dat fiind faptul că aceasta îl cunoştea foarte bine pe Roger Holiis, atât în calitate de amantă, cât şi de recrutoare a acestuia, prezenţa lui Agnes în Marea Britanie reprezenta un pericol imens, ce putea duce la deconspirarea lui R. Hollis. **Ruşii au în practică sacrificarea unor spioni mai mici în scopul salvării altora mai mari şi mai valoroşi.**

În anul **1953,** primul-ministru al Marii Britanii, legendarul Winston Churchill, îl numeşte în funcţia de director general al M.I**.5** pe Dick White, un foarte bun prieten al lui Roger Hollis. Pe baza acestei relaţii, spre stupefacţia întregului personal din centrala securităţii britanice, **R. HOIJis este avansat în funcţia de director-general adjunct.**

În noua sa funcţie, R. Hollls răspundea şi de problemele securităţii şi contraspionajului din coloniile şi dominioaneje Marii Britanii, fapt ce a uşurat contactarea acestuia de către KGB. în acelaşi timp, **Hollis era omul principal de legătură cu C.I.A. şi F.B.I. în probleme de contraspionaj,** spre imensa satisfacţie a „Centrului" de conducere de la Moscova.

Un mare specialist în decriptare al Centrului Guvernamental de Cercetare Radioelectronică, James Bennert, a scris în memoriile sale că, **între 1940 – 1965,** secţiei pe care o conducea i-a fost **imposibil să spargă vreun cod din cele folosite de „Centrul" de la Moscova, cu agenţii săi din Marea Britanie.** De câte ori englezii realizau vreun progres pe acest front, în mod „miraculos", ruşii schimbau codurile. Numai cineva într-o poziţie foarte înaltă din cadrul M.I**.5** îi putea avertiza pe ruşi asupra progreselor făcute de decriptorii englezi. Se presupune că acest lucru l-a făcut R. Hollis.

Istorica vizită a... distrugătorului rus în nemărginita lui înţelepciune, poporul român are multe proverbe valoroase probate de viaţă. Printre acestea, de mare circulaţie este cel ce spune că *„Decât un car de minte mai bine un dram de noroc"* sau „Să *fii prost, dar să ai noroc".* **Cam** aşa s-au derulat lucrurile şi cu eroul nostru, R. Hollis.

În luna **aprilie 1965** a avut loc ***„istorica vizită"*** **în Marea Britanie** a primului-ministru al U.R.S.S., **Nikolai A. Bulganin** şi a secretarului general al P.C.U.S., **Nikita Hruşciov,** iniţiatorul primelor „reforme" care au condus la dezastrul U.R.S.S. în 1991.

Cum Omenirea se afla în plin Război rece, cei doi lideri de la Kremlin au venit în vizită oficială **la bordul distrugătorului *„Ordjonikidze”,*** care, la vremea respectivă, era **cea mai rapidă navă de suprafaţă din această clasă, din lume.** Partea britanică a avut grijă ca o asemenea „vizită istorică” să fie perfect de bine „pregătită” din toate punctele de vedere. Directorii generali de la M.I.5, M.I.6 şi şeful Serviciului de Spionaj al Marinei Regale s-au întrunit într-o şedinţă de lucru şi de coordonare în condiţii de supersecretism. Serviciul de securitate şi contraspionaj M.I.5 s-a ocupat de locul de cazare al delegaţiei sovietice, care era la celebrul hotel Claridge. **Camerele celor doi lideri sovietici, precum şi ale celorlalţi membri ai delegaţiei au fost căptuşite cu aparatură de ascultare, înregistrare şi filmare,** iar în clădirile din jurul hotelului au fost instalaţi observatori dotaţi cu aparatura necesară. Agenţi instruiţi special, cunoscători de limba rusă, din cadrul Serviciului Secret de Informaţii – M**.1.6** au fost încadraţi în rândul oamenilor de la protocolul Marinei Regale, însărcinaţi cu programul făcut special pentru echipajul distrugătorului. Era vorba de vizitarea unor obiective turistice şi mai ales a celebrului British Museum**. În** măsura posibilului, scopul urmărit de aceştia, pe lângă „trasul cu urechea” era acela **de a determina vreun marinar rus să ceară azil politic în Marea Britanie.** Aceasta ar fi însemnat un succes politic imens pentru Marea Britanie, după fuga la Moscova a unor ofiţeri superiori englezi din M**.1.6.**

Cea mai grea şi mai riscantă sarcină şi-a asumat-o însă **serviciul de spionaj al Marinei Regale.** Printre altele, acesta **dorea să filmeze subacvatic silueta de sub linia de plutire a distrugătorului rusesc şi mai ales profilul fundului navei,** care aveau o mare importanţă în asigurarea vitezei mari de deplasare.

Pentru îndeplinirea acestei misiuni extrem de riscante, **spionajul naval englez l-a desemnat pe**

comandorul Lionel Crabb, erou al Marii Britanii, cel mai strălucit scafandru diversionist al Marinei Regale din cel de-al doilea război mondial. La **19 aprilie 1956,** comandorul **Crabb,** echipat într-un costum de scafandru unic, cu însemne pe care numai el avea dreptul să le poarte şi cu aparatura de filmat subacvatic s-a scufundat şi **a început acţiunea de filmare.** După câteva minute de lucru, a revenit în punctul de plecare, cerând un adaos de balast la costum. S-a scufundat din nou sub distrugător, dar de atunci nu l-a mai văzut nimeni în viaţă**. În aceeaşi zi, comandantul distrugătorului a înaintat un *„protest vehement”* Ministerului de Externe şi Amiralităţii Marii Britanii,** acuzând că în jurul navei de război sovietice *„a fost observată o activitate intensă şi inadmisibilă din punct de vedere ai dreptului internaţional naval şi al curtoaziei internaţionale”.* Dispariţia fără urmă a comandorului Lionel Crabb nu a putut fi tăinuită prea mult şi, în cele din urmă, a fost informat **primul-ministru, Sir Anthony Eden.** Acesta **s-a supărat cumplit,** nu pentru actul de spionaj, ci **pentru dispariţia comandorului** L. **Crabb…**

După ce a fost spionat de englezi, Hruşciov a preluat… M.I.5!

Directorul-general al M.I**.6,** Sir John Sinclair, a fost destituit imediat din funcţie, iar în locul său a fost numit Sir Dick White, directorul general al M.I**.5.** Şi atunci s-a produs „miracolul” sau mai exact adâncirea dezastrului. **Roger Hollis este numit director general al M.I.5,** spre stupefacţia întregului personal al acestui serviciu vital al Marii Britanii. Astfel a ajuns un super-agent al KGB în fruntea securităţii interne a Marii Britanii, cea care cândva stăpânea *„un imperiu în care Soarele nu apune niciodată”,* după cum s-a exprimat **Benjamin Disraeli (1804 – 1881), evreu, unul dintre cei mai** străluciţi **premieri ai Marii Britanii.**

Deconspirarea operaţiei subacvatice ultrasecrete a

comandorului Crabb, nu o putea face decât un agent de penetraţie la nivel foarte înalt. Chapman Pincer şi Peter Wright susţin că acesta a fost Roger Hollis.

Nefericitul comandor Lionel Crabb a fost găsit, după 14 luni de la dispariţie, aruncat de valuri pe o plajă, la câteva mile depărtare de baza navală Portsmouth, unde s-a produs drama. Purta costumul său de scafandru inconfundabil, dar nu avea nici cap şi nici mâini/Este posibil ca legendarul Crabb să fi fost devorat parţial de crabi.

Despre **moartea lui,** analiştii de la Marina Regală Britanică au ajuns la concluzia că **s-a datorat unei lupte subacvatice.** Cel mai probabil este că acesta a fost **atacat şi ucis de scafandrii de luptă ruşi prezenţi la bordul distrugătorului.** Experţii englezi au tras concluzia că *distrugătorul* Ordjonikidze dispunea, undeva sub linia de plutire, de un compartiment special inundabil, de unde putea lansa echipe de scafandri de luptă diversionişti. Cu atât mai rău pentru englezi.*

Cumplita moarte a comandorului Crabb i-a adus lui Roger Hills funcţia supremă în M.I.5. Probabil că şefii KGB de la Moscova au tras un chef zdravăn cu această ocazie. Au ajuns să aibă în mână securitatea internă a duşmanului de moarte al U.R.S.S. – Regatul Unit al Marii Britanii, Scoţiei şi Irlandei de Nord, cum este denumirea completă a acestui stat.

Regina Angliei înnobilează... agenţii KGB

În calitate de director general al M.I.5, veniturile personale ale lui Roger Hills au crescut substanţial, iar atribuţiile funcţionale îi permiteau să călătorească în toată lumea **cu un avion personal.** Această înaltă funcţie îl recomanda şi pentru înnobilare, lucru pe care regina Elizabeta a II-a l-a şi făcut. Aşadar, **suverana Marii Britanii a trecut în rândul nobilimii britanice,** plină de ifose imperiale, **doi mari agenţi ai KGB.** Pe **Sir Anthony Blunt,** care lucra în acelaşi palat cu ea, şi-pe **Roger Hills,** care îi asigura „securitatea”...

Ca orice mare „boss” din toate timpurile şi de pretutindeni, R. Hollis şi-a ales o secretară tânără şi frumoasă, în persoana domnişoarei **Val Hammond,** pe care şi-a transformat-o în amantă. De altfel, după ieşirea la pensie, în anul 1965, R. Hollis va divorţa de soţie şi se va căsători cu miss Val Hammond.

«* **Timp de nouă ani de zile,** prin legături foarte bine acoperite, **Roger Hollis i-a informat pe ruşi asupra tuturor aspectelor intime, de cea mai mare însemnătate, ale politicii de securitate internă a Marii Britanii,** ferindu-i pe agenţii KGB şi GRU să cadă în capcanele contraspionajului britanic. R. Hollis şi-a făcut un „obicei” de a lucra până târziu peste orele de program. Naivii credeau că acest lucru se explica prin dorinţa acestuia de a rămâne singur cu superba lui secretară. Adevă **N.** edit: Amănunte suplimentare despre „Cazul Lionel Crabb”, în ***„Războaiele secrete”*** Paul Ştefănescu (Ed. OBIECTIV, 2003)

râtul motiv era însă altul. Rămas singur, Sir Roger Hollis selecta materiale secrete, le fotografia şi le pregătea pentru **a** fi depuse în locurile tainice convenite cu omul de legătură al KGB.

În ciuda faptului că era un antiamerican înrăit, datorită înaltei sale funcţii, a făcut numeroase călătorii în SUA **Pe şeful F.B**.I., **Edgar Hoover, îl detesta cel mai mult,** considerându-l *„brutal, incult, sinistru şi atroce”.* Pe cei de la CIA, îi caracteriza drept *„o bandă de cowboy fără cultură şi brutali”.* La rândul lor, cei de la C.I.A. şi F.B.I. considerau serviciile secrete britanice drept nişte *„ruine arhaice, snoabe, conservatoare, conduse de oameni îmbuibaţi, aroganţi incapabili şi înconjuraţi de trădători”.*

Dacă stai şi te gândeşti bine, nu poţi să nu le dai dreptate şi unora şi altora…

În cei nouă ani cât a fost în fruntea MI5, Roger Hollis a concentrat forţele şi mijloacele securităţii britanice asupra unor situaţii şi cazuri, în general,

minore. KGB obişnuia să lase „pradă” serviciilor de contraspionaj din ţările occidentale mari agenţi mercenari mărunţi, sacrificaţi sau care şi-au pierdut valoarea informativă, pentru a-i proteja şi a distrage atenţia de la agenţii de mare valoare şi mai ales a celor de penetraţie, care lucrau în inima serviciilor secrete ale acestor state.

Atenţie, cade „Reţeaua de la Portland”!

De asemenea, **nu au putut fi evitate cazurile de trădări din partea unor ofiţeri de informaţii ruşi din KGB şi GRU,** care i-au deconspirat pe agenţii autohtoni cunoscuţi de ei, în ţările în care cereau „azil”.

Pe această cale, **trădată de un transfug din GRU, în anul** 1960 **a căzut *„Reţeaua de la Portland”,*** bază navală de cercetări din sudul Marii Britanii. Este vorba de **Harry Houghton*,** tehnician în armament antisubmarin şi amanta lui, **Ethel Gee*,** o domnişoară tomnatecă de ia biroul de documente secrete, de soţii **Morris şi Lona Cohen*,** cetăţeni americani agenţi ai GRU, radiotelegrafist şi deţinători ai unei case conspirative şi şeful reţelei **Gordon Lonsdale,** „cetăţean canadian” stabilit în Marea Britanie, cu firmă de „om de afaceri” şi cont ia bancă, în realitate agent ilegal, locotenent-colonel în GRU, pe nume Kōron Molodoy.

„Reţeaua de la Portland” a funcţionat cu rezultate excelente, timp de **şapte ani,** furnizându-le ruşilor mai ales **informaţii cu privire la detecţia antisubmarină,** în care britanicii erau cei mai avansaţi din lume. Cei doi americani au fost condamnaţi la **15 ani** închisoare, iar autohtonii, împreună cu Gordon Lonsdale, condamnaţi **între** 20 **şi 35 ani** de închisoare**. În aprilie** 1964, **G. Lonsdale,** primul ofiţer de informaţii rus condamnat în Marea Britanie, **a** fost **schimbat cu „omul de afaceri” englez Greville Wynne,** spion din M.I.6, arestat de ruşi în 1961, în legătură cu celebrul caz de trădare al colonelului Penkovski.

Procesul *„Reţelei de la Portland”* s-a judecat cu

mare publicitate şi multă propagandă psihologică, fapt ce i-a consolidat şi mai mult poziţia lui Roger Hollis în fruntea MI5.

Comitetul „K-7”.

Primele suspiciuni în legătură cu jocul dublu al lui R. Hollis au apărut în anul 1963 şi au fost sesizate de către Peter Wright, directorul tehnic al M.I.5, dar nu au fost luate în seamă. P. Wrighy a pornit de la faptul că R. Hollis a avut relaţii foarte propriate cu Kim Philby din cadrul M.I.6, care în anul respectiv a fugit la Moscova, cu câteva zile înainte de a fi arestat. P. Wright a fost convins că cel care l-a avertizat pe Kim Philby nu putea fi altcineva decât R. Hollis.

În cadrul Centralei M.I.5 s-a creat o stare de spirit paranoică, toată lumea bănuind pe toată lumea. Primul-ministru al Marii Britanii, Harold MacMillan, îngrozit de ideea că serviciile secrete britanice au fost penetrate de spioni sovietici, la nivelul cel mai înalt, **a alcătuit o echipă de specialişti,** selecţionaţi atât din M.I.5, cât şi din M.I.6, **cunoscuţi numai de el,** care au format aşa-numitul **comitet *„K-7”*,** ultrasecret, subordonat exclusiv primului-ministru. Acestui comitet i s-a încredinţat misiunea de a cerceta, până în cele mai profunde şi intime aspecte, viaţa şi activitatea tuturor oamenilor cu funcţii de răspundere din serviciile secrete britanice.

Comitetul *„K-7”* este restrâns la un număr de 5 – 7 oameni, legaţi prin jurământ, care a fost **preluat şi folosit de toţi prim-miniştrii care i-au urmat lui H. MacMillan, inclusiv de către Tony Blair.** Acest comitet este **convocat exclusiv de către primul-ministru, în condiţii de totală clandestinitate,** fără periodicitate şi, de regulă, cât mai departe de Londra. Comitetul „K-7” poate lua în colimator oricare personalitate politică sau din aparatul funcţionarilor superiori pe care primul-ministru îi bănuieşte de activităţi suspecte, mai ales de trădare. **Comitetul *„K-***

7” **nu întocmeşte şi nu emite niciun fel de documente.** După ce este informat, primul-ministru acţionează prin pârghiile legale ale statului. Acest comitet atârnă precum „sabia lui Damocles” asupra capetelor tuturor personalităţilor cu funcţii de mare răspundere din sistemul statului britanic. Am convingerea că **metoda *„K-7” a* englezilor este folosită de toţi şefii de stat şi de guverne din marile democraţii occidentale.**

În asemenea situaţie, evident nerecunoscută de nimeni, se poate pune întrebarea: ***în România post-socialistă, cine îi supraveghează pe cei din funcţiile vitale ale statului,*** care s-ar putea pune în slujba unor servicii secrete străine, precum C.I.A., M.I.6, GRU, Mossad etc.? **Probabil consilierii străini infiltraţi în toate structurile vitale ale României...**

Directorul MI5 – agent KGB

Argumentele-forte ale celor care l-au acuzat pe Roger Hollis că este agent al KGB s-au bazat, printre altele, pe următoarele *„coincidenţe” greu* de neglijat:

În anii ’30, R. Hollis s-a aflat la Shanghai, împreună cu Sonia, Agnes Smedley şi Richard Sorge, asul spionajului sovietic;

Sonia a primit ordin să se mute din Elveţia în Marea Britanie şi să se stabilească la Oxford odată cu mutarea în aceeaşi zonă a MI5, în care pătrunsese Hollis;

când R. Hollis a lucrat la palatul Blendheim de cercetare radio şi decriptare, unde s-a reuşit uluitoarea performanţă de spargere a maşinii de cifrat germane „Enigma”, Sonia a închiriat o locuinţă în apropierea acestuia; când R. Hollis a revenit la Centrala MI5, Sonia a revenit şi ea la Oxford;

MI5, prin serviciul de securitate radio, avea sarcina să localizeze, cu mijloace radio-gonio,

staţiile de radio clandestine de pe teritoriul Marii Britanii; au fost depistate zeci de asemenea staţii, dar nu şi a Soniei, care a transmis fără întrerupere timp de şapte ani;

savantul german Klaus Fuchs se afla sub „supravegherea" agenţilor de la MI5; cu toate acestea, contactele dintre Fuchs şi Sonia nu au fost niciodată reperate;

deşi Sonia a fost trădată, ca agentă a GRU, de către Alexander Foote, tot agent al GRU, aceasta nu a fost pusă sub supraveghere şi nici interogată metodic;

„Reţeaua de la Cambridge" a lucrat ani de zile nestingherită; combaterea spionajului sovietic în Marea Britanie constituia misiunea de bază a lui Hollis;

avertizarea celor doi ofiţeri de informaţii englezi din M.1.6, că urmează a fi arestaţi, nu se putea face decât de către cineva din cadrul M.I.5.; Hollis era la curent cu acţiunea;

Kim Philby urma să fie arestat la Beirut, în ianuarie 1963, pentru a fi adus la Londra şi interogat; „cineva" din cadrul M.I.5 l-a prevenit şi Philby a fugit la Moscova; Hollis era cel care trebuia să trimită echipa de arestare şi aducere;

cel care a insistat ca agentul savant Anthony Blunt să nu fie judecat şi să i se garanteze imunitatea juridică pentru a nu aduce „prejudicii" coroanei britanice a fost R, Hollis.

Trădătorii – înnobilaţi, John şi Mary – atotsupravegheaţi!

Cu toate acestea, din 1963 şi până în zilele noastre, nicuun prim-ministru britanic nu a acceptat ideea că fostul director general al M.I.5, Sir Roger Hollis, a fost agent în slujba U.R.S.S.

La propunerea comitetului ultrasecret „K-7", primul-ministru laburist Harold Wilson a aprobat

ca Roger Hollis să fie interogat amiabil, la cinci ani de la ieşirea sa la pensie. A fost „interogat” de către un membru al comitetului „K-7\ într-o cameră izolată de la sediul central al MI5

Potrivit metodelor de lucru ale „K-7” **a fost exclusă orice înregistrare şi nu s-a întocmit niciun fel de document.** R. Hollis s-a arătat „surprins”, s-a revoltat, dar nu prea mult, pentru că era un „Sir”. Pe timpul discuţiilor, care s-au concentrat asupra anilor petrecuţi în China, R. Hollis „nu-şi mai aducea aminte după 40 ani”, a negat totul, căutând cu abilitate să afle ce ştiau membrii „K-7” despre el. A ieşit „basma curată”, **absolvit de orice bănuieli. 9**

Pentru că suspiciunile au continuat, **în octombrie 1981,** „Doamna de fier” – primul-ministru **Margaret Thacher,** a făcut o **declaraţie foarte categorică în Parlamentul Marii Britanii, absolvindu-i pe Sir Roger Hollis de acuzaţiile de trădare,** care au început să transpire şi în marile cotidiane. În anul **1987,** apare în Australia cartea ***„Spy Câtcher”*** **a lui Peter Wright,** fostul locţiitor tehnic al lui Roger Hollis, în care acesta este **acuzat categoric de spionaj în favoarea U.R.S.S.**

Dacă acest lucru este adevărat, atunci Sir Roger Hollis, care a decedat în anul 1973, la opt ani după ieşirea la pensie, a produs Marii Britanii pierderi ce nu pot fi calculate. **Nici Ceauşescu nu a recunoscut niciodată, în public, actul de trădare al generalului Mihai Pacepa, agent al CIA, fugit în 1978,** iar cetăţenii României nu vor şti niciodată ce daune imense a produs ţării sale acest odios trădător.

Potrivit aprecierilor analistului englez **John Parker,** în cartea sa ***„Total Surveillance”****, apărută în anul **2000, naţiunea britanică este cea mai supravegheată din lume, dreptul la viaţă privată pierzându-şi orice sens.** Aceasta, datorită dezastrelor suferite de către serviciile secrete timp de peste trei decenii, la care ş-au adăugat acţiunile teroriste ale IRA

din 1969 şi până în prezent**. În anul 2000, pe teritoriul Marii Britanii, în oficiile publice, gări, staţii de metrou, marile magazine, hoteluri, străzi şi intersecţii, restaurante, locuri de agrement, cluburi, stadioane existau peste 1.500.000 camere de televiziune cu circuit închis şi cel puţin tot atâtea în bănci, societăţi comerciale, de asigurări, fabrici şi uzine etc.**

În oricare din marile oraşe ale Marii Britanii, într-o singură zi, **o persoană poate fi filmată de circa 300 de ori.** La acestea se mai adaugă **uriaşe reţele de interceptare a convorbirilor, a faxurilor, a e-mail-urilor din reţelele Internet etc. Supravegherea totală a devenit cuvântul de ordine şi în S.U.A., piai ales după 11 septembrie 2001.**

Capitolul IX

SEX ŞI SPIONAJ – COMBINAŢIA MEREU CÂŞTIGĂTOARE

„Bush à Bush" pentru resuscitarea unui muribund

NAT. O. şi Tratatul de la Varşovia s-au situat pe locul doi, după arsenalul nuclear, în preocupările serviciilor de spionaj situate de o parte şi de alta a „Cortinei de fier". Tratatul de la Varşovia a sucombat dar **N.A.T.O. este menţinut în viaţă datorită eforturilor disperate ale S.U.A. Liderii de la Washington sunt convinşi că dacă se va ajunge la lichidarea N.A.T.O., ceea ce este de altfel inevitabil, poziţiile lor în Europa vor suferi grav.**

În urma agresiunii americano-britanice împotriva Irakului, din martie-aprilie 2003, **N.A.T.O.,** care şi. aşa era muribund, **s-a scindat profund, devenind un obstacol grav atât în calea integrării europene, a securităţii în Europa şi în lume, cât şi a existenţei Uniunii Europene însăşi.**

În contextul unei turbate lupte pentru sfere de influenţă în Europa, **Administraţia de la Washington**

contează pe *„Grupul de la Vilnius”*. În anul 2004, **şapte noi state** – Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, Slovenia, Slovacia şi România, sub presiunile imense ale S.U.A., **urmează a fi înregimentate în N.A.T.O., adică transformate în sateliţi şi în baze militare ale S.U.A. Aceasta va duce la adâncirea divizării Europei,** dacă oamenii politici din aceste state nu se vor trezi la realitate şi nu vor ajunge la concluzia vitală că **interesele lor sunt legate de Europa şi nu de S.U.A.**

Este o totală aberaţie să se considere că N.A.T.O. şi Uniunea Europeană sunt „organizaţii complementare”. Dimpotrivă, pe măsura scurgerii timpului acestea se exclud reciproc. **Europa se va debarasa de corsajul N.A.T.O.**

„Feţi-frumoşi” pentru secretarele de la N.A.T.O.

În anii Războiului rece, N.A.T.O., „cea *mai puternică şi mai victorioasă alianţă militară a tuturor. timpurilor”,* cum le place să se exprime propagandiştilor de la C.I.A., a căzut victimă, nu sateliţilor şi mijloacelor sofisticate de cercetare radioelectronică ruseşti, ci unei frumoase şi „nevinovate” poveşti de dragoste.

Rupp era un tânăr şi superb neamţ de rasă „superioară, ariană” născut în R.F. Germania, când a fost **recrutat de celebra STASI** din Germania de Est. Aceasta s-a întâmplat în anul marilor mişcări studenţeşti din Europa Occidentală, din anul **1968.** Rupp a fost sfătuit de omul lui de legătură **să nu se implice în frământări politice,** ci să-şi continue studiile, **taxele, plus alte cheltuieli, fiindu-i achitate de către STASI** – Serviciul de Spionaj al R = D. Germane.

Rupp făcea parte dintr-o categorie de bărbaţi, de regulă săraci, dar foarte atractivi, adică foarte „sexy”, pe care **serviciul de spionaj est-german îi selecta, recruta şi instruia, în scopul de a-i dirija spre femei cu poziţii importante din punct de vedere informativ, cum ar fi secretarele unor miniştri din guvernul de la Bonn şi funcţionare necăsătorite din**

cadrul Comandamentului Suprem N.A.T.O. de la Bruxelles. În limbajul spionilor est-germani, care evident că lucrau pentru GRU, un asemenea bărbat purta codul generic de ***„Romeo”.***

— Pe post de „Romeo”, tânărul Rupp, garnisit bine cu valută, îşi petrecea vacanţele în mod invariabil la Bruxelles, unde se află dislocat Comandamentul Suprem al N.A.T.O. Aşa se face că, în superba **vară** a anului **1970,** „Romeo” Rupp o întâlneşte pe frumoasa şi necăsătorita cetăţeană britanică **Ann Christian Bowen,** fostă secretară la Ministerul Apărării de la Londra, **detaşată la Comandamentul Suprem al N.A.T.O. din Bruxelles,** datorită, printre altele „şi înaltei sale clase profesionale. **Ann Christian se îndrăgosteşte** în mod real şi profund de „Romeo – fiul lui STASI” şi **cei doi se căsătoresc.**

După aproximativ un an de zile, constatând că superba lui soţie nutreşte **sentimente antiamericane** şi este împotriva războiului purtat de S.U.A. în Vietnam, o prelucrează corespunzător, îi dezvăluie că este agent al STASI, iar **Ann-Christian acceptă situaţia, declarându-se de acord să coopereze cu soţul ei, în totul şi în toate.**

Cei doi soţi s-au deplasat sub acoperire în Berlinul de Est, unde au fost instruiţi corespunzător, apoi s-au înapoiat la Bruxelles. Din **1972,** superbul cuplu de îndrăgostiţi Ann-Rupp şi-a **început activitatea de spionaj.** Rupp purta numele de cod ***„Topaz”,*** iar Ann pe cel de ***„Turquoise”.*** Ann scotea în mod ilegal, în geanta sa de mână, documente secrete N.A.T.O., **inclusiv din categoria *„COSMIC”* – cu cel mai înalt grad de secret,** pe care le ducea acasă. Aici, documentele erau fotocopiate de „Romeo-Rupp-Topaz” şi predate omului de legătură de la STASI, apoi **luau drumul Moscovei.** Pentru ca lucrurile să fie perfecte, în anul **1977, Rupp,** cetăţean vest-german cu studii superioare, căsătorit cu o „englezoaică” de cea mai mare încredere a fost **angajat**

la Departamentul Economic din Comandamentul Suprem al N.A.T.O. A început şi el să scoată documente secrete şi să le copieze. Soţii Ann şi Rupp au lucrat la Comandamentul Suprem al N.A.T.O. **până în anul 1989,** când s-a prăbuşit „lumea comunistă", sustrăgând peste 10.000 de documente secrete şi ultrasecrete.

Cei doi soţi şi-au încetat activitatea de spionaj după căderea Zidu-lui de la Berlin şi unificarea celor două state germane.

Intrând în posesia arhivelor secrete ale STASI, contraspionajul vest-german i-a identificat pe cei doi agenţi *„Topaz"* şi *„Turquoise",* care au şi fost arestaţi în anul 1993. Procesul lor a avut loc în **noiembrie 1994.** Rupp a fost acuzat de trădare şi condamnat la **12 ani închisoare.** Ann-Christian a primit o sentinţă de **2 ani cu suspendare.** Cei doi spioni legendari aveau **trei copii.** A rămas în istorie ultima frază rostită de procuror, la procesul „Ahn-Rupp": ***„Documentele sustrase de acuzaţi puteau face ca N.A.T.O. să piardă războiul".***

Iată ce roi a putut juca sexul într-o operaţie de pionaj la cel mai înalt nivel. Soluţia găsită de către STASI pentru a penetra Comandamentul Suprem al N.A.T.O. a fost genial de simplă şi înfricoşător de eficientă. **Spionajul est-german a fost deosebit de activ în R.F. Germania şi la N**.A**.T.O.**

În istoria spionajului de la agenţii biblici până în vremurile moderne, „capcana sexuală" (sau de „miere") a fost, de regulă, femeia.

STASI a folosit drept „capcană de miere" bărbaţi irezistibili. Probabil şi din cauză că nemţoaicele frumoase sunt rare. Un militar american din trupele de ocupaţie din Germania s-a exprimat, vorbind despre nemţoaice, că *„seamănă cu nişte halebarde"...*

Bill Clinton – „dosar de cadre" catastrofal!

Bill Clinton, cel de**-al 43-lea preşedinte al S**.U.A. (1993 – 2001), pe numele său adevărat **William Bfythe,**

s-a născut la **19** august 1946, în satul ***Hope*** *(„Speranţa”),* situat pe valea râului **Roşu** din statul Arkansas, unul dintre cele mai mici şi mai sărace state din federaţia americană. **Tatăl său, William Jeferson Blythe,** vânzător într-un magazin de automobile la mâna a doua, a decedat într-un accident de automobil, în avansată stare de ebrietate, cu trei luni înainte de naşterea sa. **Mama lui Bill, o asistentă medicală pe numele de Virginia, amatoare de băutură, droguri şi bărbaţi, şi-a abandonat fiul la vârsta de 2 ani,** lăsându-l în seama bunicilor/care trăiau din veniturile unei mici prăvălii din satul Hope. Viitorul preşedinte al celei mai bogate şi mai puternice ţări din câte au existat vreodată sub soare, şi-a trăit copilăria într-un sat amărât din Arkansas, printre servitorii negri din prăvălia bunicilor săr. **Cel care l-a crescut, educat şi i-a format caracterul a fost bunicul său din partea mamei, Eldridge Cassidy,** un om simplu, dar integru şi foarte muncitor, adică acel tip de cetăţean din care s-a ţesut fibra de bază a naţiunii americane.

Mama lui Bill s-a **recăsătorit** când acesta avea 4 ani, tot cu un vânzător de automobile şi cu aceleaşi deprinderi ca primul soţ, mai ales **beţiv,** pe nume **Roger Clinton.** De la acesta Bill, a primit nûmele pe care al poartă şi pe care de altfel se afirmă că nu şi l-a fi dorit. Tatăl vitreg s-a purtat dur cu Bill şi nu a avut absolut niciun rol în educaţia lui, acesta rămânând în continuare în atenţia bunicilor.

Din cea de-a doua căsătorie a mamei sale, Bill se alege cu **un frate,** pe nume **Roger.** Acesta va ajunge un **mare traficant de droguri şi a înfundat puşcăria. Virginia, mama lui Bill Clinton, a divorţat de cel de-al doilea soţ, printre altele şi pentru că acesta s-a îmbolnăvit de cancer, abandônându-l într-un spital, unde a şi decedat în 1968. Focoasa asistentă medicală se căsătoreşte a treia oară cu Jeff Divine, de meserie coafez, dar şi el decedează în 1984.**

Probabil că viitoarea mamă de preşedinte îi „solicita” pe bieţii oameni până le ieşea **sufletul... Când Bill Clinton a câştigat alegerile prezidenţiale din primul mandat mama sa, în vârstă de** 69 **ani, era căsătorită a patra oară, cu Dick Kelley.**

Mafioţii Kennedy şi dezertorul Bill

Bill Clinton se aseamănă cu eroii din „basmele românilor”, adică a fost un calic ce a ajuns împărat.

William Jeferson Clinton, preşedinte al S.U.A. cu două mandate (1993 – 2001), **a fost de cea mai modestă origine socială dintre toţi preşedinţii care s-au perindat pe la Casa Albă, începând cu George Washington.**

Bill, aflat tot timpul sub grija, atenţia şi autoritatea bunicului său, s-a dovedit un elev foarte muncitor şi cu o inteligenţă strălucită. Din i **fragedă tinereţe a fost atras de problemele politice, iar modelul său de om politic a fost John Kennedy, descendent dintr-o familie de mafioţi, îmbogăţită din traficul de băutură din perioada prohibiţiei, care s-a dovedit a fi un mare amator de femei.***

Datorită seriozităţii şi rezultatelor excepţionale la învăţătură, Bill Clinton a fost cooptat în organizaţia de tineret *„Tinerii Naţiunii”,* în care s-a şi impus în scurt timp.

În anul 1963, **în fruntea unei delegaţii de tineret, Bill Clinton i-a fost prezentat preşedintelui John F. Kennedy, eveniment ce** a **marcat profund viaţa tânărului Clinton. Imaginile realizate atunci au fost exploatat intens şi cu efecte mari în campania prezidenţială din** 1992.

Ca element combativ în organizaţia de tineret din care făcea parte, Bill Clinton a atras atenţia reputatului senator democrat William Fulbright, preşedintele Comitetului pentru Relaţii Externe al Senatului, om puternic, influent şi bogat. Cu sprijinuf financiar al lui W. Fulbright, Bill Clinton a

urmat cursurile Universităţii Catolice din Georgetown, fiind licenţiat în Drept. Cu ajutorul aceluiaşi mare protector, Bill Clinton îşi continuă studiile la Oxford în Marea Britanie, de unde se refugiază un timp în Suedia, pentru a se sustrage serviciului militar şi trimiterii sale în războiul din Vietnam, fapt ce i-a fost reproşat, mai ales de către veteranii de război şi de către armată. Pe durata primului său mandat, Bill Clinton a fost pur şi simplu detestat în întreaga armată a S.U.A., mai ales după ce a permis admiterea în rândurile acesteia a homosexualilor şi lesbienelor.

La vârsta de 24 ani, o cunoaşte pe Hillary Rodham, absolventă a Universităţii din Yale, provenită dintr-o familie a „clasei de mijloc" (adică modestă) din Chicago.*

Senatorul W. Fulbright l-a sprijinit toată viaţa lui pe Bill Clinton.

Fără acest sprijin, calităţile de excepţie ale tânărului de condiţie socială mai mult decât modestă s-ar fi pierdut, aşa cum se întâmplă cu mii şi mii de talente înnăscute. Adevărul universal potrivit căruia ***„Nihil sine pila"*** (nimic fără pile!) s-a demonstrat şi în cazul lui **Bill**. În societatea americană, mobilitatea pe verticală este regulă, nu excepţie.

„Naşii" – cetăţeni de onoare ai S.U.A!

Ceea ce am admirat şi admir cel mai mult în societatea americană este respectul pentru oamenii de valoare, pentru munca intensă şi neîntreruptă, pentru bogăţia obţinută prin inteligenţă şi eforturile personale. Americanii nu dau o ceapă degerată pe drepturile ereditare şi pe orice fel de titluri nobiliare, de la baronet ia împărat. **Societatea americană se împarte în două mari categorii sociale: cei care învinge şi cei care pierd.**

Deşi fac paradă cu valorile lor morale şi cu principiul supremaţiei legii, în dreptul la „căutarea

fericirii" prevăzut în Constituţie, **orice cale este tolerată atâta timp cât nu eşti prins.** Toată lumea ştie că, în mare parte, societatea prosperă americană este dominată de **„naşi", şefi mafioţi de înaltă clasă,** care au acumulat averi imense pe căi ilicite, fără *a* fi prinşi. După ce fac donaţii masive în spitale, universităţi, aziluri de bătrâni etc., adică îşi mai spală din păcate, aceştia **devin cetăţeni** de **onoare ai S.U.A. primind înalte funcţii şi distincţii chiar de la Casa Albă.** Şi ia români există proverbul potrivit căruia „hoţul nedovedit este om cinstit". Ceea ce ne deosebeşte total de americani este indiferenţa, chiar **aversiunea claselor dominante din România faţă de oamenii de talent, faţă de cei înzestraţi şi superdotaţi.**

Asemenea oameni de valoare, nu numai că nu se bucură de sprijin constant, ci sunt **chiar îndepărtaţi,** deranjând structurile de tip satra-po-sultanistic predominante de secole în toată aria Balcanilor. Tocmai de aceea şi băltim la marginea civilizaţiei occidentale…

Guvernatorul colecţionar de „paraşute".

Familia Clinton s-a stabilit în statul Arkansas, iar Bill, în vârstă de numai 30 ani, a fost **ales** procuror-general al acestui stat. Atras de politică, la **32 ani** candidează şi câştigă alegerile pentru funcţia de **guvernator al statului Arkansas, pe care o păstrează până în anul**

1992, când a câştigat alegerile prezidenţiale, în competiţie cu miliardarul G. Bush, preşedinte în exerciţiu al S.U.A., „eroul" primului război din Golful Persicdin 1990 – 1991.

Aureola de **afemeiat împătimit** a lui Bill Clinton i-a apărut din anii cât a fost guvernator de Arkansas, când locuia într-un palat şi avea corp de gardă. Scriitorul american **David Brock*,** din tabăra anti-Clinton, a publicat o **carte** din care rezultă că, **în anii cât a fost guvernator de Arkansas, Bill Clinton trimitea militari din garda palatului să-i aducă prostituate,**

cu care îşi satisfăcea insaţiabilul apetit sexual. Această situaţie este foarte **similară cu obiceiul regelui Carol al II-lea al României,** care, ca şi Bill, trimitea oameni din garda sa pentru a-i aduce prostituate vânate pe Calea Victoriei. Despre acest obicei al suveranului României vorbeşte scriitorul Petru Dumitriu în superba lui carte *„Bijuterii de familie”*. Se pare că atât fostul suveran al României, cât şi Bill Clinton au ceva în comun şi anume acea virtute bărbătească sau blestem, care, în termeni medicali, se numeşte **priapism,** adică o stare permanentă de erecţie...

Secretul lui Clinton: dezvoltare prin înarmare

Cum a fost posibil ca un om de origine calică, încărcat cu zeci de aventuri amoroase extraconjugale, să-l înfrângă pe miliardarul G. Bush (tatăl)? Explicaţia este extrem de simplă. Pentru că **forţele interne din S.U.A., care l-au susţinut pe tânărul Bill au fost mai puternice decât companiile petrolifere americane, care îl doreau în continuare pe G. Bush.** Este vorba de **complexul militar industrial american, *„locomotiva economiei S.U.A”.* de peste 58 de ani, compus din circa 120.000 de companii, producătoare de armament şi tehnică militară.****

În atmosfera creată de încetarea Războiului rece, când toată lumea se aştepta la reducerea armatei şi la „conversia” industriei militare, **Bill Clinton a fost omul momentului.** După câteva reduceri simbolice de efective ale armatei, **B. Clinton a relansat S.U.A. Într-o uriaşă cursă a reînarmării”, de una singură, cu accent pe cele mai avansate tehnologii,** în cei opt ani ai mandatelor sale, **Administraţia Clinton a cheltuit între 350 şi 400 miliarde dolari în scopuri militare, adică mai mult decât următoarele 20 de mari state ale lumii luate la un loci Pe acest fond s-a dezvoltat şi economia americană în general, atingând cote nemaicunoscute.**

Din cel mai hulit preşedinte, B. Clinton a devenit un

adevărat **idol al armatei** şi complexului militar industrial american. **S.U.A. au realizat un decalaj nemaiîntâlnit în istorie, în plan militar,** în raport cu celelalte state ale lumii. Puterea militară uriaşă de care dispun stă la baza politicii unilaterale ale Statelor Unite ale Ämericii, care sfidează orice norme de drept internaţional şi orice organizaţie internaţională cu vocaţie de securitate din lume, inclusiv O.N.U. şi N.A.T.O.

Armata super-înzestrată, cu arme de cea mai înaltă precizie, precum rachetele de croazieră, bombele dirijate prin laser şi prin satelit, aviaţia „invizibilă", sateliţii de cercetare de mare putere şi tehnica electronică ultramodernă, **care a invadat Irakul la 20 martie 2003, este opera lui Bill Clinton, nu a lui G.W. Bush.** A luat naştere **militarismul american,** care este **mai periculos decât au fost militarismul german şi militarismul japonez,** care vizau doar anumite zone ale lumii. Militarismul american vizează întreaga Planetă…

Fostul preşedinte Clinton, prin agresiunea împotriva Jugoslaviei, din 1999, sprijinită de N.A.T.O. doar în proporţie de 15%, sfidând O.N.U. şi Consiliul de Securitate, **a creat precedentul de care s-a folosit G. Bush** care a declanşat agresiunea de cucerire a Irakului, de data aceasta fără niciun sprijin din partea marilor aliaţi din N.A.T.O., cu excepţia Marii Britanii, eternul vasal al Washingtonului.

România vrea să devină… poligon de tragere?

Trupele americane, care vor fi obligate să părăsească bazele lor din Germania şi din alte state ale Europei Occidentale unde au staţionat timp de 58 ani, după încheierea celui de-al doilea război mondial, **vor fi după** toate informaţiile care circulă, **redislocate pe teritoriile Poloniei, României şi Bulgariei.** Politicienii şi vârfurile armatelor din aceste ţări au şi început să jubileze şi să se laude cu *„valoarea poziţiei strategice"* a acestor state, gândind ca nişte copii de grădiniţă că vor fi

„îngropaţi în dolari”. Dacă mai au o fărâmă de raţiune, debarasându-se de mentalitatea de slugă şi de vasali, ce i-a caracterizat secole la rând, atât politicienii, cât şi generalii ar trebui să mai aibă ceva în vedere în afară de dolari. **Prin prezenţa bazelor americane pe teritoriile lor, securitatea naţională a acestor state nu numai că nu va fi garantata, ci se va înrăutăţi. Sutele de rachete ruseşti cu încărcături nucleare care vizau bazele militare americane din Europa Occidentală vor fi orientate către noile baze din Polonia, România şi Bulgaria. Prin plecarea americanilor, securitatea Europei Occidentale va fi incomparabil mai bună.** Politicienii şi mai-marii armatelor din cele trei foste state membre ale Tratatului de la Varşovia au o gândire strategică previzională extrem de limitată sau nu gândesc deloc! Dacă Washingtonul va continua politica de cucerire a lumii lansată în octombrie 2002, prin ocupărea Afghanistanului şi apoi a Irakului, vizând spre exemplu Caucazul şi uriaşele rezerve de petrol şi multe alte materii prime strategic unice din bazinul Mării Caspice şi Asia Centrală, **un război chiar şi de scurtă durată, chiar cu arme nucleare, între Rusia şi S.U.A. va fi inevitabil,** într-o asemenea paradigma strategică, ce nu poate fi exclusă decât de către nişte miopi, **primele state din lume care ar putea fi transformate într-un deşet nuclear, încă din primele ore ale unui astfel de război, vor fi Polonia, România şi Bulgaria.** Aceasta, printre altele, **şi pentru că cele trei ţări foste satelite ale Moscovei au adus trupele americane în pragul Rusiei. Americanii nu vor risca un război nuclear cu ruşii pentru Polonia, România şi Bulgaria,** aşa că războiul va avea un *„caracter nucler local”* pentru cele două super-puteri, dar cataclismic şi total pentru cele trei ţări est-europene, bătute de Dumnezeu în toate războaiele. Ar fi recomandabil ca politicienii şi mai-marii cătanelor să mai mediteze înainte

de a transforma Rumânia în bază militară americană împotriva Europei…

Bill, „rândunicile” şi Mossad

De pe poziţia lui de „cel mai puternic din lume”, **lui Bill Clinton i-a intrat în cap ideea că el va soluţiona problema fără soluţie dintre arabi şi evrei,** veche de vreo 3.000 ani. **L-a pus Necuratul să amintească prea des de necesitatea creării unui stat palestinian şi să-i tot convoace la Casa Albă pe Yasser Arafat şi pe primiiminiştri ai Israelului,** spre groaza şi dezgustul acestora. Mai mult chiar, Bill Clinton s-a apucat să facă vizite în state arabe precum Siria, **lăsând politicienilor de la Ierusalim impresia că ar ţine partea arabilor.**

Această poziţie a lui Bill Clinton a supărat rău pe cei de la Mossad, ca de altfel pe toţi evreii din lume, inclusiv pe cei 6 milioane de evrei declaraţi din S.U.A. Fără prea multe complicaţii, Mossadul l-a atacat pe Bill’ Clinton acolo unde era extrem de vulnerabil, adică în pasiunea lui pentru femei. După ce, o serie de oameni de presă, plătiţi de Mossad, au început să scoată la lumină un număr de aventuri amoroase ale preşedintelui Clinton, precum **Gennifer Flowers,** cu care s-a drăgostit vreo 12 ani, **Dolly Kyle Brawning,** avocată, o blondă superbă, **Paula Jones,** cea cu nasul mare şi multe altele. Mossadul i-a aplicat acestui „Casanova de la Casa Albă” lovitura finală, plasându-i-o în aşternut pe **evreica de 21 ani, Monica Lewiński. Gradat, dar cu o perseverenţă tipic evreiască, Mossadul a construit în jurul vulnerabilului Clinton cel mai mare *„scandal sexual”* din toate timpurile.***

— N. edit.: Scandalul **a** fost declanşat, a nu se uita, după ce **Bill Clinton a refuzat să-l primească, în mod oficial, la Casa Albă, pe Ehud Barak, premierul Israelului,** sosit într-o vizită intempestivă. Clinton s-a prevalat, normal, **de** regulile protocolare dar lui Barak (*„Fulgerul”),* comandantul acţiunii legendare de pe

aeroportul Entebbe (Uganda), reprezentantul „fratelui mai mic" dar răsfăţat al S.U.**A.,** nu i-a convenit şi, ca şef direct al Mossad, **a declanşat**

La acesta **au mai pus paie pe foc şi republicanii,** pentru a-i compromite şi scoate de la putere pe democraţi. Este vorba de jocuri politice tipic americane, în care orice este permis. Condiţia este să nu întrebi şi să nu confirmi.

Monica Lewinsky şi trabucul – „cadouri" de la Mossad...

Monica Lewinsky s-a născut într-o familie de evrei foarte bogaţi şi a trăit la Beverly Hills, într-o casă de un milion de dolari. Şi-a făcut studiile liceale şi universitare numai în instituţii de învăţământ evreieşti. După cum a „bârfit-o" presa, **şi-a început viaţa sexuală** cam **de la 15 ani.** O brunetă sexy din cap până în picioare, **Monica Lewinsky a ajuns să „lucreze" la Casa Albă în 1995, în mod voluntar, fără salariu** (perioadă de probă), **cu ajutorul unui „prieten de familie", tot evreu, pe nume Walter Kaye, fost membru în staff-ul electoral al lui Clinton.** Cu toate studiile ei superioare, la Casa Albă Monica **nu făcea mare lucru.** Deschidea şi sorta corespondenţa într-un birou de la subsol. Fâşneaţă cum era, **nu prea stătea pe la birou, ci mai mult prin „Camera Roosevelt", situată chiar lângă *„Biroul Oval",*** de unde *„conducea America şi lumea"* Bill Clinton, cel veşnic dependent de sex. Normal că acesta a remarcat-o şi, cum nu-i stătea în obicei să „ierte" nicio femeie tânără şi atractivă, nu a „iertat-o" nici pe Monica.

În destăinuirile ei către o prietenă mai în vârstă, în realitate o agentă a contraspionajului american", Monica s-a exprimat că ambiţia ei era *„să facă sex cu Bill, pe masa de lucru a acestuia din Biroul Oval".* Nu am reuşit să aflu, din sursele americane studiate, dacă i-a reuşit sau nu această performanţă...

În legătură cu aventurile amoroase ale preşedintelui

Bill Clinton, **unul din duşmanii lui de moarte, judecătorul federal Ken Star (tot evreu), i-a întocmit acestuia un dosar cuprinzând 5.000 de pagini,** aducându-l pe nefericitul preşedinte până în pragul prăbuşirii, adică al judecării lui de către Congresul S.U.A. **A fost salvat tot de complexul militar industrial care l-a făcut preşedinte, dar a fost atât de grav compromis, încât** în **ultimii doi ani ai celui de-al doilea mandat, Bill Clinton nu a mai fost în stare de nicio acţiune majoră internă sau externă,** în **afară de bombardarea periodica a Irakului, lucru ce mai ameliora din furia evreilor.** Bill Clinton şi-a încheiat cel de-al doilea mandat la Casa Albă pe post de ***„zombie politic”.***

Probabil că se vor scrie tomuri întregi despre Bill Clinton, aventurile lui amoroase şi amestecul serviciilor de spionaj şi contraspionaj ale Israelului şi ale S.U.A. în acestea. Opinia publică americană a înconju

„Acţiunea Lewiński”. Replica lui Bill Clinton n-a întârziat prea mult şi, **în câteva luni, Ehud Barak nu mai era premier...** 4 **N, edit.:** Tatăl ei era un avocat bogat.

* * * **N. edit.:** Dar tot de origine iudaică, care a înregistrat-o cu un reportofon…

rat-o cu toată dragostea şi compasiunea pe „prima doamnă” a S.U.A., miniona, inteligenta şi simpatica Hillary. Gurile rele de prin presa de scandal americană susţin că **nici „prima doamnă” nu ar fi fost chiar *„uşă de biserică”*** şi că s-ar fi „răzbunat” pe Bill decât ori a avut ocazia pentru intratabila lui infidelitate conjugală. Din unele informaţii rezultă că, totuşi, în anul 2002, Hillary devenită senator a introdus acţiune de divorţ. Alt „lung prilej de vorbe şi de ipoteze”…

G. W. Bush – ministrul de Externe al Israelului?!

Pentru România, Bill Clinton a fost o adevărată piază rea. El a fost cel care, la Madrid, în 1997, **s-a**

opus categoric invitării României să adere la N.A.T.O. De ce nu am fost buni atunci când România era condusă de Convenţia Democratică, în frunte *„cu mult apreciatul democrat reformator”* Emil Constantinescu şi am devenit buni în 2002 la Praga, când la putere au revenit „cripto-comuniştii”, în frunte cu fostul secretar al CC al PCR, Ion Iliescu? Explicaţia este simplă**. În 1997, S.U.A. se simţeau puternice şi sigure de sine în Europa. În anul 2002, americanilor le cam fugea pământul de sub picioare în Europa de Vest,** ca urmare a creşterii tot mai mult a puterii Uniunii Europene şi a voinţei acesteia (cu unele excepţii regretabile precum – Marea Britanie şi anumite cercuri din Italia şi Spania) de a ieşi complet de sub tutela Washingtonului. **La Praga, preşedintele G.W. Bush s-ar fi aliat şi cu diavolul, nu numai cu fostele state comuniste, adunate cu de-a sila în aşa-zisul *„Grup de la Vilnius”.*** Cei ce nu văd că **între Uniunea Europeană şi S.U.A. se dă o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru controlul asupra Europei Centrale, foste comuniste,** suferă în mod cert ori de orbul găinilor ori de ignoranţă, ori sunt agenţi plătiţi sau de influenţă ai Washingtonului…

Readucerea la putere în S.U.A. a familiei Bush, reprezentantă a marilor companii petrolifere americane interesate vital în zona Orientului Mijlociu, s-a făcut cu ajutorul evreilor din S.U.A. şi a Mossadului. Politica agresivă dusă de către G.W. Bush se încadrează perfect în strategia curentă şi de viitor a Israelului. Neutralizarea Egiptului, distrugerea totală a puterii militare a Irakului şi în viitor a Siriei sunt **strategii gândite la Ierusalim şi duse la îndeplinire de către puterea militară a S.U.A.** Mult mai problematică va fi distrugerea Iranului, ţară cu o populaţie de peste 70 milioane de locuitori, şi aproape de momentul realizării armei atomice.

Ceea ce ameninţă lumea la începutul secolului

XXI nu este terorismul internaţional, nici proliferarea nucleară şi nici crima organizată. Cel mai mare şi mai distrugător pericol la adresa păcii şi stabilităţii în lume este militarismul american...

În epoca Războiului rece, preşedinţii S.U.A. au fost aleşi din rândul celor care se dovedeau cei mai „anti-comunişti". La începutul secolului XXI, **preşedinţii Statelor Unite sunt aleşi în funcţie de gradul lor de agresivitate şi expansionism extern.** Bill Clinton şi G.W. Bush se înscriu în galeria noului tip de preşedinţi ai **S**.U.A. pentru secolul în care s-a intrat. Apartenenţa acestora la un partid sau altul nu are nicio importanţă. **Totul sub paravanul combaterii terorismului, a proliferării nucleare şi a crimei organizate.**

Mentalitatea de slugă – până când?

Faţă de mersul istoriei contemporane, **clasa politică din România este din nou defazată, exact ca în anul 1940,** când s-a aliat *„cu cel mai puternic, cu învingătorul şi aparent invincibilul cel de-al treilea Reich înălţat de către Adolf Hitler".* Acum suntem aliaţi ai militarismului american construit de Bill Clinton şi pus în mişcare de G.W. Bush, **contrar intereselor Europei** de la Atlantic la Urali şi ale lumii întregi.

În anul 1955, Austria a făcut sărbătoare naţională din ziua în care trupele străine i-au părăsit teritoriul. Triburile africane cele mai primitive au sărbătorit în felul lor plecarea trupelor britanice**. În anul 2003, în România, probabil unicul caz în istoria universală, există entuziasm, cel puţin parţial, pentru înfiinţarea de baze militare americane!** Există şi lozinca de bun venit – *„Vă aşteptăm de 50 de ani"* – pentru **armata străină care va putea face tot ce doreşte pe pământul României, deoarece se bucură de imunitate de jurisdicţie. Soldatul american va fi absolvit de orice crimă comisă pe pământul românesc.** Mai bine invitam armata Turciei, că este mai aproape şi ne cunoaştem de

peste 600 ani**. Iată unde duce mentalitatea de slugă ce a caracterizat clasa politică conducătoare a României, nu de ieri sau de alaltăieri, ci de secole...**

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Ronald Seth – *Encyclopedia of Espionage. The Spy's Who's*

Who, Editura Times Mirror, Londra, 1972

Cristian Popiştenu – *Martha Bibescu – Jurnal Politic, 1941,* **Nicolae Minei** Editura Politică Bucureşti, 1979

Maria Brăescu – *Interferenţe româneşti în opera Marthei*

Bibescu, Editura Minerva, Bucureşti, 1983

Chapman Pincher – Tho *Secret, Too Long.*

Editura St. Martin's Press, New York, 1984

Peter Wright – *Spy Câtcher. The Candid Autobiography of a Senior Intelligence Officer,* Editura William Heinemann, Australia, 1987

Mark Lloyd – *The Guinness Book of Espionage.*

Editura Guinness Publishing, Enfield Middlesex, Marea Britanie

Norman Polmar – *Spy Book. The Encyclopedia of Espionage,* **Thomas B. AIIen** Editura Greenhill Books, Londra

Chislain de lesbach – *Prinţesa Bibescu – Ultima orhidee,* vol.1 şi 2 Editura Vivaldi, Bucureşti, 1998

Howard Fineman – *Sex, Lies And The President,* **Karen Brestlau** Newsweek, 2 februarie S.U.A., 1998

Mark Hosenball – *Secret War.*

Karen Breslau Newsweek, 9 februarie, S.U.A., 1998

Daniel Klaidman

Richar M. Bennett – *Espionage. An Encyclopedia of Spies and Secrets,* Editura Virginia Books, Londra, 2002.

ANEXE

Mata Hari în anul execuţiei sale de către francezi, sub acuzaţia de spionaj.

Generalul maior Benedict Arnold, prieten şi prim-locţiitor al generalului George Washington. A fost recrutat de englezi pe bază de sex şi lire sterline. Este cotat drept cel mai mare trădător al secolului XIX.

Prinţul de coroană, „arhanghelul Hohenzollern-ilor”, aşa cum i-a apărut Marthei Bibescu.

Sidney Reilly super-spionul universal, care a avut 11 soţii „legitime

Prinţesa Martha Bibescu, în culmea frumuseţii şi a gloriei.

Martha Bibescu, mireasă, în 1905. (Colecţia Bibliotecii Academiei Române)

Doctor Juergen Kuczyński, fratele Soniei, agent al G.R.U. în Marea Britanie, cel care l-a recrutat pe savantul german Klaus Fuchs să lucreze pentru fosta U.R.S.S.

Sonia, cea mai mare spioană a secolului XX. După fuga ei din Marea Britanie în anul 1950, s-a stabilit în Berlinul de Est.

Sir Roger Hollis, 9 ani director-general al MI5 (contraspionajul britanic).

Peter Wright, fost director-adjunct al securităţii Marilbritanii (MI5), supranumit „vânătorul de spioni”, cel care îl acuză pe Roger Hollis că a fost agent al Moscovei.

Sir Anthony Blunt. fost lider al organizaţiei secrete „Apostolii”, agent recrutor de marcă, super-spion al K.G.B. şi consilier al reginei Elizabeta a II-a, supranumit „Indestructibilul”.

Igor Guzenko, fost ofiţer cifrator, a cerut azil politic în Canada, în anul 1950. A distrus reţelele de spioni ale URSS – din Canada şi SUA. A fost cel maâgrav caz de trădare din istoria GRU cu grave urmări internaţionale.

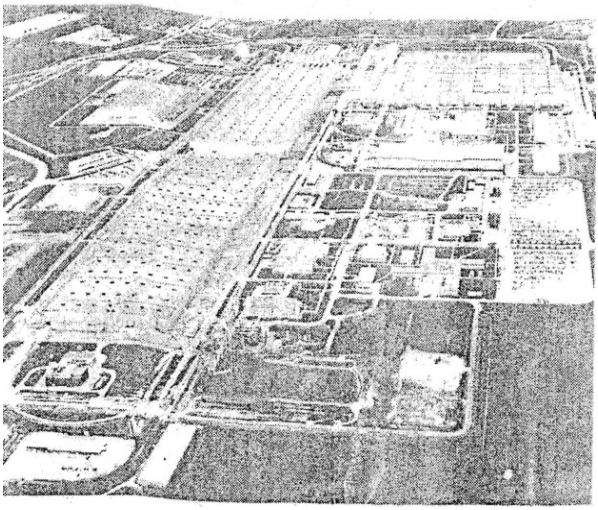

Uriaşul Complex de la Portsmouth, statul Ohio (SUA), de separare a uraniului prin procedeul difuzăm gazoase, descoperit de savantul german Klaus Fuchs, agent al Moscovei.

Michael Straight – bancher american, fost agent al Moscovei, cel care l-a trădat pe Sir Anthony Blunt, în 1963.

Bill Clinton, în vârstă de 16 ani – la Casa Albă, primit de preşedintele John F. Kennedy.

CUPRINS

Cuvântul editorului

Introducere...

Biblia şi spionajul

Ministrul de război – doborât de o prostituată

CIA şcolarizează „rândunici".

Bismark, Hitler şi... bordelurile cu „urechi".

„Rândunicile" de la AVO şi STASI

James Bond de la... KGB

Secretarele miniştrilor din RFG... fugeau în RDG

Salvatorul Marii Britanii era homosexual

Şeful spionajului austro-ungar – şantajat (homo) sexual

Homosexualii occidentali – bucuria KGB!

E. Hoover, M. Guest şi „drepturile omului".

I. SPIONAJ, SEX ŞI TRĂDARE ÎN „LUMEA NOUĂ”.

George Washington – un as al spionajului
George Washington şi… Ossama bin Laden
Cel mai bun prieten, cel mai mare trădător
„Capcană a lui Venus” pentru general
Imperiul dorea ca… Washington să fie Londra
Spionii britanici – înmormântaţi cu onoruri militare
Trădătorul nr. 1 al SUA – pensionar al Imperiului Britanic
SUA încurajează trădarea dar nu o suportă
SUA o democraţie… cu sclavie
Frumoasa sudistă – spionaj şi sex patriotic
Drumul spre altar ocoleşte spânzurătoarea
Asasinarea preşedintelui Lincoln
Spionajul nu se face cu poliţişti
Liberi, sclavii devin spioni!
Patria recunoscătoare!

II. SPIONAJUL GALANT

Regele nu poate fi recrutat, amanta – funcţie de preţ!
Marchiza de Pompadour, amantă şi spioană
Cavalerul Beaumont d’Eon – „curtezană irezistibilă”.
Misiune încheiată în alcovul împărătesei Rusiei
Vinul franţuzesc „rezolvă” orice negociere!
Amanta regelui – mai presus decât interesele de stat
Sexul, banii şi băutura – armele spionilor
Spioni români la „vânătoare liberă” prin Londra
Ospitalitatea românilor – de neuitat!
Captură de excepţie pentru Tratatul de la Varşovia
K.I.S.S. „Mergi pe simplu, prostule!”
Francezii – prizonieri, prusacii – galanţi
Ministrul de Război – învins de „baroneasă”.

III. DE LA MATA HAR! LA „DIAVOLUL BLOND”.

Romînca spiona pentru ambele tabere
Feriţi-vă de trandafiri!…
Spionaj din dragoste…

Martha – asistenta venerată de răniţi
Frunzele au căzut, soldaţii nu s-au mai întors
Arma chimică – o „problemă neserioasă”?!
Ignorarea spionilor – pagube ireparabile
România şi Grecia ştiau totul despre invadarea Ciprului
…dar degeaba!…
Niciun reproş pentru… misiune îndeplinită
Distinsă cu „Legiunea de Onoare” şi… „Crucea de Fier”.
Evreul Sidney Reilly – „Casanova” sau „Dracula”?!
„Spionul Universal”…
Lenin a vrut să moară mai târziu în spionaj, lipsa de succese aduce… gloanţe multe şi dese
Mata Hari a fost orice, numai spioană nu!
„Ochiul zorilor” – dansatoare şi legendă de succes…
Prinţul moştenitor – la coadă pentru Mata Hari!
Mata Hari nu i-a trădat pe francezi
Ucisă de proprii amanţi
Doctor Elsbeth Schragmüller – „mama spionajului german”.
„Domnişoara doctor” voia pe front
Şcoala de spionaj de la Baden-Baden
„Frumoasa blondă din Antwerp” prefera… agenţii de sacrificiu
„Groaznicul doctor Elsbeth” şi învăţăturile sale
Turcii n-au arătat nimic… dar au spus totul!
„Diavolul blond” – un trofeu imposibil
IV. SCRIITORI ÎN LUMEA SPIONAJULUI
Graham Green – elevul lui Kim Philby Ian Fleming – „părintele” comandourilor
S. W. Maugham a ratat „subiectul” Lenin!
De ce nu spionează Mircea Dinescu pentru România?
V. MARTHA BIBESCU – PRINŢESA SPIONAJULUI PATRIOTIC.
Martha Bibescu – urmaşa Cleopatrei?

Nimfa Europei şi… nefericitul Ferdinand I
Când copiii au copii
George Bibescu – James Bond al României
Romancieră de talie europeană
Ştefan cel Mare şi „miracolul românesc”.
„Neamul acesta va renaşte”.
Prinţesă a diplomaţiei secrete şi spionajului în România, trădarea ia nivel înalt are vechi tradiţii
Kronprintz-ul venise în spionaj economic
…şi a descoperit „zâna din Balcani”!
„De aici, guvernez Imperiul”.
Martha Bibescu – „cheia” primului război mondial?
Zâna salvată de prinţul cavaler…
Germania cerea pace… Marthei Bibescu!
Prinţesa şi Lordul
Neutralitatea – o carte câştigătoare!
Incendiul de la Posada
Ferdinand I şi… NATO
Martha Bibescu pregătea… România Mare!
Petrolul românesc a decis mereu soarta Europei!
Conferinţa de pace româno-britanică de la Versailles
Dirijabilul – o opţiune fatală
Lichidarea imperiilor
Unirea cu Basarabia putea fi definitivă?!
Pentru Patrie şi Onoare, niciun politician nu moare!
România Mare n-au făcut-o politrucii!…”
Martha Bibescu pe „frontul tăcut” interbelic
Nici Roosvelt n-a convins-o
Prietenă intimă cu primul-ministru al Marii Britanii
Martha Bibescu pregătea… alianţa cu Marea Britanie
„Ţăranii români” fabricau… cele mai bune avioane
„Antonescu îşi lua o strălucită revanşă!”
Capii Armatei române şi-au trădat mereu conducătorii!
„Regatul fără frontiere” de la Mogoşoaia
Americanii protejau… interesele U.R.S.S!!

Martha Bibescu – emisar secret al lui Antonescu
Prinţesa şi-a salutat… falimentul!
Adio România, „Izvor, ţară a sălciilor”!
Charles de Gaulle – ultima „iubire intelectuală”.
Europa fără „Nimfa”.
VI. SPIONAJ + SEX = ARMA NUCLEARĂ!
Jurnaliştii… „pregătesc” războaiele?!
Familia de spioni evrei
Shanghai, Sonia şi Richard Sorge
Reclama – secretul comercianţilor
Istoria se scria într-un apartament
Femeia care… a îngenuncheat America a murit subit!
Unii ideologi comunişti erau bineveniţi în Anglia
Contraspionii englezi prindeau fluturi!
Spionajul sovietic pregătea războiul
Prietenosul… contraspionaj elveţian
Sonia voia doar un soţ evreu
Infiltrare prin căsătorie
Asasinatul – politică oficială a S.U.A?
Alianţe nefireşti
„Familia GRU” din Anglia se măreşte
Recrutarea savantului Klaus Fuchs
Cel mai mare furt tehnologic militar din Istorie
S.U.A. au sponsorizat… arma atomică a U.R.S.S!
…iar britanicii arma termonucleară!
Trădare + trădare = salvare!
Hitler voia bomba atomică… „după câştigarea războiului”.
SUA planificaseră distrugerea nucleară a „lagărului comunist”!!
Klaus Fuchs – o mare „lovitură” a FBI
Sonia era prea valoroasă
Inventatorii armei nucleare visau… la echilibrul nuclear
S.U.A. – călare pe haos!
Noua ordine – varianta „polilor multipli”…

Previziuni sumbre pentru S.U.A
Klaus Fuchs – un „spion de conştiinţă”.
VII. SEX ŞI SPIONAJ ÎN DUELUL GIGANŢILOR
„Marele meci”: Anglia – Rusia
Aroganţa crescătorilor de! cârtiţe”.
Greşeala fatală a „perfidului Albion”.
Caracatiţa din „Acvariu” voia la Cambridge!
„Apostoli” sau discipoli ai diavolului?
„Conspiraţia de la Cambridge” – baza umilinţei britanice
„Triunghiul de fier” al „Apostolilor”.
Care trădare e mai tare?
Computerul britanic şi… bomba cu hidrogen sovietică…!
Spionaj pentru… „salvarea Umanităţii”.
Agentul ruşilor scria… discursurile lui Roosevelt
Alger Hiss – „eminenţa cenuşie” de la Yalta
Anthony Blunt – „Apostolul-şef
Homosexualul seducător
Penetrarea contraspionajului britanic
Debarcarea din Normandia – o legendă „tip Hollywood”.
Marea Păcăleală a reginei Elizabeth II
Artiştii – spioni între ei
Parlamentul şi Guvernul Marii Britanii – pline de homosexuali
Guvernul britanic îşi protejează trădătorii şi homosexualii!
Ceilalţi mor pe capete!
Regina s-a răzbunat: i-a retras „Ordinul Jartierei”.
VIII. TRĂDAREA SECOLULUI...
Serviciile secrete britanice – „anexe” ale spionajului american?
„Bolşevizarea” lui… James Bond…
Roger Hollis – „informatorul Securităţii”.
„Conspiraţia de la Shanghai”.
„Pisicile” aristocrate nu trebuie evitate

MI5 – „stâna lupilor roşii”.
Nu calomniaţi trădătorii!?...
Sonia – protecţie totală
Istorica vizită a... distrugătorului rus
După ce a fost spionat de englezi, Hruşciov a preluat... MI5!
Regina Angliei înnobilează... agenţii KGB
Atenţie, cade „Reţeaua de la Portland”!...
Comitetul „K-7”:
Directorul MI5 – agent KGB
TRădătorii – înnobilaţi, John şi Mary – atotsupravegheaţi!
IX. SEX ŞI SPIONAJ – COMBINAŢIA MEREU CÂŞTIGĂTOARE
„Bush à Bush” pentru resuscitarea unui muribund
„Feţi-frumoşi” pentru secretarele de la N.A.T.O
Bill Clinton – „dosar de cadre” catastrofal!
Mafioţii Kennedy şi dezertorul Bill
„Naşii” – cetăţeni de onoare ai S.U.A
Guvernatorul colecţionar de „paraşute”.
Secretul lui Clinton: dezvoltare prin înarmare
România vrea să devină... poligon de tragere?
Bill, „rândunicile” şi Mossad
Monica Lewinsky şi trabucul – „cadouri” de la Mossad
G. W. Bush – ministrul de Externe al Israelului?!
Mentalitatea de slugă – până când?
Bibliografie selectivă
Anexe...